P. L. TRAVERS
A CSUDÁLATOS MARY KINYITJA AZ AJTÓT

MÓRA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1977

A mű eredeti címe:
P. L. Travers: Mary Poppins Opens the Door
Collins, London, 1971

FORDÍTOTTA BORBÁS MÁRIA

A VERSBETÉTEKET SZÉKELY MAGDA FORDÍTOTTA

MARY SHEPARD RAJZAIVAL

© Borbás Mária, 1977
Hungarian translation

ISBN 963 11 0650 0

I. TŰZIJÁTÉK

Amolyan komor, sivár reggel volt, amitől az embernek eszébe jut, hogy nemsokára itt a tél. A Cseresznyefa utca hallgatott. Mint az árnyék, lebegett a park fölött a pára. Szakasztott egyforma volt valamennyi ház, ahogy bebugyolálta őket a szürke köd. Bumm tengernagy zászlórúdja, tetején a messzelátóval, eltűnt nyomtalanul.

A tejes befordult az utcába, de az orráig is alig látott.

– Itt a te-e-e-e-j! – kiáltotta el magát a tengernagy kapuja előtt. Olyan furán, tompán kongott a hangja, hogy maga is megijedt tőle.

„Fogom magam s hazamegyek, míg fel nem száll a köd” – mondta magában.

– Hé! Nézzen az orra elé! – folytatta, amikor a ködből hirtelen kibontakozott egy alak, és jól megtaszította.

– Örröm, börröm, böm-böm-böm – mondta egy halk, fojtott hang.

– Ja, maga az! – sóhajtott fel megkönnyebbülten a tejes.

– Börröm! – ismételte a kéményseprő. Arca elé tartotta a seprűit, hogy vizes ne hegyen a bajsza.

– Jó korán felkelt! – mondta a tejes.

A kéményseprő fekete hüvelykujjával Lark kisasszony háza felé bökött.

– Ki költött pucválni a kéményt, mire a kutyák reggeliznek. Merthogy a korom a torkukra megy – magyarázta.

A tejes gorombán felnevetett. Mint mindenki, ahányszor csak Lark kisasszony két kutyájáról esett szó.

A pára kavargott a levegőben. Az utcán egyetlen hang sem hallatszott.

– Brr! – rázkódott meg a tejes. – Az embert kileli a hideg ettől a csendtől!

De alighogy megszólalt, felébredt az utca. Az egyik házból hirtelen üvöltés hallatszott, amit toporzékolás követett.

– Ez a tizenhetes szám! – mondta a kéményseprő. – Elnézést, öregem. Alighanem szükség van rám. – Óvatosan a kapuhoz tapogatózott, és megindult a kerti ösvényen…

Bent a házban Banks papa fel-alá nyargalászott, és az előszobabútort rugdosta.
– Elég volt! Ezt már nem tűröm tovább! – kiabálta, és vadul hadonászott.
– Mindig csak ezt hajtogatod! – kiáltott fel Banks mama. – De sose mondod meg, mi a baj! – És aggódó pillantást vetett Banks papára.
– Hogy mi a baj? Minden! – bömbölte Banks papa. – Ezt nézd meg! – S Banks mama orra alá dugta a jobb lábát. – Meg ezt! – folytatta, és az orra alá dugta a bal lábát.
Banks mama alaposan szemügyre vette a két lábat. Meglehetősen rövidlátó volt, és a köd még az előszobába is beszüremlett.
– Én… khm… nem látom, hogy valami baj lenne… – kezdte félénken.
– Hát persze, hogy nem látod! – mondta gunyorosan Banks papa. – Biztosan csak úgy képzelem, hogy Robertson Ay egy fekete cipőt adott ide meg egy barnát! – És megint meglengette lábát a levegőben.
– Ó! – mondta sietősen Banks mama. Mert most már látta ő is, mi a baj.
– De „ó” ám! Azt mondja majd Robertson Ay is ma este, amikor kiadom az útját!
– Nem ő tehet róla, apa! – kiáltott a lépcsőről Jane. – Nem látott jól a köd miatt! Különben is gyenge a szervezete.
– De ahhoz elég erős, hogy tönkretegye az életemet! – vetette oda dühösen Banks papa.
– Robertson Aynek pihenésre van szüksége, papa! – emlékeztette apját Michael, aki Jane nyomában lesietett a lépcsőn.
– Azt meg is kaphatja – ígérte Banks papa, és fölkapta a táskáját. – Ha csak arra gondolok, mi mindent csinálhattam volna, ha nem nősülök meg! Élhettem volna akár egymagamban egy barlangban! Vagy megkerülhettem volna az egész világot!
– És mit csináltunk volna akkor mi? – tudakolta Michael.
– Megálltatok volna a magatok lábán! Majd megtanultátok volna, milyen az. Hol a kabátom?
– Rajtad van, George – mondta félénken Banks mama.
– Igen! – vágta oda Banks papa. – És csak egyetlenegy gomb van rajta! De hát persze nekem jó így is. Hisz ki vagyok én? Aki a számlákat fizeti. Vacsorára pedig nem jövök haza!
Tiltakozó siránkozásra fakadtak a gyerekek.
– De hiszen ma van a tűzijáték! – fogta kérlelőre Banks mama. – És náladnál jobban senki sem tud rakétát eregetni!
– Köszönöm, nem kérek semmiféle rakétából! – kiabálta Banks papa. – Reggeltől estig más sincs, csak baj, baj, baj! – Lerázta karjáról Banks mama kezét, és kirohant a házból.
– A kezét, uram! – szólalt meg a kéményseprő barátságos hangján, amikor Banks papa belé ütközött. – Kéményseprővel kezet fogni szerencsét hoz!
– Félre az utamból! – kiabált dühösen Banks papa. – Nekem ma nincs szerencsés napom!
A kéményseprő egy pillanatig utána nézett. Azután elmosolyodott a bajsza alatt, és megnyomta a csengőt…

– Ugye, papa nem gondolta komolyan, anya? Ugye, hazajön a tűzijátékra? – rohant anyjának Jane és Michael, és a szoknyáját rángatták.
– Jaj, gyerekek, nem ígérhetek semmit! – sóhajtott Banks mama, s közben az előszobatükörben nézegette magát.
Magában pedig ezt gondolta: „Bizony egyre soványabb leszek. Az egyik gödröcske már el is tűnt az arcomról, és hamarosan eltűnik a másik is. Senki rám se néz többé. És mindenről ő tehet!”
Ő nem volt más, mint Mary Poppins, a régi gyereklány. Amíg Mary Poppins ott volt a házban, minden szép simán ment. Hanem amióta otthagyta őket – csak úgy hirtelen, felmondás nélkül –, a család sorsa egyre keservesebb lett.

„Tessék – gondolta elkeseredve Banks mama –, itt állok öt haszontalan gyerekkel, és senki sincs, aki segítene rajtam. Már hirdetést is tettem közzé. Megkérdeztem valamennyi barátnőmet. És mégsem történt semmi. És George napról napra mérgesebb, és Annabelnek a foga jön, és Jane meg Michael meg az ikrek olyan haszontalanok, arról a szörnyű jövedelmi adóról nem is beszélve."

És nézte, nézte a tükörben, amint az egykori gödröcske helyén végiggördül egy könnycsepp.

– Hiába – mondta hirtelen elhatározással Banks mama. – Nincs más hátra, el kell hívnom Andrew kisasszonyt.

A négy gyerek egyszerre sikoltott fel. Annabel is rázendített a gyerekszobában. Andrew kisasszony valamikor réges-régen Banks papa nevelőnője volt, és ők is nagyon jól tudták, milyen félelmetes zsarnok.

– Én ugyan szóba sem állok vele! – kiabált dühösen Jane.

– Ha ide mer jönni, leköpöm a cipőjét! – fenyegetőzött Michael.

– Nem, nem! – jajongtak keservesen John és Barbara.

Banks mama befogta a fülét.

– Gyerekek, az isten szerelmére! – kiáltott kétségbeesetten.

– Bocsánat, nagysága kérem – mondta Ellen, a szobalány, és Banks mama vállára koppintott. – Itt a kéményseprő, a szalon kéményét akarja kipucválni. De azt megmondom, nagysága kérem, hogy nekem ma kimenőm van! Én nem tudok utána föltakarítani. Hát erre tessék gondolni! – És harsányan trombitálva kifújta az orrát.

– Elnézést – mondta vidáman a kéményseprő, amint bevonszolta zsákjait és seprűit.

– Hát ez meg kicsoda?! – hallatszott Brill néni hangja, míg felszaladt a konyhából. – Kéményseprő? Mikor én kalácsot sütök?! Azt már nem! Sajnálom, nagysága kérem, de én felmondok. Ha ez a hottentotta bemászik a kéménybe, én már megyek is kifelé az ajtón!

Banks mama kétségbeesetten nézett körül.

– Én nem hívtam ide! – jelentette ki. – Azt sem tudom, ki kell-e egyáltalán tisztítani azt a kéményt.

– A kémény szereti a söprűt! – A kéményseprő nagy nyugodtan belépett a szalonba, és szétteregette a ponyváját.

Banks mama ideges pillantást vetett Brill nénire.

– Talán Robertson Ay segíthetne… – kezdte.

– Robertson a kamrában alszik, és a nagysága legszebb csipkekendőjével takarózik. És föl nem ébreszti más – közölte Brill néni –, csak az utolsó ítélet harsonája. Úgyhogy én, kérem, megyek is pakolni. Juj! Eresszen már, maga indus!

A kéményseprő ugyanis megragadta Brill néni kezét, és hevesen rázogatta. Brill néni arcán lassan mosoly terült szét.

– Na, nem bánom… most az egyszer! – mondta derűsen. És már ment is le a konyhába.

A kéményseprő széles mosollyal fordult Ellenhez.

– Hozzám ne érjen, maga fekete pogány! – visított rémülten a szobalány.

Hanem a kéményseprő már meg is ragadta a kezét, és most Ellen is elmosolyodott.

– Na, csak a szőnyegemet össze ne maszatolja! – figyelmeztette, és sietett a dolgára.

– Kezet! – fordult a kéményseprő a gyerekekhez. – Hogy nektek is szerencsétek legyen! – A tenyerük kormos maradt, és egyszeriben jókedvük kerekedett.

A kéményseprő akkor Banks mamának nyújtott kezet. Amikor Banks mama megszorította a meleg, fekete mancsot, egyszeriben megint bátorságra kapott.

– Majd csak elboldogulunk valahogyan, drágáim – mondta. – Hirdetek megint, keresünk új gyereklányt. És talán történik végre valami jó.

Jane és Michael megkönnyebbülten felsóhajtott. Csak hogy anya nem akarja elhívatni Andrew kisasszonyt!

– És maga mit csinál, ha szerencsére van szüksége? – kérdezte Jane, amíg bekísérte a szalonba a kéményseprőt.
– Hogy mit? Hát kezet fogok magammal – mondta az nagy vidáman, és felnyomta a seprűjét a kéménybe.
A gyerekek egész nap nem tágítottak mellőle, nézték, mit csinál, és összevesztek azon, hogy ki adogassa fel a seprűket. Egyszer-egyszer bejött a szobába Banks mama is, hogy panaszkodjék egy kicsit a lárma miatt, és siettesse a kéményseprőt.
És odakint, az ablakok előtt a köd egész nap kúszott-mászott az utcán. Elfojtott minden hangot. Eltűntek a madarak. Csak egy öreg, vedlett seregély pillantgatott be minduntalan a redőny hasadékán, mintha keresne valakit.
Nagy sokára lemászott a kéményből a kéményseprő, és mosolyogva szemlélte keze munkáját.
– Igazán nagyon köszönöm – mondta sietősen Banks mama. – De most már bizonyára sietne is haza…
– Engem aztán semmi se sürget – jelentette ki a kéményseprő. – Csak hat órakor vacsorázom, s még addig agyon kell csapnom egy jó órát…
– De nem itt! – sivított fel Banks mama. – Nekem ezt a szobát ki is kell takarítanom, mire a férjem hazajön!
– Mondok én valamit – kezdte nyugodtan a kéményseprő. – Ha akad a háznál egy-két rakéta, elvinném a gyerekeket a parkba, s rendeznék nekik egy kis tűzijátékot. A nagysága pihen, én meg jól szórakozok. Mindig is szerettem a rakétákat, már ekkorka kölyök koromba is meg még azelőtt is!
A gyerekek örömükben elkurjantották magukat. Michael az ablakhoz futott, és felhúzta a redőnyt.
– Odanézzetek, mi történt! – kiabált diadalmasan.
Mert a Cseresznyefa utca bizony megváltozott. A hideg, szürke pára felszállt. Meleg fény világította meg a házakat. S messze nyugaton még ragyogott a leszálló nap, rózsásan, tisztán, fényesen.
– Ne felejtsétek itt a kabátotokat! – kiabált Banks mama, amikor a gyerekek kirohantak. Aztán a lépcső alatti szekrényhez futott, és előszedett egy göcsörtös csomagot.
– Tessék! – nyomta lélekszakadva a kéményseprő kezébe. – De vigyázzon ám a szikrákkal!
– Hogy a szikrákkal? – mondta a kéményseprő. – Hisz a szikra a kedvenc mulatságom. Meg a nyomában a korom!
A gyerekek körülugrándozták, akár a kiskutyák, amíg kifelé tartott a kerti ösvényen. Banks mama két percre leült megpihenni a ponyvával borított székre. A seregély bekukkantott egy pillanatra. Azután csalódottan megrázta a fejét, és megint elrepült…

Szürkült már, mire átmentek az úton. A park kerítésénél Berti, a Gyufaárus kirakta portékáját. Egy szál gyufával gyertyát gyújtott, és képeket festett a járdára. Vígan biccentett a gyerekeknek, amint beszaladtak a park kapuján.
– Most aztán már nem is kell más – mondta nagy buzgón a kéményseprő –, csak egy szép darab gyep.
– Abból ugyan nem esznek! – szólt mögöttük egy hang. – A parkot fél hatkor bezárjuk.
És az árnyékból előlépett a parkőr, és fölöttébb harciasan méregette őket.
– De hiszen ma van a tűzijáték napja: november ötödike! – vágták rá a gyerekek.
– A szabály, az szabály! – jelentette ki a parkőr. – Nekem az egyik nap éppolyan, mint a másik.
– Hát akkor hol rendezhetünk tűzijátékot? – kérdezte türelmetlenül Michael.
A parkőr szemébe mohó pillantás költözött.

– Tűzijátékotok van? – kérdezte izgatottan. – Hát miért nem mondtátok mindjárt?! – Azzal kiragadta a csomagot a kéményseprő kezéből, és már bontogatta is a madzagot. – Gyufa… az kell ide! – folytatta. Izgalmában alig jutott lélegzethez.

– Tessék – szólt a Gyufaárus nyugodt hangja. Bement a gyerekek nyomában a parkba, és megállt mögöttük; égő gyertyát tartott a kezében.

A parkőr kibontott egy csomag petárdát.

– De ez a miénk ám! – figyelmeztette Michael.

– Jaj, hadd segítsek, igazán! – kérlelte a parkőr. – Kölyökkorom óta soha sincsen semmi mulatságom november ötödikén.

Azzal nem is várt engedélyre, hanem a Gyufaárus gyertyáján meggyújtogatta a petárdákat. Sziszegve surrantak elő a tűzkígyók; puff, puff, puff – durrogtak a petárdák. A parkőr megfogott egy Katalin-kereket, és feltűzte egy faágra. Csillogott-villogott, perdült-fordult a fénykerék a levegőben. Ettől aztán olyan izgalomba jött a parkőr, hogy most már meg sem lehetett fékezni. Vadul gyújtogatta a zsinórokat, akár a tébolyodott.

Fénylő bokréták záporoztak a harmatos fű fölött, aranyeső zuhogott a sötétségben. Egyetlen ragyogó pillanatra felvillantak a cilinderek; gömbök szálldostak az ágak között; tűzkígyók cikáztak az árnyékban. A gyerekek ugráltak, visítoztak, kacagtak. A parkőr meg úgy rohangált köztük, mint valami megkergült kiskutya. És az eszeveszett lárma és a cikázó, szikrázó fénycsóvák közepette a Gyufaárus csak várt és hallgatott. Gyertyájának lángja meg se rebbent, ahogy sorra fellobbantották a gyújtózsinórokat.

– Rajta! – kiabált a parkőr, de már egész rekedten. – Most jönnek a rakéták!

A többit már mind elgyújtogatták. A nagy csomagból nem maradt más, csak három hosszú, fekete bot.

– Azt már nem! – jelentette ki a kéményseprő, amikor a parkőr azokat is megmarkolta. – Kinek-kinek egyet. Úgy igazságos. – Egy rakétát adott a parkőrnek, a többit pedig megtartotta magának és a gyerekeknek.

– Utat, utat! – fontoskodott a parkőr, ahogy a gyertyalángon meggyújtotta a rakéta zsinórját, és a botot leszúrta a földbe.

Sziszegve, gyöngyözve futott rajta végig a szikra, mint valami aranyfonal. Aztán – huss! – fölszállt a rakéta. S fentről, a magasból messzi kis pukkanást hallottak a gyerekek. Aztán millió és millió kék-piros csillag freccsent szét és záporozott a parkra.

– Ejha! – kiáltották a gyerekek.

– Ejha! – kiáltotta a kéményseprő is. Mert hiszen mi mást is mondhatna az ember, amikor a rakéta szétszórja milliónyi csillagát?!

Most a kéményseprőn volt a sor. A gyertyafény megvilágította fekete arcát, amíg meggyújtotta a rakéta zsinórját. Megint jött a – huss! – megint a messzi pukkanás, és most zöld-fehér csillagok milliói nyíltak ki az égen, mint valami óriás esernyő. És a nézők megint csak felkiáltottak:

– Ejha! – És örömükben mélyet sóhajtottak.

– Most rajtunk a sor! – kiáltott Jane és Michael. Reszkető kézzel gyújtották meg a zsinórt. Lenyomták a földbe a botot, hátraléptek és vártak. Az aranytűz végigfutott a gyújtózsinóron. Hu-hu-hu-huss! Repült a rakéta, szinte énekelt, fel-fel egészen az ég tetejére.

Jane és Michael visszafojtott lélegzettel várta, mikor robban.

Nagy sokára, nagyon messziről, nagyon halkan meghallották az icipici pukkanást.

És most jönnek a csillagok – gondolta a két gyerek.

Hanem sajnos ezúttal nem történt semmi.

– Ejha! – mondta megint mindenki, de ezúttal nem örömében, hanem csalódottan. Mert a harmadik rakéta egy fia csillagot sem eregetett. Nem volt odafönt más, csak sötétség és csillagtalan éj.

– Hamis jószágok ezek! – mondta a kéményseprő. – Akad, amelyik nem pukkan szét. Na, mehetünk is haza. Hiába bámészkodnak, most már ugyan nem lesz ebből semmi!

– Záróra! Mindenki hagyja el a parkot! – kiabált fontoskodva a parkőr.

Hanem Jane és Michael ügyet sem vetett rá. Csak álltak ott, és bámultak fölfelé, és közben fogták egymás kezét. Mert bizakodó szemük valami olyasmit vett észre, amit senki más. Fent, fent az égen egy icipici szikra pislákolt a sötétségben Vajon mi lehet? Nem a rakéta, hiszen az már réges-régen kiégett. De csillag se – gondolták –, hiszen a kis szikra mozog!

– Talán valami különleges rakéta, amelynek egyetlenegy szikrája van csak – vélte Michael.

– Talán – bólintott csendesen Jane, és le nem vette szemét az apró fénypontról.

Álltak, álltak, és bámultak felfele. Ha csak egyetlenegy icipici szikrát is látnak, akkor is megvárják, míg ki nem alszik. Hanem a szikra, akármilyen fura, sehogy sem akart kialudni. Sőt növekedett.

– Gyerünk már! – nógatta őket a kéményseprő. A parkőr pedig megint elkurjantotta magát:

– Záróra!

Hanem a gyerekek egyre csak vártak. És a szikra nőttön-nőtt, és egyre fényesedett. Jane visszatartotta a lélegzetét. Michael meg fojtottan felkiáltott. Jaj, vajon lehetséges?… Lehet, hogy ez?… – néztek némán egymásra a gyerekek.

És jött, jött a szikra, és most már egyre hosszabb lett, és egyre szélesebb. S ahogy közeledett, egyszeriben alakot öltött, ami idegen is volt meg ismerős is. Az izzó fénymagból különös alak bontakozott ki – fekete szalmakalapban, ezüstgombos kék kabátban, és az egyik kezében valamit szorongatott, ami szakasztott olyan volt, mint egy szőnyegtáska, a másikban meg – jaj, lehetséges volna? – papagájfejű ernyőt!

Hátuk mögött a Gyufaárus felkiáltott, és berohant a park kapuján.

A különös alak most már a csupasz fák fölött lebegett. Lába megérintette egy tölgyfa koronáját, és vigyázva lelépdelt az ágak között.

Egy pillanatig megállt a legalsó ágon, és óvatosan egyensúlyozott.

Jane és Michael nekiiramodott, boldog kiáltás szakadt ki belőlük.

– Mary Poppins! Mary Poppins! – És sírva-nevetve vetették rá magukat.

– Hát v-v-visszajött v-v-végre! – hebegett izgatottan Michael, miközben a takaros cipellőbe bújtatott lábat szorongatta. A láb meleg volt, csontos volt, és egészen valóságos, és cipőkrémszaga volt.

– Tudtuk, hogy visszajön. Bíztunk magában! – Jane megragadta Mary Poppins másik lábát, és pamutharisnyáját rángatta.

Mary Poppins ajkán mosoly árnyéka rebbent. Azután vad pillantást lövellt a gyerekekre.

– Lesztek olyan szívesek elereszteni a cipőmet! – förmedt rájuk. – Mi vagyok én? Alkalmi vétel?

Lerázta magáról a kezüket, és lelépett a fáról, John és Barbara meg nyivákolva, akár a kismacskák, feléje rohantak a füvön.

– Hiénák! – nézett rájuk dühösen, ahogy lefejtette magáról a szorongató ujjakat. – Ha szabad kérdeznem, mit csináltok itt? Éjnek éjszakáján rohangáltok a parkban, fekete képpel, akár a szerecsenek!

Gyorsan előkapták zsebkendőjüket, és jól megdörzsölték az arcukat.

– Én tehetek róla, Poppins kisasszony – mentegetőzött a kéményseprő. – A szalonban pucoltam a kéményt.

– Majd elpucolja magát mindjárt valaki, ha magától el nem tisztul! – vágta oda Mary.

– De-de-de… mi-mi-mi… Höm-höm!… Köh-köh! – A parkőr döbbenetében szólni sem tudott, csak az útjukat állta el.

– Lesz szíves utat engedni! – mondta Mary Poppins, gőgösen félretolta a parkőrt, a gyerekeket meg terelte maga előtt.

– Most már másodszor történik ilyesmi! – zihálta felháborodottan a parkőr, aki közben visszanyerte a hangját. – Először a sárkány, most meg ez a… ilyesmit, kérem, nem lehet csinálni! Ez, kérem, szabályellenes! Mi több: természetellenes!

Vadul hadonászott, Mary Poppins meg ügyesen belepottyantott a tenyerébe egy kis darab kartonpapírt.

– Emmeg mi? – kérdezte a parkőr, és megforgatta a papírdarabkát.

– A visszatérő jegyem – felelte tökéletes lelki nyugalommal Mary Poppins.

Jane és Michael egymásra néztek, és sokatmondóan bólintottak.

– Jegy? Miféle jegy? Buszra köll jegy meg vonatra. De maga isten tudja, micsodán jött le! Honnan jött? És hogyan? Ezt szeretném én tudni, kérem!

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik! – jelentette ki fensőbbségesen Mary Poppins. Félretolta a parkőrt, az meg ott állt, és úgy bámulta a markában a kis zöld jegyet, mintha kísértetet látna.

A gyerekek körülugrándozták Maryt, amikor a park kapujához értek.

– Menjetek rendesen, kérlek – szólt rájuk bosszúsan. – Mi ez itt, delfiniskola? És ha szabad kérdeznem, melyikőtök játszott égő gyertyával?

A térdelő Gyufaárus feltápászkodott.

– Én gyújtottam meg, Mary – mondta buzgón. – Épp neked írtam ezt… – És kinyújtotta kezét. És a járdán meglátták a befejezetlen feliratot:

ISTEN HOZOT…

Mary Poppins a tarka betűkre mosolygott.

– Igazán nagyon szép fogadtatás, Berti – mondta halkan.

A Gyufaárus megragadta Mary Poppins fekete kesztyűs kezét, és mohón nézett a szemébe.

– Ugye, találkozunk csütörtökön, Mary? – kérdezte.

Mary Poppins bólintott.

– Igen, Berti, csütörtökön – mondta. Aztán lesújtó pillantást vetett a gyerekekre. – Ne totyogjatok, kérlek! – parancsolta, és gyorsan végigterelte őket a Cseresznyefa utcán, egészen a tizenhetes számú házig.

Odafent a gyerekszobában Annabel úgy bőgött, hogy belekékült. Banks mama végigfutott a folyosón, és hangosan csitítgatta a kisbabát. Ahogy a gyerekek kinyitották az előszobaajtót, Banks mama megpillantotta Mary Poppinsot, és leroskadt a lépcsőre.

– Lehetséges, hogy maga az, Mary Poppins? – ámuldozott.

– Lehetséges, nagysága kérem – mondta Mary Poppins tökéletes lelki nyugalommal.

– De hát… honnan pottyant ide? – kiáltott fel Banks mama.

– Hogy honnan pottyant le? Egyenesen a… – Michael már magyarázta volna, de megérezte, hogy Mary Poppins ránéz. Nagyon is tudta, mit jelent az a pillantás. Hebegett, aztán elhallgatott.

– A parkból jövök, nagysága kérem – mondta Mary Poppins egy szenvedő mártír arckifejezésével.

– Hála az égnek! – tört fel Banks mama szíve mélyéből. Aztán eszébe jutott, mi minden történt, amióta Mary Poppins otthagyta őket. „Nem szabad túlságosan elégedettnek látszanom – gondolta. – Különben fölényesebb lesz, mint valaha!”

– Egyetlen szó nélkül hagyott itt, Mary Poppins – mondta Banks mama méltóságteljesen. – Igazán megmondhatná, mikor jön, mikor megy. Sose tudom, hányadán állok.

– Senki se tudja, nagysága kérem – mondta Mary Poppins, és zavartalan nyugalommal kigombolta a kesztyűjét.

– Maga se tudja, Mary Poppins? – kérdezte nagyon reménykedve Banks mama.

– Ő bizony tudja – felelt vakmerően Michael. Mary Poppins dühös pillantást vetett rá.

– Nos, akárhogyan is, most itt van! – kiáltott Banks mama. Végtelenül megkönnyebbült. Hiszen most már nem kell hirdetést közzétennie, és Andrew kisasszonyt sem kell elhívatnia.
– Igenis, nagysága. Bocsánat – mondta Mary Poppins.
És ügyesen megkerülte Banks mamát, és a szőnyegtáskáját, a korlátra tette. A táska szisszenő hangot hallatva felcsúszott a korláton, és beugrált a gyerekszobába. Mary Poppins ezután kicsikét megtaszította az ernyőjét. Az kiterjesztette fekete szárnyát, mint a madár, és papagájrikoltással felröppent a táska után.
A gyerekeknek meglepetésükben elállt d lélegzetük. Hátrafordultak, hogy vajon anyjuk látta-e a dolgot.
Banks mamának azonban csak arra volt gondja, hogy hogyan jut minél hamarabb a telefonhoz.
– A szalon kéményét kitisztították. Vacsorára bárányesült lesz zöldborsóval. És Mary Poppins visszajött! – hadarta egy szuszra.
– Nem hiszem! – krákogott Banks papa hangja. – Hazamegyek, hogy a tulajdon szememmel győződjem meg róla!
Banks mama boldog mosollyal tette le a kagylót.

Mary Poppins emelt fővel felment a lépcsőn, a gyerekek meg elrohantak mellette, be egyenesen a gyerekszobába. És a kandallón ott hevert a szőnyegtáska. És szokásos helyén ott állt a papagájfejű ernyő. Olyan nyugodtan, békésen, mintha évek óta el sem mozdultak volna onnan.
Annabel a bölcsőben már lilára bőgte magát, csak úgy tekergőzött, kígyózott. Most meglepetten bámult Mary Poppinsra, és fogatlan szája széles mosolyra húzódott. Azután felöltötte ártatlan kisangyalképét, és a lábujjain zongorázgatott.
– Hm! – horkant fel komoran Mary Poppins, miközben szalmakalapját beletette egy papírzacskóba. Levetette kabátját, és felakasztotta az ajtón levő fogasra. Azután egy pillantást vetett magára a gyerekszobatükörben, majd a szőnyegtáskához lépett és kinyitotta.
Nem volt benne más, csak egy föltekert mérőszalag.
– Minek ez, Mary Poppins? – tudakolta Jane.
– Hogy megmérjelek – vágta rá Mary Poppins. – Hogy lássam, mennyit nőttél.
– Kár a fáradságért – közölte bizalmasan Michael. – Mindannyian öt centivel lettünk nagyobbak. Apa megmért minket.
– Állj egyenesen, kérlek! – szólt rá nyugodtan Mary Poppins, mintha nem is hallotta volna a megjegyzést. Megmérte tetőtől talpig, azután hangosan szipogott egyet.
– Tudhattam volna! – mondta és felhorkant. – Sokkal rosszabb lettél.
Michael rábámult.
– De hiszen a mérőszalagon nincs betű, csak centiméter! – tiltakozott.
– Vajon mióta? – tudakolta gőgösen Mary Poppins, és Michael orra alá dugta a mérőszalagot. Ott álltak bizony hatalmas kék betűkkel az áruló szavak:

S-O-K-K-A-L R-O-S-S-Z-A-B-B

– Hűha! – suttogta rémülten Michael.
– Emeld fel a fejedet, légy szíves! – mondta Mary Poppins, és már mérte is Jane-t a szalaggal.
– Jane pedig AKARATOS, LUSTA, IRIGY gyerek lett – olvasta le Mary Poppins diadalmasan.
Jane szemébe csípős könnyek szöktek.
– Jaj, Mary Poppins, igazán nem! – kiáltotta. Mert érdekes módon csakis azokra az alkalmakra emlékezett, amikor jó kislány volt.

Mary Poppins az ikrek derekára kanyarította a mérőszalagot.
VESZEKEDŐSEK – mondta a felirat. Annabelé pedig így szólt: NYŰGÖS ÉS NYAFOGÓS.
– Gondoltam! – mondta Mary Poppins diadalmasan. – Elég, ha hátat fordítok, már valóságos állatsereglet lesz belőletek!
Azután a maga derekára kanyarította a mérőszalagot, és elégedett mosoly terült szét az arcán.
JOBB, MINT VALAHA, SZINTE TÖKÉLETES – hirdette a mérőszalag.
– Ezt el is vártam! – emelte az égnek az orrát Mary Poppins. Aztán dühös pillantással hozzátette: – Most pedig egy-kettő, gyerünk a fürdőszobába!
Szaporán engedelmeskedtek. Amióta Mary Poppins visszajött, úgy ment minden, mint a karikacsapás. Egy szempillantás, és már levetkőztek, megfürödtek. Senkit sem kellett biztatni vacsoránál, senki egy morzsát a tányérján, egy csöppet a bögréjében nem hagyott. Betolták a széküket, összehajtogatták asztalkendőjüket, és iszkoltak az ágyba.
Mary Poppins pedig sorra járta az ágyacskákat, és betakargatta valamennyi gyereket. Érezték a régi, ismerős szagot: a pirítós meg a friss, ropogósra vasalt kötény illatát. És megtapogathatták régi, ismerős alakját – valóságos volt a ruha alatt. Néma imádattal csüngtek rajta, valósággal felfalták a szemükkel.
Amikor Mary betakarta Michaelt is, a kisfiú gyorsan átkukkantott az ágy szélén, és bekukucskált alája is. Nem volt ott más, csak por meg a papucsa. Azután Jane ágya alá kukkantott. Ott sem volt semmi.
– De hát hol alszik, Mary Poppins? – tudakolta kíváncsian Michael. S még el sem hallgatott, Mary Poppins megérintette a ruhásszekrény ajtaját. Az nagy robajjal felpattant, és íme: kecsesen kisiklott belőle a régi tábori ágy. Már meg is volt vetve, csak bele kellett feküdni. És az ágy tetején takaros halomban ott volt Mary Poppins valamennyi holmija. A nagy darab szappan meg a hajtűk, az illatszeres üveg, a kis összehajtható karosszék, a fogkefe meg egy skatulya ánizscukor. A flanell meg a gyapjú hálóingek szép rendesen összehajtogatva ott voltak a párnán. És mellettük a papucs, a dominó, a két fürdőköpeny meg a levelezőlap-album.
A gyerekek mind fölültek, és eltátották a szájukat.
– De hát hogy került oda? – kérdezte Michael. – Ma reggel még nyoma sem volt! Tudom, mert a szekrénybe bújtam Ellen elől!
Hanem aztán nem mert tovább kérdezősködni, mert Mary Poppins olyan gőgös pillantást vetett rá, hogy valósággal beléfagyasztotta a szót. Elfordult Michaeltől, és széthajtogatta az egyik flanell hálóinget.
Jane és Michael összenézett. És a szemük elmondta, amit a szájuk nem mondhatott el: hiába is várnának Mary Poppinstól magyarázatot – ezt fejezte ki pillantásuk.
Figyelték Mary Poppins muris madárijesztő-mozdulatait a hálóing leple alatt. Plik-plik – szélsebesen nyíltak a gombok. Huss-huss – repült le az alsószoknya. Béke és nyugalom lopózott a gyerekek szívébe. És tudták, hogy ennek Mary Poppins a forrása. Álmosan nézték a titokzatosan mozgó hálóinget, és arra gondoltak, mi minden történt. Hogyan érkezett meg annak idején Mary Poppins a keleti szél szárnyán. Hogyan vitte el az esernyője, amikor megfordult a szél. Arra gondoltak, hogyan tért vissza hozzájuk, amikor sárkányt eregettek, és hogyan szállt el megint, és hagyta őket ismét magukra, és hogy mennyire hiányzott nekik megnyugtató jelenléte.
No de most – sóhajtottak boldogan – Mary Poppins itt van megint, és most is ugyanolyan, mint rég! Itt van, beköltözött a gyerekszobába, tökéletes nyugalommal, mintha el se ment volna soha. Michael gondolatai úgy szálltak felfele, mint szódavízben a buborék. És mielőtt még megfékezhette volna őket, egyszeriben kirobbantak.
– Jaj, Mary Poppins – kiáltott hevesen Michael –, egyszerűen borzasztó volt maga nélkül!

Mary Poppins ajka megremegett. Már-már úgy látszott, mintha mosoly akarna előbukkanni. De aztán a mosoly meggondolta magát, és nem bújt elő.

– Talán inkább ti voltatok borzasztóak! Ez a ház már szakasztott olyan, mint az állatkert! Csudálom, hogy akad, aki megmarad benne!

– De maga itt marad, ugye? – kérincsélt behízelgő hangon Michael.

– Olyan jók leszünk, mint a kisangyalok, ha itt marad! – fogadkozott ünnepélyesen Jane.

Mary Poppins nyugodtan nézett előbb Jane-re, azután Michaelre, és egyenesen belelátott a szívükbe, és mindent megértett.

– Itt maradok… – mondta némi hallgatás után. – Itt maradok, míg ki nem nyílik az ajtó. – És beszéd közben elgondolkodva nézte a gyerekszoba ajtaját.

Jane aggodalmasan felkiáltott.

– Jaj, ne mondja ezt, Mary Poppins! Hiszen az az ajtó minden percben kinyílik! – siránkozott.

Mary Poppins haragosan mérte végig.

– Én a Másik Ajtóról beszélek – mondta, míg begombolta a hálóingét.

– Vajon mire gondol? – súgta Jane Michaelnak.

– Én tudom – bólogatott bölcsen Michael. – Másik ajtó nincsen. És az az ajtó, ami nincs, nem is tud kinyílni. Úgyhogy Mary Poppins örökre itt marad! – És boldogan összefonta a karját.

Hanem Jane nem volt annyira bizonyos a dologban. Hogy is lehet ez?… – töprengett.

Michael azonban vidáman fecsegett tovább.

– Örülök, hogy kezet fogtam a kéményseprővel – mondta. – Csudálatos szerencsét hozott! Legközelebb talán a gyerekszoba kéményét tisztítja ki, és akkor majd magával is kezet fog, Mary Poppins!

– Piha! – felelte erre Mary Poppins, és felvetette a fejét. – Nekem aztán nincs szükségem szerencsére, köszönöm alássan!

– Hát nem – mondta elgondolkodva Michael. – Magának tényleg nincs rá szüksége. Aki csak úgy kijön a rakétából, mint maga ma este, az szerencsésnek született. Mármint… khm… jaj, ne nézzen így rám!

Esedező kiáltást hallatott, mert Mary Poppins úgy meredt rá, hogy Michael hátán végigfutott a hideg. Ahogy Mary Poppins ott állt a flanell hálóingében, mintha Michaelt egyenesen belefagyasztotta volna a jó kis puha ágyába.

– Vajon jól hallottalak? – tudakolta dermesztő hangon Mary Poppins. – Vajon jól hallottam-e, hogy engem, ENGEM holmi rakétával kapcsolatban emlegettél?! – És ezt a szót: rakéta, olyan hangon mondta, mintha valami nagyon csúnyát emlegetne.

Michael vad rémülettel nézett körül. De a többi gyerek nem segíthetett rajta. Tudta, hogy ezt neki egyedül kell végigcsinálnia.

– Pedig úgy volt, Mary Poppins! – erősködött hősiesen. – A rakéta pukkant egyet, úgy, hogy „pukk!”, maga meg egyszeriben lejött az égből!

Mary Poppins mintha megnőtt volna, ahogy közeledett feléje.

– Pukk?! – ismételte dühösen. – Hogy én pukkantam egyet, és előjöttem a rakétából?

Michael hátrahúzódott, egészen bele a párnájába.

– Hát… úgy látszott… igaz, Jane?

– Csitt! – suttogta Jane, és megrázta a fejét. Tudta, hogy úgyis hiába vitatkoznának.

– De muszáj elmondanom, Mary Poppins! Hiszen valamennyien láttuk! – siránkozott Michael. – És ha nem maga jött ki a rakétából, hát akkor micsoda? Hisz nem szórt egyetlen csillagot sem!

– Pukk! – ismételte Mary Poppins. – Egy rakétából, úgy, hogy pukk! Nem először sértettél meg, Michael Banks, de ez mindennek a teteje! Ha még egy pukkot hallok, ha még egyszer

meghallom azt a szót, hogy rakéta… – Nem mondta meg, mit csinál, de Michael jól tudta, hogy valami iszonyút.

– Tuvi-tuvi! Tuvi-tuvi!

Picike hang szólt az ablakpárkányról. Egy vén seregély kukkantott a gyerekszobába, és izgatottan verdesett a szárnyával.

Mary Poppins nagy léptekkel az ablakhoz ment.

– Takarodj innen, te veréb! – mondta vadul. És amikor a seregély felrebbent, Mary Poppins eloltotta a villanyt, és beugrott az ágyba. Még hallották, amint mérgesen maga elé motyogja: „Pukk!”, miközben álláig húzza a takarót.

Úgy burkolta be a gyerekeket a csönd, mint valami puha, vigasztaló felhő. Már majdnem álomba ringatta őket, amikor Jane ágyából igen-igen halk susogás hallatszott.

– Michael! – suttogta óvatosan.

Michael óvakodva felült, és abba az irányba nézett, amerre Jane mutatott.

A kandalló melletti sarokból egy pici fénypont világított. És akkor meglátták, hogy a papagájfejű ernyő redői telis-tele vannak színes csillaggal – olyan csillaggal, amilyet a szétpukkanó rakéta lövell az égre.

Szemük elkerekedett meglepetésükben, amikor észrevették, hogy a papagájfej lehajol. Azután a csőr sorjában kicsipegette a redők közül a sok csillagot, és a padlóra szórta. Egy pillanatra felvillantak arany-ezüst fénnyel, azután elhalványultak, kihunytak. A papagájfej ekkor felegyenesedett, és Mary Poppins fekete esernyője megint mereven, némán állt a sarokban.

A gyerekek összenéztek és elmosolyodtak. De nem szóltak egy szót sem. Csak csodálkoztak és hallgattak. Tudták, hogy az egész nagyszótárban nincsen annyi szó, amennyi elmondhatná, mi minden történt Mary Poppinsszal.

– Tik-tak! – szólt az óra a kandallópárkányon. – Aludni, gyerekek! Tik-tak, tik-tak!

És a gyerekek a boldog nap végén lehunyták szemüket, és az óra egy ütemre ketyegett nyugodt lélegzetükkel.

Banks papa dolgozószobájában ült, és az arcára borított újság alatt horkolt.

Banks mama új fekete gombokat varrt Banks papa öreg felöltőjére.

– Még most is azon jár az eszed, mit csinálhattál volna, ha nem házasodsz meg? – kérdezte Banks mama.

– Hogy micsoda?! – riadt fel Banks papa. – Nem, dehogy. Nagyon is sok gonddal járna. És most, hogy Mary Poppins visszajött, nem is kell semmire gondolnom.

– Akkor jó – mondta Banks mama, és fürgén varrogatott tovább. – Én pedig majd megpróbálom megtanítani Robertson Ayt.

– Mire? – kérdezte álmosan Banks papa.

– Hát arra, hogy ne adjon neked egy barna cipőt meg egy feketét!

– Hogyisne! – tiltakozott Banks papa. – Az összeállításnak csodájára jártak a hivatalban. Ezentúl mindig így viselem: egy barnát, egy feketét.

– Igazán? – kérdezte boldogan mosolyogva Banks mama. Valójában nagyon örült, hogy Banks papa megházasodott. És most, hogy Mary Poppins visszatért, ezt gyakrabban fogja majd mondogatni neki…

Brill néni lent üldögélt a konyhában. A rendőr épp hazakísérte Ellent, és elfogadott egy csésze teát.

– Ez a Mary Poppins! – mondta, miközben a teáját szürcsölte. – Eccer itt, másszor meg sehol! Csak úgy eltűnik mint a lidérc!

– Jaj, ne is mondjon ilyet! – szipogott Ellen. – Azt hittem, most már örökre itt marad.

A rendőr átnyújtotta neki a zsebkendőjét.

– Talán itt is marad! – mondta gyengéden. – Sose lehet tudni, hiszen tudja!
– Hát remélem, marad is – sóhajtott Brill néni. – Ez ám a mintaháztartás, ha Mary Poppins itt van!
– Én is remélem – mondta Robertson Ay a seprűknek. – Rám fér egy kis pihenés. – És kényelmesen beburkolózott Banks mama kendőjébe, és megint elaludt.
Hanem azt, hogy Mary Poppins mit remélt, azt nem sejtette senki. Hiszen azt mindenki tudja, hogy Mary Poppins sohasem mond meg semmit senkinek…

II. TRILLA BÁCSI HÉT KÍVÁNSÁGA

– Jaj, jöjjön már, Mary Poppins! – türelmetlenkedett Michael, és táncot járt a járdán.
Mary Poppins ügyet sem vetett rá. Csak állt a Cseresznyefa utcán, és tükörképét csodálta dr. Simpson kapuján a réztáblában.
– Igazán egész rendesen néz ki! – nyugtatta meg Jane.
– Rendesen! – horkant fel Mary Poppins. Rendesen! Az új, kék szalagos, fekete kalapjában? Még hogy rendesen! Csinosan – gondolta –, igen, ez sokkal találóbb kifejezés. Felszegte fejét, és olyan gyorsan indult tovább, hogy a gyerekek jóformán futva tudtak csak lépést tartani vele.
Hármasban indultak el a szép májusi délutánon, hogy felkeressék Trilla bácsit. A szalonban ugyanis lehangolódott a zongora, és Banks mama megkérte Mary Poppinsot, keressen zongorahangolót.
– Az unokabátyám, Trilla úr zongorahangoló, nagysága kérem. Háromsaroknyira lakik innen – jelentette ki Mary Poppins.
Amikor erre Banks mama azt mondta, sosem hallott róla, Mary Poppins szokásos szipákolásával emlékeztette Banks mamát, hogy az ő rokonai valamennyien jobb emberek.
Most pedig Jane és Michael, aki már régebben megismerkedett Mary Poppins családjának két tagjával, azon törte a fejét, vajon milyen lesz Trilla bácsi.
– Én azt gondolom, magas lesz és sovány, mint Bucska úr – mondta Michael.
– Én meg azt gondolom, hogy kerek lesz és kövér, mint Wigg bácsi – mondta Jane.
– Micsoda két gondolkodó! – mondta Mary Poppins. – Vigyázzatok, mert még elkoptatjátok az agyatokat! Itt pedig most befordulunk.
Szedték a lábukat, befordultak, és egyszer csak egy keskeny utcácskában találták magukat, amelyet ódivatú házikók szegélyeztek.
– Nini, hát ez meg milyen utca? Még sohasem láttam! Pedig már rengetegszer jártam erre! – kiáltott fel Jane.
– Arról nem én tehetek! – förmedt rá Mary Poppins: – Vagy tán azt hiszed, én varázsoltam ide?!
– Azon sem csodálkoznék! – mondta Michael, amint a fura házikókra bámult. Majd lefegyverző mosollyal hozzátette: – Hiszen maga olyan okos!
– Hm! – mondta Mary mérgesen, de a szája öntelt mosolyra húzódott. – Okos, aki okosan él. Amit rólatok aligha lehetne elmondani! – És gőgösen végigvezette őket az utcán, azután becsöngetett az egyik házikóba.
– Peng! – szólt hangosan a csengő. S ugyanabban a pillanatban felpattant egy emeleti ablak, és akár a keljfeljancsi, úgy bukkant elő belőle egy jókora fej, a búbján konttyal.
– Most meg mi a baj?! – rikácsolta egy hang. Azután a hang gazdája lenézett, és megpillantotta Mary Poppinsot. – Maga az? Vagy úgy! – mondta mérgesen. – Már fordulhat is vissza, és mehet, ahonnan jött. Mert akit keres, nincs itt! – Az ablak bevágódott, a fej eltűnt. A gyerekek csalódottan összenéztek.
– Talán holnap megint eljöhetünk – mondta aggodalmasan Jane.
– Most vagy soha, ez az én jelszavam! – vágta oda Mary Poppins, és megint csöngetett.

Ez alkalommal az ajtó pattant fel. Az iménti fej tulajdonosa állt előttük, és csak úgy szikrázott a szeme. Otromba fekete fűzős cipő volt rajta, kék-fehér kockás kötény, a vállán fekete kendő. Jane és Michael még soha ilyen csúnya nénit nem láttak életükben. És nagyon megszánták szegény Trilla bácsit.

– Micsoda?! Már megint maga az?! – kiabált a termetes asszonyság. – Megmondtam, hogy nincs itt. És nincs is, ez úgy igaz, mint ahogy a nevem Tuskó Sára.

– Akkor a néni nem Trilla néni! – kiáltott fel megkönnyebbülten Michael.

– Még nem – jelentette ki vészjósló mosollyal az asszonyság. – Hahó! Jöjjenek csak le onnan! – tette hozzá, mert Mary Poppins kígyófürgeséggel besurrant az ajtón, és már rángatta is felfele a gyerekeket a lépcsőn. – Hallja! Mindjárt rendőrt hívok! Csak úgy betörnek egy tisztes hölgy házába, mint egy sereg vérszopó vámpír!

– Tisztes hölgy! – horkant föl Mary Poppins. – Ha maga tisztes hölgy, akkor én vagyok a római pápa! – Azután hármat koppintott a jobb oldali ajtón.

– Ki az? – hallatszott odabentről egy aggodalmas hang. Jane és Michael csak úgy reszketett izgalmában. Lehet, hogy Trilla bácsi mégis itthon van?

– Én vagyok az, Fred bátyám! Nyisd ki, kérlek, az ajtót!

Egy pillanatig csönd volt. Majd kulcs fordult a zárban. Az ajtó kinyílt, Mary Poppins maga után húzta a gyerekeket, azután becsukta az ajtót, és a kulcsot is ráfordította.

– Eresszen be… maga kalóz! – üvöltött Tuskó néne, és dühösen rázta a kilincset.

Mary Poppins halkan nevetett. A gyerekek körülnéztek. Jókora padláson voltak, ahol csupa-csupa fadarab, festékesdoboz, enyvesüveg hevert szanaszét. Ezenkívül pedig minden talpalatnyi hely telis-tele volt hangszerekkel. Az egyik sarokban hárfa állt, a másikban egy halom dob hevert. Trombiták és hegedűk lógtak a gerendákról; fuvoláktól meg bádogsípoktól roskadozott a polc. Az ablak alatt álló porlepte ácspadon csupa-csupa ácsszerszám. És a pad végében egy icipici, fényezett dobozka állt, mellette meg pirinyó csavarhúzó hevert.

És a szoba közepén öt darab félig kész zenélődoboz sorakozott. Csillogott-villogott rajtuk a friss festék, köréjük a padlóra hatalmas fehér krétabetűkkel ezeket a szavakat rótta valaki:

VIGYÁZAT MÁZOLVA!

Az egész padlásnak finom faforgács-, festék- és enyvszaga volt. És nem is hiányzott belőle semmi más, csak egy: méghozzá maga Trilla bácsi.

– Beenged, vagy rendőrt hívjak? – ordibálta Tuskó néne, és vadul dörömbölt. Mary Poppins mintha meg sem hallotta volna. Nemsokára pedig súlyos léptek dübörögtek lefelé a lépcsőn, és Tuskó néne távozás közben dühödten motyogott.

– Elment? – kukorékolta aggodalmasan egy vékonyka hang.

– Elment, én pedig bezártam az ajtót. Nos, Fred, mit csináltál már megint, ha szabad kérdeznem? – És Mary Poppins türelmetlenül szipákolt.

– Kívántam, Mary! – hangzott az iménti vékonyka hang.

Jane és Michael körülbámult a poros padláson. Vajon hol lehet Trilla bácsi?

– Ejnye, Fred! Csak nem azt akarod mondani, hogy már megint… Nos, akkor kívánj gyorsan még egyet, légy szíves, akárhol vagy is! Nem fecsérelhetem el az egész napot!

– Jól van, jól van! Megyek már! Csak semmi izgalom!

A hegedűk elénekeltek egy ütemet. S egyszercsak – a gyerekek legalábbis úgy látták – a levegőből előbukkant két, buggyos nadrágba bújtatott kurta láb. A lábakat pedig ócska szalonkabátba bújtatott test követte. Végezetül pedig megérkezett egy hosszú fehér szakáll, egy ráncos arc, orrára biggyesztett pápaszemmel, meg egy dohányzósipkás kopasz fej.

– Nahát, Fred bátyó! – mondta haragosan Mary Poppins. – A te korodban már igazán okosabb dolgokon is járhatna az eszed!

– Csacsiság, Mary! – mondta széles mosollyal Trilla bácsi. – Senki sincs abban a korban, hogy okosabb dolgokon járjon az esze! Bizonyára egyetért velem, ifiúr, ugyebár? – és Michaelra kacsintott. Michael akaratlanul is visszakacsintott.

– De hát hol bújt el? – kérdezte. – Nem jöhetett elő csak úgy a levegőből!

– Dehogyisnem! – vágta rá Trilla bácsi. – Ha egyszer azt kívántam – tette hozzá, és körülugrándozta a szobát.

– Úgy érti, hogy csak kívánnia kellett, és eltűnt?

Trilla bácsi az ajtóra pillantott, és némán bólintott.

– Kénytelen voltam, hogy elszabaduljak tőle!

– Miért? – kérdezte Jane. – Mit akar csinálni Trilla bácsival?

– Hogy mit? Hozzám akar jönni feleségül! Meg akarja kaparintani a kívánságaimat!

– Trilla bácsi mindent megkap, amit csak kíván? – tudakolta sóváran Michael.

– Ó, igen! Mármint ha a május harmadikát követő második esős vasárnap utáni első újholdkor kívánok valamit. Ő pedig… – intett az ajtó felé Trilla bácsi – ő azt akarja, hogy kívánjak egy aranypalotát és ebédre mindennap pávapástétomot. Mihez is kezdenék én egy aranypalotával? Nem kívánok én semmi mást, csak…

– Vigyázz, Fred! – figyelmeztette Mary Poppins.

Trilla bácsi szájára csapta a kezét.

– Ejnye, ejnye! Már megint elfelejtettem! Pedig már két kívánságot elhasználtam!

– Hány van összesen? – kérdezte Jane.

– Hét! – sóhajtott Trilla bácsi. – Keresztanyám úgy vélte, ennyi éppen elegendő. Tudom, hogy az idős hölgy jót akart. De én nem bántam volna, ha inkább ezüstpoharat kapok tőle. Sokkal több hasznát venném. És kevesebb bajom volna vele.

– Én jobban örülnék a kívánságoknak! – jelentette ki dacosan Michael.

– Ó, nehogy azt hidd! – kiáltott Trilla bácsi. – Fortélyos jószág ám a kívánság. Nehéz vele bánni. Kigondolod a legeslegszebb dolgot, hogy majd azt kéred, aztán eljön a vacsora ideje, megéhezel, és egyszeriben azon kapod magad, hogy virslit kívánsz krumplipürével!

– És az a kettő, amit már elhasználtál? Jó kívánságok voltak? – érdeklődött Michael.

– Hát éppenséggel lehettek volna rosszabbak is. Épp a madárkámon dolgozgattam, ott ni – Trilla bácsi fejével a pad felé bökött –, amikor hallom ám, hogy ő jön fölfele a lépcsőn. „Uramisten, bárcsak eltűnhetnék!” És mire körülnéztem, már ott se voltam! Bizony, első pillanatban ugyancsak megrémültem. Nem csoda, ha azt mondta nektek, hogy nem vagyok itt!

És Trilla bácsi boldog, kotyogó nevetést hallatott, vidáman a gyerekekre pislantott, és meglebbentette a kabátja szárnyát. Még soha ilyen kacsingatós emberrel nem volt dolguk. Úgy pislákolt, mintha nem is ember volna, hanem csillag.

– És aztán persze – folytatta kijózanodva Trilla bácsi – kénytelen voltam visszakívánni magam, hogy fogadhassam Mary Poppinsot! Nos, Mary, miben lehetek szolgálatodra?

– Banksné szeretné felhangoltatni a zongoráját, Fred. Cseresznyefa utca tizenhét, szemben a parkkal – közölte kimérten Mary Poppins.

– Banksné asszony? Ahá… Akkor tehát ezek itt… – És Trilla bácsi a gyerekek felé pislantott.

– Jane és Michael Banks – magyarázta Mary Poppins, és helytelenítő pillantást vetett rájuk.

– Módfelett örvendek a szerencsének! Micsoda megtiszteltetés! – Trilla bácsi meghajolt, és kitárta karját. – Bárcsak megkínálhatnálak valamivel, de sajnos ma akkora felfordulás van itt…

A padláson víg fuvolaszó hangzott fel.

– Hát ez mi? – tántorodott hátra Trilla bácsi. Mindkét kinyújtott tenyerében egy-egy tányér tejszínhabos őszibarack pompázott.

Trilla bácsi csak bámult. Aztán óvatosan megszaglászta az őszibarackot.

– No, elsütöttem a harmadik kívánságomat! – ingatta bánatosán a fejét, amint átnyújtotta a gyerekeknek a tányérokat. – Hát most már nem segíthetünk a dolgon. Azért négy kívánságom még maradt. De most aztán nagyon kell vigyáznom!

– Én meg azt kívánom, Fred bátyó, ha mindenképpen elvesztegeted a kívánságaidat, inkább vajas kenyérre vesztegetnéd! Vacsorára nem fognak egy falatot sem enni!

Jane és Michael sietősen kanalazta a tejszínhabos őszibarackot. Hogyisne, hogy Trilla bácsi még meggondolja magát és visszakívánja!

– Most pedig – szólt rájuk Mary Poppins, amint az utolsó kanál finomságot is eltüntették – köszönjétek meg szépen Trilla bácsinak a vendéglátást, és indulás haza.

– Ó, ne menjetek még, Mary! Hiszen csak most jöttetek! – Trilla bácsi rémületében kivételesen mozdulatlanná dermedt.

– Igazán, maradjunk még egy kicsit, Mary Poppins! – rimánkodott Jane és Michael. Nem bírták volna elviselni a gondolatot, hogy itt hagyják Trilla bácsit a kívánságaival.

Trilla bácsi megragadta Mary Poppins kezét. – Ha itt vagy, Mary, biztonságban érzem magam! Különben is már egy örökkévalóság óta nem találkoztunk! Igazán ne menjetek még; bárcsak maradnátok!

– Pitty, pitty, pitty, pitty!

Madárcsicsergés záporozott a levegőből. És ugyanabban a pillanatban Mary Poppins eltökélt arckifejezése udvarias mosollyá változott. Levette kalapját és az ácspadra tette, az enyvesüveg mellé.

– Uramisten! – hüledezett rémülten Trilla bácsi. – Hát nem elkívántam még egyet!

– Eddig már négy! – kiáltott vidáman Jane és Michael, és harsogva hahotáztak, olyan meglepett képet vágott Trilla bácsi.

– Négy, négy, négy, négy! – visszhangozta a madárhang.

– Ejnye, ejnye! Micsoda gondatlanság! Igazán szégyellem magam! – Trilla bácsi egy pillanatra egészen elszontyolodott. Azután szeme, egész arca megint pislákolni-kacsingatni kezdett. – No, hiába, késő bánat ebgondolat. Vigyázzunk, hogy el ne kívánjuk a maradékot is. Megyek már, galambom! Mindjárt, mindjárt, tubicám! – gügyögte a madárhangok irányába.

Aztán átbukdácsolt a szobán az ácspadhoz, és felemelte a picurka, ragyogó dobozt. Ujja rejtett rugót érintett meg. A dobozka fedele felpattant, és aranyfészkéből olyan picike, olyan fényességes kismadár szökkent ki, amilyet a gyerekek még soha életükben nem láttak. Csudálatosan szép muzsika gyöngyözött a csőréből. Pici torkán lüktetve folyt végig a hangok áradata.

– Pitty, pitty, pitty, pitty, trilió! – dalolta a kismadár. És amikor túláradó éneke elapadt, a madár visszabújt aranyfészkébe.

– Jaj, Trilla bácsi, ez meg micsoda madár?! – bámulta ragyogó szemmel a dobozt Jane.

– Fülemile – mondta Trilla bácsi. – Épp rajta dolgozgattam, amikor jöttetek. Még ma este be kell ugyanis fejeznem. Pompás az idő, ezt szereti a fülemile.

– De hát miért nem kívánja egyszerűen? ajánlotta Michael. – Akkor nem is kellene dolgoznia!

– Micsoda? Hogy a madárkámat kívánjam? Hogyisne! Hisz láttátok, mi történik, ha elkezdek kívángatni! Még utóbb kétfejű sas lesz belőle!

– Megtartja magának a madarat, hogy mindig itt énekeljen? – kérdezte sóváran Jane. Azt kívánta, bárcsak neki is lenne ilyen madárkája.

– Hogy megtartom-e? Még mit nem! Szabadon engedem! Nincs énnekem helyem a kész munkához! Van jobb dolgom is, mint hogy madarat tartsak. Figurákat kell például raknom azokra ott… – És a félig kész zenélődobozok felé biccentett. – Meg aztán van egy sürgős rendelésem, amivel el kell készülnöm: egy zenélődoboz, amelyik azt játssza: „Egy nap a parkban.”

– „Egy nap a parkban”? – bámultak a gyerekek.

– A térzene, hiszen tudjátok – magyarázta Trilla bácsi. – Meg a szökőkútcsobogás. Varjú károg, gyerekek nevetnek, no meg aztán ott van az a halk, finom susogás, ahogy a fák nőnek.
Trilla bácsi szeme ragyogott pápaszeme mögött, míg arra a sok szépséges dologra gondolt, amit mind beleépít a zenélődobozba.
– De hiszen a fák növése nem is hallatszik ellenkezett Michael. – Annak nincsen muzsikája!
– Ejnye! – mondta türelmetlenül Trilla bácsi. – Már hogyisne volna! Mindennek van muzsikája! Hát talán még sosem hallottátok, mikor a föld forog? Olyan a hangja, mint a búgócsigáé. A királyi palota azt játssza: „Isten, óvd meg a királyt!”, a Temze folyó meg álmosítón fuvolázik. Hát hogyne! A világon mindennek, fának, sziklának, embernek, csillagnak megvan a maga igazi, szívből jövő muzsikája.
És Trilla bácsi még a mondat közben átbukdácsolt a szobán, és felhúzta az egyik zenélődobozt. A doboz tetején levő kis lemez nyomban forgásba lendült, s a belsejéből pedig tiszta, magas hangú fütyölés hangzott, mint a krajcáros bádogsíp hangja.
– Ez az én muzsikám! – jelentette ki büszkén Trilla bácsi, és félrebillent fejjel hallgatta. Azután felhúzott egy másik zenélődobozt, és a levegőt új zene töltötte el.
– De hiszen ez a London-híd! Az én kedvenc dalom! – kiáltott fel Michael.
– No, mit mondtam? – mosolygott Trilla bácsi, és már tekerte is a következő doboz fogantyúját. És a doboz mélyéből vidám zene tört elő.
– Ez meg az enyém! – sikoltott fel boldogan Jane. – Alma, piros alma!
– Mi volna más! – kacsintott Trilla bácsi. Azzal vígan megragadta a gyerekek kezét, és magával sodorta őket körbe a padláson. A három kicsi kerek lemez pörgött-forgott, és a három dallam elvegyült a levegőben.

Leszakadt a London-híd!
Ropjad fölötte, grófnő!

– énekelte Michael.

Alma, piros alma!
Három piros alma!

– énekelte Jane.
Trilla bácsi pedig vígan fütyörészett, mint valami jókedvű rigó.
Repült a gyerekek lába, mintha szárnya nőtt volna, ahogy az ő igazi, szívbéli muzsikájukra táncoltak. Soha-soha – mondogatták magukban – nem voltak még ilyen könnyűek és boldogok!
Bumm! A bejárati ajtó úgy becsapódott, hogy a ház is beleremegett. Trilla bácsi fél lábon megállt és hallgatózott. Puff! Puff! Nehéz léptek közeledtek felfelé a lépcsőn. Öblös hang harsant a folyosón.
Trilla bácsi megdermedt rémületében. Aztán fülére csapta a kabátja két szárnyát.
– Jön! – visította. – Istenkém, istenkém! Bárcsak valami finom jó biztonságos helyen lennék!
Trombitaszó harsant. És ekkor különös dolog történt.
Trilla bácsit mintha láthatatlan kéz ragadta volna fel a padlóról. Már süvöltött is el a gyerekek mellett, mint a pitypang szélfútta termése. Aztán hápogva, zihálva, reszketve, rázkódva földet ért – illetve nem földet, hanem a zenélődoboz tetejét. Pedig látszólag ő sem lett kisebb, a doboz sem nagyobb. És valahogy mégis tökéletesen összeillettek.
Forgott-forgott, pörgött-pörgött Trilla bácsi; arcára diadalmas mosoly terült.
– Megmenekültem! – sipította, és integetett a gyerekeknek. – Most aztán nem foghat el!
– Hurrá! – kiáltották volna a gyerekek, de torkukon akadt a szó, mint a savanyúcukor. Mert az ő hajukat is megmarkolta valami, és már repítette is át a padláson. Karjuk-lábuk vadul

kalimpált, aztán ők is leszálltak egy-egy zenélődobozra. Csak egy icipicit inogtak meg, de nemsokára már ők is szép egyenletesen forogtak-pörögtek.
– Nahát! – kapkodott levegő után Jane. – Ez aztán az aranyos meglepetés!
– Olyan vagyok, mint a búgócsiga! – kiabált Michael.
Trilla bácsi kicsit meghökkent. Csodálkozva nézett rájuk.
– Ezt én csináltam volna? Uramfia! Már egész ügyesen tudok kívánni.
– Ügyesen? – szipákolt Mary Poppins. – Talán nevetségesen!
– No, akárhogyan is, biztonságban vagyunk – mondta Trilla bácsi. – És igazán nagyon kellemes itt. Nem akarod te is kipróbálni, Mary?
– No, kívánja! – biztatta Michael, még integetett is hozzá.
– Ó, neki arra nincs szüksége! – mondta Trillá bácsi, és különös pillantást vetett Mary Poppinsra.
– Hát ha mindenáron ragaszkodtok hozzá… – szipákolt megint Mary Poppins. Aztán takarosan összeillesztette két lábát, s már emelkedett is fel a padlóról, és elsuhant a gerendák irányába. Aztán egyetlen mosoly, egyetlen icipici ingás nélkül leszállt egy zenélődobozra. Az meg, noha fel sem húzta senki, nyomban víg dalra fakadt:

A macskát kergette a róka,
futott a macska, abba se hagyta,
mondta a róka, micsoda móka,
és kipukkadt a macska.

És forgott-forgott, pörgött-pörgött Mary Poppins, olyan tökéletes nyugalommal, mintha azóta így pörgött-forgott volna, amióta a világ világ.
– Jaj de jó! Együtt vagyunk mindannyian! – kiabált boldogan Jane. Az ablakra pillantott, és intett Michaelnak, nézzen ki ő is.
Odakint az utcán a házikók mind forogtak-pörögtek. Fent az égen két fehér felhő pörgött. S maga a padlás is körbe-körbe forgott, akárcsak a zenélődobozok.
De akármilyen harsányan zengett a négyféle dallam, egy hang túlharsogta valamennyit. Puff! Puff! Közeledtek a súlyos léptek.
És a következő pillanatban már meg is döngette valaki az ajtót. – Nyissák ki, a törvény nevében! – kiáltott egy hang. Méghozzá ismerős hang.
Erős kéz rántotta meg a rozoga zárat. És az ajtó egyszerre csak nagy robajjal felpattant. A küszöbön ott állt Tuskó néne meg a rendőr. És mind a kettőjüknek tátva maradt a szájuk. A szemük kidülledt. Ámultak-bámultak, de hang nem jött ki a torkukon.
– Nahát! – kiáltott fel nagy sokára Tuskó néne. – Ezt a gyalázatot! Azt aztán sohasem gondoltam volna, hogy ebből a házból egyszer vidám park lesz! – Mary Poppinsra nézett, és megrázta az öklét. – Ezért még megfizet, maga nőszemély! A biztos úr majd ellátja a baját! Ami pedig magát illeti, Trilla úr, tessék azonnal lemászni arról a pörgettyűről, rendbe szedni magát, aztán aló mars, megyünk házasodni!
Trilla bácsi megborzongott. De azért csak vidáman lobogtatta a kabátja két szárnyát.

Ne toporzékoljon, kérem kérve,
ne sivalkodjon, Tuskó néne,
az isten szerelmére!

– dalolta, és forgott-pörgött körbe-körbe. A rendőr előszedte jegyzőkönyvét, ceruzáját.
– Felszólítom önöket, azonnal hagyják abba a pörgést! Már velem is úgy forog a világ, mint a ringlispíl. Azonkívül magyarázatot követelek!
Trilla bácsi vidáman kuncogott.

– Akkor rossz helyen kopogtat, biztos úr! Én ugyan még életemben senkinek semmit meg nem magyaráztam. Mi több, ahogy mindig mondtam volt Matuzsálem fiacskámnak, véleményem szerint nem is lehet semmit megmagyarázni!
– Ejnye, ejnye, ne tessék, kérem, tréfálkozni! Az csak súlyosbítja a ténykörülményeket. Csak nem akarja azt mondani, hogy ön Matuzsálem apja?!
– Nem is, mert a nagyapja vagyok! – vágta rá Trilla bácsi, és közben kecsesen forgott-pörgött tovább.
– No ebből elég volt! Tessék azonnal leszállni! Ez a forgás-pörgés ártalmas az egészségre! Meg aztán magánháznál nincs is engedélyezve! Hó! Hó! Hát ez meg micsoda? Ki huzigál itt engem! Azonnal eresszenek el! – kiáltotta el magát rémülten a rendőr, amikor őt is elragadta valami, és már süvített is át a padláson. Egy zenélődoboz harsány dalra fakadt, amikor a rendőr súlyosan, akár a kőszikla, rázuhant.

Ó, Daisy, válaszolj nekem,
bolondulok utánad, édesem!

– bömbölte a doboz.
– Segítség! Segítség! Itt Jack XXXIII. Jones őrmester! Segítség! – A rendőr vadul előkapta sípját, és valóságos riadót fújt rajta.
– Biztos úr! – rikoltotta Tuskó néne. – Teljesítse kötelességét, mert magát is feljelentem! Vaskos mutatóujjával megfenyegette Mary Poppinsot. – Magát meg becsukatom, orcátlan nőszemély! Majd elmegy a kedve a… Hó! Hó! Hagyják abba! Engem ne forgassanak! – Dühében, meglepetésében elkerekedett a szeme. Mert igen különös dolog történt.
Tuskó néne azon a szent helyen, ahol állt, egyszer csak forogni kezdett. Se zenélődoboz, se emelvény, csak forgott, forgott körbe-körbe a padlón. A deszka panaszosan felnyögött, ahogy az irdatlan alak forgott rajta.
– Na, most megkapta! – kiáltott Trilla bácsi.

Csak ugorjon nagyot, hogyha tud,
ugorjon, Tuskó néne!

– ajánlotta, és vidáman kacagott.
Tuskó néne beleborzongott a rémületbe, ahogy megpróbálta megmozdítani ormótlan fekete cipőjét. Akárhogy erőlködött, akárhogy húzgálta a lábát, tekergette a derekát – hiába! A lábát mintha a padlóhoz ragasztották volna.
– Ügyes vagy, Mary! Nekem sose jutott volna az eszembe! – Trilla bácsi büszkén és bámulattal mosolygott Mary Poppinsra.
– Ez a maga műve, maga undok, gonosz, rideg bestia! – És Tuskó néne dühösen felkiáltott, mert hiába kapkodott Mary Poppins után. – De ezért még megfizet, vagy ne legyen Tuskó Sára a nevem!
– Akármi lesz a neve, Trilláné nem lesz, annyi szent! – sipította boldogan Trilla bácsi.
– Haza akarok menni! A rendőrőrsre akarok menni! – nyafogott a rendőr, és forgott, mint valami bolond búgócsiga.
– Tudtommal senki sem tartóztatja – mondta Mary Poppins, és szipogott egyet. Alig szólalt meg, a rendőr doboza egyszer csak megállt, ő meg nagy lihegve lekecmergett róla.
– A rendőr-főkapitányság!… – kiáltotta, míg az ajtóhoz botladozott. – Már megyek is a fő-fő kapitányhoz! Jelentést teszek! – Azzal vad riadót fújt a sípján, leszáguldott a földszintre, és már kint is volt a házból.
– Jöjjön vissza, maga csirkefogó! – visította Tuskó néne. – Elment! – állapította meg, amikor odalent becsapódott az ajtó. – Jaj, jaj, mit csináljak! Segítség! Gyilkosok! Ég a ház!

Már lila volt az arca nagy igyekezetében, hogy kiszabaduljon, Mindhiába. Lába mintha a padlóba gyökerezett volna. Kétségbeesett kiáltással tárta szét a karját.

– Trilla úr! – rimánkodott. – Nagyon kérem, segítsen rajtam! Mindig jó ebédet, jó vacsorát főztem! Mostam, vasaltam magára! Nem kell, hogy feleségül vegyen, becsületszavamra! Csak kívánjon már valamit, hogy kiszabaduljak!

– Vigyázz, Fred! – figyelmeztette Trilla bácsit Mary Poppins, míg méltóságteljesen kerengett, forgott.

– Kétszer kíván, aki gyorsan kíván! Hadd töröm csak a fejem egy kicsikét! – motyogta Trilla bácsi.

Szemére nyomta tenyerét. Jane és Michael jól látta, hogy ugyancsak töri a fejét: hogyan kívánhatna valami nagyon hasznosat. Trilla bácsi egy pillanatig még pördült-fordult mélyen elgondolkodva. Aztán mosolyogva felnézett, és és összecsapta a tenyerét.

– Tuskó néne! – kiáltott fel nagy vidáman. – Megszabadul! Kívánok magának egy aranypalotát és ebédre mindennap pávapástétomot! Hanem… – és Mary Poppinsra kacsintott – az a palota az én gusztusom szerint való palota lesz ám! De még a pástétom is!

Dobpergés visszhangzott a padláson.

Tuskó néne Mary Poppinsra pillantott, szája diadalmas mosolyra húzódott.

– Ahá! – szólt öntelten. – No, mit mondtam én magának?

De még el sem hagyták a szavak a száját, már lehervadt arcáról a mosoly. Helyébe iszonyatos rémület költözött.

Mert Tuskó néne nem volt már hatalmas, terebélyes asszonyság. Jól megtermett alakja rohamosan zsugorodott. Lába, ahogy ott pörgött-forgott a nyikorgó padlón, minden fordulatra kisebb lett.

– Hát ez mi? – pihegte Tuskó néne. – Jaj, istenem, mi történik velem?! – Karja-lába egyre vékonyabb, egyre kisebb lett, és hamarosan már felére zsugorodott az egész alak.

– Rendőrség! Ég a ház! Gyilkos! Segítség! – És ahogy zsugorodott, hangja is egyre vékonyabb lett.

– Jaj, Trilla úr! Mit csinált velem?! Rendőrség! Segítség! – sipította a vékonyka hang.

S ennek hallatára a padló mérgesen meglódult, és elröpítette Tuskó nénét. Ott pörgött máris a levegőben, azután eszeveszett sikollyal lepottyant, és végigbukdácsolt a szobán, mintha dróton rángatnák. Közben egyre zsugorodott. Az előbb még akkora volt, mint a kiscica, a következő pillanatban már akkora, mint a kisegér. És csak tipegett, csoszogott, bukdácsolt, míg a padlás túlsó végén oda nem ért egy icipici aranypalotához, ami időközben csudálatosképpen ott termett – annak aztán besurrant a kapuján.

– Jaj, miért is szóltam hozzá! Most mit csinált velem! – kiáltott Tuskó néne bádoghangon.

A gyerekek bekukkantottak az egyik pirinyó aranyablakon, s meglátták, amint Tuskó néne leroskad egy székre, az icipici bádogpástétom mellé. Aztán szaggatott mozdulatokkal, mintha dróton rángatnák, nekilátott a pástétom szeletelésének, a palota kapuja meg egy kattanással becsukódott.

Ebben a pillanatban megállt valamennyi zenélődoboz. Nem forogtak, s a zene is elhallgatott. Csend borult a padlásra.

Trilla bácsi leugrott a dobozáról, és az aranypalotához futott. Boldogan felkiáltott, felkapta, és rábámult az elébe táruló képre.

– Ez aztán ügyes! Ezt igazán jól csináltam. Büszke vagyok magamra! Most már nem is kell rá más, csak egy kis pénzbedobós automata, és már vihetem is mutogatni a tengerparti búcsúba! Csak egy penny, emberek! Egy pennyért látható a pástétomfaló asszonyság! Csak sorjában, hölgyeim és uraira! Egy penny a belépődíj! Tessék, tessék, csak sorjában! Gyerekek és katonák a felét fizetik!

És Trilla bácsi, kezében a palotával, körbekeringőzte a szobát. Jane és Michael leugrott a dobozáról, utána futott, és belecsimpaszkodott a kabátja két szárnyába. Bekukkantottak az

icipici ablakon: Tuskó néne automata-képén rémület ült, miközben gépiesen szeletelte a bádogpástétomot.
– Ez már a hatodik kívánság volt! – figyelmeztette Trilla bácsit Michael.
– Bizony! – bólogatott Trilla bácsi. – Ezúttal igazán hasznos volt. Merthogy kívánni tudni kell, gyermekeim! Persze ha ő itt van, egyszeriben minden másképpen megy! – és Mary Poppins felé biccentett, aki lehető legfenségesebb modorában lépett le a zenélődobozáról.
– Vegyétek a kalapotokat, kérlek! – szólt szigorúan a gyerekekre. – Szeretnék már végre otthon lenni és meginni a teámat! Elvégre nem vagyunk a Szaharában!
– Még egy percig hadd maradjunk, Mary Poppins! Trilla bácsinak maradt még egy kívánsága!
Jane és Michael egymás szavába vágva rángatta ide-oda Mary Poppinsot.
– Nahát! Csakugyan! Egészen elfelejtettem! Ej, hát mit is…
– Cseresznyefa utca tizenhét, Fred bátyó, el ne feledd! – Mary Poppins hangja figyelmeztetően csengett.
– Ó, de jó, hogy figyelmeztetsz! Egy pillanatra! – Trilla bácsi homlokára szorította a kezét, és a padláson felcsendült a muzsika.
– Mit kívánt? – kérdezte Jane és Michael. Hanem Trilla bácsi egyszeriben mintha megsüketült volna. Sietősen kezet fogott velük, mintha most, hogy elkívánta a kívánságait, alig várná, hogy magára maradjon.
– Már mennetek kell? Ejnye, ejnye! Igazán sajnálom. Ez a te kalapod, kedveském? Nagyon köszönöm a kedves látogatást. Remélem… Ugye, ez a te kesztyűd, Mary kedves?… Remélem, amikor legközelebb sor kerül a kívánságaimra, megint megtisztelitek házamat!
– Mikor lesz az? – tudakolta Michael.
– Ó, körülbelül kilencven év múlva – felelte könnyedén Trilla bácsi.
– De hiszen akkor már öregek leszünk! – kiáltott fel Jane.
– Lehet, de én még sokkal öregebb leszek!
Aztán kétfelől arcon csókolta Mary Poppinsot, és kiterelte vendégeit a padlásról.
Még látták, amint diadalmas mosollyal elkezdi barkácsolni a pénzbedobós automatát a Tuskó néne aranypalotájához…

Akármennyit törte a fejét később Jane és Michael, sehogy sem emlékeztek, hogyan kerültek ki Trilla bácsi házából, és hogyan jutottak vissza a Cseresznyefa utcába. Úgy tetszett, egyik pillanatban még a poros lépcsőn voltak, a következőben pedig már engedelmesen baktattak Mary Poppins nyomában a gyöngyházszínű alkonyi fényben. Jane hátranézett, hogy még egy búcsúpillantást vessen a házikóra.
– Michael! – suttogta meglepetten. – Eltűnt! Minden eltűnt!
Michael is hátranézett. Bizony! Jane-nek igaza van. A kis utca a régimódi házikókkal – eltűnt nyomtalanul. Nem volt ott más, csak az árnyas park meg az ismerősen kanyargó Cseresznyefa utca.
– Hát akkor hol voltunk egész délután? – kérdezte Michael, és csak bámult körös-körül. Hanem erre a kérdésre Jane-nél okosabb ember sem tudott volna válaszolni.
– Annyi biztos, hogy valahol voltunk – mondta józanul Jane.
Michael azonban nem érte be ennyivel. Odarohant Mary Poppinshoz, és megrángatta legszebb kék szoknyáját.
– Mary Poppins, hol voltunk ma délután? Mi történt Trilla bácsival?
– Honnan tudnám? – förmedt rá Mary Poppins. – Nem vagyok én lexikon!
– De hiszen eltűnt! Ő is meg az utca is! És biztosan eltűnt a zenélődoboz is, amelyiknek a tetején egész délután pörgött!
Mary Poppins megtorpant a járdán, és rámeredt.

– Az én unokabátyám! Egy zenélődoboz tetején? Micsoda eszeveszett dolgokat hordasz te össze, Michael Banks!
– Igenis úgy volt! – kiáltott Jane és Michael. – Valamennyien körbe-körbe forogtunk zenélődobozok tetején. Mindenki a maga szívbéli muzsikájára! A magáé az volt, hogy „Kipukkadt a macska”!
Mary Poppins szeme valósággal tüzelt a sötétben. Mintha megnőtt volna, ahogy ott állt, és ádázul meredt rájuk.
– Mindenki a… macska?! Körbe-körbe? – Amikor Maryt elfogta a méreg, jóformán beszélni is alig tudott haragjában.
– Egy zenélődoboz tetején, azt mondjátok? Hát ezt érdemlem én a fáradságomért? Az egész délutánt jól nevelt, tisztességtudó emberek társaságában töltitek, mint az unokabátyám és jómagam. És utána az az első dolgotok, hogy kigúnyoltok? Körbe-körbe, mint a macska! Nahát! Két krajcárért itt hagynálak benneteket, itt, helyben, és vissza se jönnék soha! Hát azért mondom! Egy zenélő macska tetején! – füstölgött Mary Poppins, amint nagy léptekkel haladt a mind sűrűbb sötétségben.
Dirr-durr – csattant a sarka a járdán. Még a hátán is látszott, hogy haragszik.
Jane és Michael szedték a lábukat Mary Poppins nyomában. Nem, hiába is vitatkoznának vele, kivált amikor ilyen mérges. Legjobb, ha az ember egy szót sem szól. Még örülhetnek, hogy az egész utcán nem jár senki, aki két krajcárt kínálna neki. Némán baktattak mellette, a délutáni kalandra gondoltak, olykor-olykor összenéztek, és törték a fejüket…

– Jaj, Mary Poppins – mondta nagy vidáman Banks mama, amikor ajtót nyitott nekik –, igazán sajnálom, de végül még sincs szükségünk az unokabátyjára. Épp most próbáltam ki a zongorát: tökéletes a hangja.
– Ennek igazán örülök, nagysága – mondta Mary Poppins, és lopva a tükörképére pillantott. – Az unokabátyám nem számít fel semmit.
– Még szép! – kiáltott méltatlankodva Banks mama. – Hiszen itt se volt!
– Pontosan, nagysága kérem – mondta Mary Poppins. Felszegte fejét, aztán a lépcső felé indult. Jane és Michael titokban összenézett.
– Biztosan ez volt a hetedik kívánsága! – suttogta Michael. És Jane feleletül rábólintott.
– Pitty, pitty, pitty, pitty, tilió!
A parkban gyönyörűséges, boldog hang trillázott. Ismerősen hangzott.
– Vajon mi lehet ez?! – kiáltott fel Banks mama, és az ajtóhoz futott, hogy onnan hallgassa meg. – Uramisten, hiszen ez fülemile!
Odakint úgy peregtek az ágak közül a hangok, mint a szilva a fáról. A madárdal átforrósította az esti levegőt. Lüktetett a fülelő sötétben.
– Ez aztán a különös! – mondta Banks mama. – Városban sosem szokott dalolni!
A gyerekek bólintottak a háta mögött, és sokatmondó pillantásokat váltottak.
– Trilla bácsi madara – suttogta Jane.
– Szabadon engedte! – felelte halkan Michael.
És ahogy hallgatták a forró dalt, tudták, hogy valahol, valahogyan Trilla bácsi – valóság volt, szakasztott olyan valóság, mint az a pici aranymadár, amely most odakint dalol a fák között.
A fülemile trillázott még egy sort, azután elhallgatott.
Banks mama sóhajtott egyet, és becsukta az ajtót.
– Bárcsak tudnám, honnan került ide! – mondta ábrándosan.
Jane és Michael azonban, akik megmondhatták volna, már felfele mentek a lépcsőn. Így hát nem is mondtak semmit. Tudták, hogy van, amit meg lehet magyarázni, de van sok minden, amit nem.
Meg aztán mazsolás kalács lesz uzsonnára, és azt is nagyon jól tudták, mit mondana Mary Poppins, ha megvárakoztatnák…

III. A MACSKA, AKI A KIRÁLYRA NÉZETT

Michaelnek fájt a foga. Feküdt az ágyban, nagyokat nyögött, és olykor-olykor Mary Poppinsra sandított, vajon meghallotta-e.

Mary ott ült az öreg karosszékben, és fürge kézzel pamutot gombolyított. Jane előtte térdelt, ő tartotta a motringot. A kertből felhallatszott az ikrek sivalkodása. Ellennel és Annabellel játszottak. A gyerekszobában csend és békesség honolt. Mary Poppins pamutgombolyagja nőtt, növekedett. Az óra elégedetten ketyegett-kotyogott, mint tyúkanyó, mikor lerakta a tojást.

– Mért pont az én fogam fáj, mért nem a Jane-é? – panaszkodott Michael. És még szorosabbra húzta az arcán Mary Poppins meleg sálját.

– Mert te etted agyon magad édességgel tegnap – pergett a válasz Mary Poppins szájából.

– De mikor nekem volt születésnapom! – méltatlankodott Michael.

– Születésnap ide, születésnap oda, az még nem ok arra, hogy tömd magad, mint a szecskavágót! Nekem sosem fáj a fogam a születésnapom másnapján!

Michael mogorván bámult rá. Néha bizony azt szerette volna, ha Mary Poppins nem olyan tökéletesen tökéletes. Mondani persze ki nem mondta volna semmiért.

– Ha meghalok – mondta ehelyett –, majd még megbánja. Majd akkor azt kívánja, bárcsak lett volna hozzám kedvesebb!

Mary Poppins megvetően szipákolt, és csak gombolyított tovább.

Michael két kézzel fogta az arcát, és körülnézett a gyerekszobában: hátha valami vigasztaló látványra lel. Ebben a szobában csupa-csupa régi jó barát lakott: a tapéta, a hintaló, az elnyűtt piros szőnyeg. Michael szeme a kandallópárkányra vándorolt.

Ott feküdt az iránytű, ott állt a finom porcelán tál, a lekvárosköcsög tele százszorszéppel; ott hevert egykori sárkányának botja és Mary Poppins mérőszalagja. No és ott volt Flossie néni születésnapi ajándéka – a zöld leveles, kék virágfüzérrel díszített fehér porcelán macska. Ott ült, két mancsa összezárva, farkát Takarosan a lába köré kanyarította. A napfény megcsillant porcelán hátán, zöld szeme komolyan nézett felé a szoba másik végéből. Michael barátságosan rámosolygott. Szerette Flossie nénit, és tetszett az ajándék, amit a születésnapjára kapott tőle.

Egyszer csak megint csúnyán belenyilallt a fogába.

– Auuu! – visított Michael. – Mindjárt kilyukad a fejem! – Szenvedő pillantást vetett Mary Poppinsra. – És nem törődik velem senki – tette hozzá elkeseredve.

Mary Poppins gúnyos mosolyt röpített feléje.

– Ne nézzen így rám! – nyafogott Michael, és még jobban szorongatta fájós képét.

– Már miért ne? Hisz még a macska is ránézhet a királyra, nem?

– De én nem vagyok király… – morogta mérgesen Michael. – Maga meg nem macska, Mary Poppins! – Azt remélte, hogy Mary Poppins ezen majd felháborodik, veszekszik vele, és akkor ő megfeledkezik a fogfájásáról.

– Igazán úgy van, hogy minden macska ránézhet a királyra? Például Michael macskája is? – érdeklődött Jane

Mary Poppins felpillantott. Kék szeme a macska zöld szemét kutatta, és a macska viszonozta a pillantását.

Csönd volt a szobában.

– Minden macska – szólalt meg nagy sokára Mary Poppins. – De ez a macska kiváltképpen!

Magában mosolygott, felvette megint a pamutgombolyagot, és a kandallópárkányon moccant valami. A porcelán macska megrebbentette porcelán bajszát, felemelte a fejét, és ásított. A gyerekek láthatták villogó fogát, hosszú, rózsaszín cicanyelvét. Aztán a macska felpúposította

virágos hátát, és lustán nyújtózkodott. Ezután pedig meglendítette farkát, és leugrott a kandallópárkányról.

Puff! – dobbant a négy mancs a szőnyegen. – Dorromb! – szólt a macska, míg átvágott a kandallóelőtéten. Egy pillanatra megállt Mary Poppins mellett, és biccentett. Azután felugrott az ablakpárkányra, kivetette magát a fénylő napsütésbe, és eltűnt.

Michael feledte fogfájását, és tátott szájjal bámult.

Jane elejtette a pamutot, és ámult.

– De hát… – dadogták mind a ketten. – Hogyan? Miért? Hová?

– A királynéhoz – felelte Mary Poppins. – Minden második pénteken vendégül látja a barátait. Ne bámulj, Jane, még megfordul a szél, és beleesik a szádba az eső! Csukd be a szád, Michael! Meghűtöd a fogad.

Michael gyorsan becsukta a száját. De rögtön ki is nyitotta megint.

– De én tudni akarom, mi történt! – kiáltotta. – Hiszen porcelánból van! Nem igazi! És mégis… leugrott! A saját szememmel láttam!

– Miért akarja meglátogatni a királynét? – kérdezte Jane.

– Az egerek miatt – felelte magától értetődően Mary Poppins. – Meg aztán elbeszélgetnek a régi szép időkről.

Szemébe tűnődő tekintet költözött, keze lehullott a pamutgombolyagról. Jane figyelmeztető pillantást vetett Michaelra. A kisfiú óvatosan kibújt az ágyból, és átsettenkedett a szobán. A karosszék megnyikordult, amikor nekitámaszkodott, de Mary Poppins észre sem vette. Elgondolkodva nézett ki az ablakon, szemében ott ült az a távoli, merengő tekintet.

– Hol volt, hol nem volt… – kezdte lassan, mintha a napfény lapjáról olvasná.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, aki azt hitte magáról, hogy mindent tud. Évekig tartana csak felsorolni is, mi mindenről hitte, hogy tudja. A fejében úgy nyüzsögtek a számok meg az adatok, mint cseresznyében a kukac. És ettől aztán a király roppantul szórakozott volt. Ez a nagyeszű ember annyi mindent felejtett el, mint ahány csillag van az égen, fűszál a réten. El sem hinnétek, pedig úgy volt, ahogy mondom: még a tulajdon nevét is elfelejtette, ami nem volt más, mint Bendegúz. A főminiszterének szerencsére kitűnő emlékezőtehetsége volt, és olykor-olykor emlékeztette felséges urát a nevére.

Nos, ez a bizonyos király legnagyobb gyönyörűségét a gondolkodásban lelte. Gondolkodott éjjel, gondolkodott nappal. Gondolkodott ebéd közben, gondolkodott a fürdőben. Hogy az orra előtt mi történik, azt természetesen észre sem vette, mert mindig épp máson járt az esze.

Hogy min törte a fejét? Talán a népe jólétén, meg hogy hogyan lehet minden egyes alattvalóját boldoggá tenni? Eszében sem volt. Az ő esze egészen máson járt. Azon például, hogy hány cerkófmajom él Indiában, s hogy vajon az Északi-sark laposabb-e, mint a Déli, meg hogy megtanulhat-e énekelni a disznó.

Igen ám, de mindezeken nemcsak ő maga gondolkodott. Ahány ember élt az udvarában, mindet rákényszerítené, hogy ilyesmin törje a fejét. Mindenkit, csak a főminisztert nem, aki nem volt gondolkodó fajta, csak egy öregember, aki szeretett a napon elüldögélni és egyáltalán semmit sem csinálni. Persze vigyázott, hogy ezt a király meg ne tudja, mert félt, hogy akkor menten lecsapatná a fejét.

A király egy csupa-csupa kristálypalotában lakott. Uralkodása kezdetén a palota úgy csillogott-villogott, hogy aki csak elment előtte, eltakarta a szemét, hogy el ne vakítsa a nagy ragyogás. A kristály azonban idővel megfakult, és csillogását belepte a hosszú évek pora. Nem akadt, aki kifényesítette volna, mert mindenki buzgón segédkezett a királynak a gondolkodásban – még a szakácsok, a konyhalányok, de még a kiskukták is. Bármelyik pillanatban elszólíthatták őket a munkájuktól, hogy siessenek a király szolgálatára. Némelyiket Kínába szalajtották, hogy számolja meg a selyemhernyókat. Mást a Salamon-szigetekre, megtudakolni, hogy ott vajon Sába királynője uralkodik-e. Amikor aztán ki-ki

visszatért az adatokkal, a király meg az udvaroncai mindent beleróttak hatalmas, bőrbe kötött vaskos könyvekbe. És ha bárki válasz nélkül tért vissza, menten lecsapták a fejét.

Csak egyvalaki volt az egész palotában, akinek nem volt semmi dolga: a királyné. Egész nap csak ült aranyos trónusán, csavargatta zöld leveles, kék virágokból fűzött, több soros nyakláncát, és néha elkiáltotta magát ijedtében, és szorosan maga köré kerítette hermelin szegélyes szoknyáját. Mert ahogy a palota mind piszkosabb és piszkosabb lett, egyre jobban elszaporodtak benne az egerek. Márpedig azt mindenki tudja, hogy egyetlen királyné sem állhatja az egereket.

– Ju-u-uj! – sikoltott fel olykor-olykor a királyné, és felugrott a trónus párnájára.

Valahányszor a királyné felsikoltott, a király összevonta szemöldökét.

– Csendet kérek! – mondta ilyenkor ingerülten, mert a legcsekélyebb zaj is zavarta a gondolkodásban. Akkor az egerek egy időre visszavonultak, és a teremben nem hallatszott egy pisszenés sem. Csak a lúdtollak percegtek, ahogy a király és udvaroncai rótták az újabb és újabb adatokat a bőrkötésű könyvekbe.

A királyné sohasem parancsolt senkinek, még az udvarhölgyeknek sem. Hiszen a király úgyis csak meghiúsítaná a parancsok végrehajtását.

– Megfoltozni a királyné alsószoknyáját?! – mondta például mérgesen a király. – Miféle alsószoknyát? Minek alsószoknyára fecsérelni az időt? Fogjon tollat, és írja le az adatokat a főnixmadárról!

És az udvarhölgy kénytelen volt engedelmeskedni, a királyné meg vagy megfoltozta maga az alsószoknyáját, vagy viselte rongyosan.

Szörnyű állapotok, ugye? Bizony, én is csak azt mondom. De ne higgyétek, hogy ez öröktől fogva így volt. A királyné, ahogy magányosan üldögélt trónusán, gyakran gondolt azokra a szép napokra, amikor hozzáment a királyhoz. Milyen magas volt a király, milyen daliás az alakja, fehér a bőre, piros az orcája, fürtös haja pedig úgy koszorúzta a fejét, mint megannyi kaméliavirág!

– Ó! – sóhajtott a királyné, amikor mindez eszébe jutott. Hogy etette az ifjú király mézes csókkal, hogy adogatta a szájába a saját tányérjáról a vajaskenyér-darabkákat! Arcáról csak úgy sugárzott a szeretet, hogy az ifjú királyné szíve túlcsordult boldogságában, és el kellett fordulnia, hogy a király ne lássa örömkönnyeit.

De aztán hamarosan eljött az a végzetes este…

– A szemed fényesebb, mint a csillag – mondta a király, miközben ifjú asszonya arcáról a csillagos égboltra pillantott. Ezúttal azonban nem fordult vissza mindjárt a királynéhoz, hanem továbbra is csak bámult felfelé.

– Vajon hány csillag lehet az égen? – tűnődött ábrándosan. – Hiszen meg is számolhatom! Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét… – És számolt, számolt, míg a királyné el nem bóbiskolt mellette. – …Ezerkétszáznegyvenkilenc… – mondta éppen a király, amikor a királyné felébredt, s ebből mindjárt tudta, hogy hites ura még akkor is számol.

Ezután a király nem nyughatott, míg fel nem zavarta legédesebb álmából valamennyi udvaroncát, és nekiállította őket csillagot számlálni. S mivel kettő sem jutott azonos eredményre, a király éktelen haragra gerjedt.

Hát így kezdődött az egész.

Másnap a király felkiáltott:

– Olyan az orcád, drágaságom, mint a feslő rózsa!

A királyné pedig igen-igen boldog volt, de csak amíg a király hozzá nem tette:

– Igen, igen, de miért éppen rózsa? Miért nem káposzta? Miért piros az orca, miért zöld a káposzta? És fordítva? Ez aztán a komoly kérdés! Hadd gondolkodom rajta egy sort!

Harmadnap pedig azt mondta élete párjának, hogy olyan a foga, akár a gyöngy. De a királyné még csak el sem mosolyodhatott, a király máris folytatta:

– No és ha olyan is? Végtére mindenkinek van bizonyos számú foga, s többnyire olyan, mint a gyöngy. Maga a gyöngy azonban igen-igen ritka. Sokkal fontosabb lenne a gyöngyökön gondolkodni!

S legott magához rendelte birodalma legjobb búvárait, és leküldte valamennyit a tenger mélyére.

S ettől a naptól fogva a király szüntelenül gondolkodott. Más sem érdekelte, mint hogy hogyan tehetne szert nagyobb tudományra, és a királynéra ezután már rá sem pillantott. De még ha rápillant is, aligha látja meg, mert annyira belemerült könyveibe, irataiba, hogy nemsokára már egészen rövidlátó lett. Kerek, pirospozsgás képe megnyúlt, csupa ránc lett, haja időnap előtt őszbe vegyült. Jóformán nem is evett – csak épp egy sajtos szendvicset kapott be, amikor fő-fő minisztere figyelmeztette, hogy feltálalták az ebédet.

Nos, ezek után nem nehéz elképzelni, milyen magányos volt a királyné. A fő-fő miniszter néha óvatosan odacsoszogott a trónushoz, gyengéden megpaskolta a királyné kezét. Olykor meg a kis apród, aki a tintatartókat töltögette, felpillantott, és a király háta mögött a királynéra mosolygott. De sem az öregembernek, sem a kisfiúnak nemigen jutott ideje a királyné szórakoztatására, különben is féltették mindketten a nyakukat.

Ne gondoljátok, hogy a király rosszindulatú volt! Dehogyis. Mi több: szentül hitte, hogy az ő alattvalói sokkal boldogabbak bárki emberfiánál, hisz jóformán mindentudó király uralkodik felettük. Míg ő buzgón gyűjtögette azonban a tudományt, népe mindjobban elszegényedett. Roskadoztak a házak, gaz verte fel a földeket, mert a királynak minden emberre szüksége volt, hogy segítsen neki a gondolkodásban.

Namármost az asszonyok ugyancsak haragudtak. Úgy vélekedtek, hogy a király nagy tudománya – üres szalma. Mert vajon lehet-e a gyereket adatokkal jóllakatni, vagy a lakbért gondolkodással kifizetni? Még a libapásztorlánykák meg a kiskondások is elégedetlenkedtek. Mivel pedig köztudomásúlag ezek a világ legboldogabb teremtményei (hisz voltaképpen nem más egyik sem, mint megannyi álruhás királyfi és királykisasszony), nos, ebből nagyjából elképzelhetitek Bendegúz király birodalmának állapotát.

Végül aztán elérkezett egy nap, amikor a király és udvaroncai, mint mindig, most is a nagy tanácskozóteremben ültek – ki-ki az íróasztalánál. A királyné meg csak üldögélt, hallgatta a tollak percegését meg az egerek cincogását a faburkolatban. És egyszer csak, mivel olyan csöndesen üldögélt, egy kalandortermészetű egér egyenesen átsurrant a padlón, és épp a trónus lábánál kezdte nyalogatni a bajszát. A királyné riadtan felsikoltott. De mindjárt a szájára is csapta a tenyerét, mert félt, hogy zavarni találja a királyt. Akkor aztán maga köré kanyarította hermelin palástját, és csak ült és reszketett. És ekkor a száját takaró keze fölött, ijedt szeme átpillantott a szoba túlsó végébe, s a küszöbön megpillantott – egy macskát.

Nem volt nagy macska, a szőre pelyhes, akár a százszorszép, és a farka hegyétől a bajsza csücskéig patyolatfehér. Lustán ringatózó léptekkel közeledett, mintha az égvilágon semmi dolga sem volna, s hozzá végtelen sok ideje. Zöld szeme csak úgy villogott, ahogy beballagott az ajtón. A szőnyeg szélénél egy pillanatra megállt; kíváncsi pillantást vetett a királyra meg az udvaroncaira, amint a könyvek fölé görnyedtek. A zöld szempár ezután a királyné felé fordult. A macska meghőkölt, egész testében megmerevedett. Aztán úgy felpúposította a hátát, hogy egyszeriben tevéhez hasonlított. Bajsza megannyi acélfonallá hegyesedéit. Aztán átszökött a tanácstermen, és már bent is volt a trónus alatt. Rekedt macskanyávogás hallatszott. Aztán elfulladó cincogás. Aztán: volt egér – nincs egér.

– Csöndet kérek! Ne hallass ilyen sajátos hangokat, kedvesem. Zavarsz a gondolkodásban! – szólt ingerülten a király.

– Nem én voltam – mondta félénken a királyné. – Hanem egy macska.

– Macska? – ismételte szórakozottan a király, de még csak fel sem nézett. – A macska négylábú állat, testét szőr borítja. Mind vad, mind szelíd válfaja a föld felszínén mindenhol honos, a sarkköri zónák kivételével. Tápláléka: egér, hal, máj és madarak, közlési módja,

hangulatától függően, dorombolás avagy nyávogás. Természete zárkózott; a néphit szerint kilenc élete van. További adatokat lásd: Macska, VII. kötet, 2. oldal, az 5. számú könyvtárszoba D polcán, a bejárattól balra. Hohó! Hát ez meg micsoda?…

És a király riadtan felkapta a fejét a könyvből. Mert a macska ott ült előtte az íróasztalon.

– Légy szíves, vigyázz! – mondta mérgesen a király. – Épp a legfrissebb adataimon ülsz. Pedig igen fontos témával foglalkozom. Hogy a kanári valóban a Kanári-szigetekről származik-e, és ha nem, miért nem. Nos, mit akarsz? Beszélj, kérlek! Ne motyogj! Nem valami éles a hallásom!

– Meg akarlak nézni – jelentette ki nyugodtan a macska, és farkát a tintatartó köré kanyarította.

– Haha! Csakugyan? Nos, mint mondani szokás, macska is nézhet a királyra. Nincs ellenvetésem. Tessék!

A király hátradőlt székében, és lassan jobbról balra fordította fejét, hogy a macska jól szemügyre vehesse az arcélét.

A macska elgondolkodva nézte a királyt, az udvaroncok meg letették a tollúkat, és csak bámultak.

Jó darabig csend volt.

– Nos? – szólalt meg végül elnéző mosollyal a király. – Megkérdezhetem, hogy mi a véleményed rólam?

– Semmi különös – mondta csak úgy félvállról a macska, és megnyalogatta jobb elülső mancsát.

Az udvaroncok megremegtek, és megragadták a tollúkat.

– Micsoda?! – kiáltott fel a király. – Még hogy semmi különös?! Te szerencsétlen, tudatlan állat, hisz teneked fogalmad sincs, miféle királyra nézel!

– Akármelyik király, egyre megy – mondta erre a macska.

– Szó sincs róla! – csattant fel mérgesen a király. – Azonnal mondj nekem egy, csak egyetlenegy királyt, aki annyit tud, mint én. Hisz a föld túlsó végéről is tódulnak hozzám a professzorok, hogy csak egy félórácskát elvitatkozzam velük! Adatgyűjteményem a legnagyobb a világon! Udvaromban csak a legjobb embereket láthatod. Kertészem Erős János. Disznaimat maga a mesebeli kiskondás őrzi. Udvaromban még a kutyaól is kacsalábon forog. Még hogy semmi különös, piha! Ha szabad kérdeznem, ki vagy te, hogy így mersz beszélni egy királlyal?

– Ó, csak egy macska vagyok – felelte a macska.

– Négy lábam van, farkam és bajuszom.

– Köszönöm, ezt látom magam is! – fortyant fel a király. – A legkevésbé sem érdekel a külsőd! Az ellenben annál inkább, hogy mit tudsz!

– Hogy mit? Mindent – válaszolt tökéletes lelki nyugalommal a macska, és megnyalogatta a farka hegyét.

– Micsodaaaa?! – A király valósággal köpködött mérgében. – Még ilyen öntelt, elbizakodott teremtést! Legszívesebben lecsapnám a fejét.

– Meg is fogod tenni – mondta erre a macska. – De majd csak ha itt lesz az ideje.

– Még hogy mindent tud! Te felháborító bestia! Hisz az egész világon nincs olyan élőlény, engem magamat is beleértve, aki mindent tudna!

– Kivéve a macskákat – mondta erre a macska. – Közölhetem veled, hogy minden macska mindent tud.

– Rendben van – morogta a király. – Akkor bizonyítsd be! Ha olyan nagyokos vagy, hármat kérdezek tőled. Aztán majd meglátjuk, amit meglátunk!

Fölényesen mosolygott. Ha már ez a nyomorult, pöffeszkedő macska nem enged az igazából, ám viselje a következményeket!

– Nos – szólalt meg a király. Hátradőlt a székében, és összeillesztette ujjai hegyét. – Első kérdésem a következő…

– Egy pillanatra kérlek – vágott közbe tökéletes nyugalommal a macska. – Csak akkor vállalkozhatom rá, hogy felelek a kérdéseidre, ha előzőleg megállapodunk a feltételekben. Nincs egy teremtett macska sem, aki ilyen könnyelműségbe bocsátkoznék. Hajlandó vagyok alkut kötni veled. Feltételeim pedig a következők: megállapodunk, hogy hármat kérdezel tőlem. Ezután pedig úgy kívánja a méltányosság, hogy én is kérdezzek tőled. És amelyikünk megnyeri a versenyt, azé lesz a királyságod.

Az udvaroncok meglepetésükben kiejtették a tollat a kezükből. A király szeme kigúvadt megdöbbenésében.

Mindamellett visszafojtotta a nyelvére kívánkozó szavakat, és megvetően felkacagott.

– Nagyon helyes – mondta gőgösen. – Persze óriási időpocsékolás, de hát a végén te bánod meg, nem én. Rendben van, áll az alku!

– Akkor vedd le a koronádat! – rendelkezett a macska. – Tedd ide kettőnk közé az asztalra.

A király úgy lerántotta kócos fejéről a koronát, hogy villogtak a drágakövek a napsütésben.

– Végezzünk már ezzel az ostobasággal! Nekem dolgom van! – mondta mérgesen. – Felkészültél? Nos, halld tehát első kérdésemet. Ha szép rendesen, egymás után lefekteted őket, hány száznyolcvanhárom centi magas férfi érné körül az Egyenlítőt?

– Mi sem könnyebb ennél – mosolygott a macska. – Egyszerűen el kell osztani a hosszát száznyolcvanhárommal.

– Aha! – kiáltott fel ravaszul a király. – Ez mind nagyon szép… de mennyi a hossza?

– Mindegy – mondta könnyedén a macska. – Akármennyi. Ugyanis valójában nem létezik. Az Egyenlítő képzeletbeli vonal.

Az udvaroncok elszörnyedve összenéztek. Ilyen beszédet még soha életükben nem hallottak.

A király arca fenyegetően elsötétült.

– No – mondta durcásan –, akkor felelj a következő kérdésre! Mi különbség van a királyi trónus és egy gombostű között?

– Ülj bele, majd megtudod! – vágta rá a macska.

– No de… no de… ez már mégis… – hebegett a király. – Én nem ilyen választ várok! Légy szíves, vedd egy kicsit komolyabban a dolgot!

– Hogy te mit vársz, az engem nem érdekel – mondta a macska. – A kérdéseidre annak rendje és módja szerint megfeleltem, ezt bármelyik macska megmondhatja.

A király mérgesen csettintett a nyelvével.

– Ennek már a fele sem tréfa! Micsoda kétkrajcáros komédia ez? Hiszen ez csak üres fecsegés! No nem bánom, halld hát a harmadik kérdést, ha ugyan meg tudsz felelni rá!

És a király mosolyából ki lehetett olvasni, hogy ezúttal aztán sarokba szorítja a pimasz macskáját!

Ünnepélyesen felemelte a kezét, aztán megszólalt:

– Ha tizenkét férfi napi nyolc óra munkával tíz és fél mérföld mély lyukat akar ásni, a vasárnapokat is beleszámítva, mennyi idő múlva teszik le az ásót?

Ravasz diadallal csillogott a király szeme. Győzelme biztos tudatában nézett a macskára. Az most sem késlekedett a válasszal.

– Két másodperc múlva – vágta rá, és icipicit meglendítette a farkát.

– Két másodperc múlva? Te megháborodtál? Hisz a válasz csak esztendőkben kifejezhető! – És a király boldogan dörzsölte össze tenyerét; örült a macska felsülésének.

– Ismétlem – mondta erre a macska –, két másodperc múlva. Ilyen mély lyukat ásni tisztára eszeveszettség! „Tíz és fél mérföld? – kérdezné a tizenkét férfi. – De hát mi a csudának?”

– Nem ez a lényeg! – mondta haragosan a király.

– Márpedig minden kérdésnek van lényege. Épp a lényeget akarjuk megtudni kérdések révén. Most pedig – tette hozzá a macska –, ugyebár én következem?!

A király mérgesen megrándította a vállát. Honnan szalajtották ezt a közönséges macskát, hogy itt üldögél az íróasztalán, és kérdéseket tesz föl – neki?!

– Hát csak szaporán! Már épp elég időmet elvesztegetted!

– Három kérdésem rövid és módfelett egyszerű – nyugtatta meg a macska. – Bárki macska egy farklegyintés alatt megfelelne rá. Reméljük, a király sem lesz butább. Nos, halld tehát az első kérdést. Milyen magas az ég?

A király elégedetten felmordult. Pontosan az ilyen kérdéseket szerette, és mindentudó mosoly terült szét az arcán.

– Nos, természetesen – kezdte – a dolog viszonylagos. Ha síkságon mérjük, mondjuk a magassága A. Ha hegytetőről, nevezzük a nyert magasságot B-nek. Mindezek figyelembevételével továbbá meg kell határoznunk a hosszúságot, szélességet, bőséget, mélységet, sokaságot, szem előtt tartva természetesen az aritmetikát, matematikát, akrobatikát, hiszterikát, a légköri túlkapást, kilengést és áthallást, valamint a…

– Elnézést – szakította félbe a macska. – De nem ez a felelet. Próbálkozz újra, légy szíves. Milyen magas az ég?

A király szeme kidülledt dühében és megdöbbenésében. Eddig még soha senki sem merészelt a szavába vágni.

– Az ég – harsogott –, az ég… khm… izé… Nos, természetesen mérföldben nem tudom kifejezni. Más sem tudná, hidd el. Minden valószínűség szerint…

– Pontos választ kérek – mondta a macska. A királyról a tátott szájjal bámészkodó udvaroncokra siklott a tekintete. – Vajon a tudomány e csarnokában meg tud-e felelni valaki a kérdésemre?

A fő-fő miniszter idegesen a királyra pillantott, majd felemelte reszkető kezét.

– Én mindig úgy véltem – motyogta szégyenlősen –, hogy az ég épp csak egy picivel magasabb, mint ameddig a sas száll. Én persze öregember vagyok, és bizonyára tévedek, de…

A macska összecsattintotta hófehér mancsát.

– Dehogy, dehogy! Pontosan úgy van! – mondta szelíden. És a zöld szempár egy pillanatig a fő-fő miniszter rémült szemébe mélyedt.

A király mogorván felmordult:

– Micsoda bolhacirkusz! Értelmetlen zagyvaság!

A macska felemelte mancsát, hogy elhallgattassa.

– Légy szíves, felelj most második kérdésemre! Hol a legédesebb a tej?

A király arca nyomban felderült; öntelt mosoly játszott a szája körül.

– Egyszerű, mint a kétszerkettő – mondta gőgösen. – A felelet természetesen nem más: Szardínia szigetén. Ott ugyanis a tehenek mézet és rózsát legelnek, és a tejük is olyan édes, akár a pergetett méz. Vagy mondjuk netán, hogy az Elegáns Szigeteken, ahol a takarmányuk tiszta cukornád? Avagy netán Görögországban, ahol a vattacukor virágán élnek? Nos, tekintetbe véve a…

– Nem vehetek tekintetbe semmit – mondta a macska –, mindössze azt, hogy erre a kérdésemre sem tudtál válaszolni. Hol található tehát a legédesebb tej? Nos, halljam, ó, király!

– Én tudom! – kiáltott a kis apród, s egy pillanatra megállt a keze egy félig töltött tintatartó fölött. – A tűzhely mellett, a kistányérban!

A macska helyeslően bólintott a gyerek felé, aztán a király képébe ásított.

– Hiszen mindig azt hallottam, milyen okos vagy! – mondta alattomosan. – Nos, meglehet, te vagy minden királyok legbölcsebbike, de a kérdéseimre eddig mindig más felelt! Nos, azért ne nézz olyan csúnyán – mert a király épp gyilkos pillantást vetett az apródra –, hisz még nyerhetsz, van még egy kérdésem. Mi a világon a legerősebb?

A király szeme felcsillant. Ösztövér ujjaival öntelten simogatta szakállát. Ezúttal bizonyos volt benne, hogy tudja a helyes választ.

– A tigris – mondta elgondolkodva. – Az igazán nagyon erős. Bár természetesen erős a ló is, no meg az oroszlán. Ne feledkezzünk meg persze a tengerárról sem. Valamint a hegyek grániteréről. Hatalmas a tűzhányó ereje is meg a sarkok jégtakarója. Nos, nem hagyhatjuk ki a számításból a Kínai Nagy Falat sem…

– Valamint ezt, azt és amazt! – vágott közbe a macska. – Meg tudná valaki mondani nekem, mi a legerősebb a világon?

Megint körülhordozta tekintetét a tanácstermen. És ezúttal a királyné szólalt meg.

– Azt hiszem – mondta szelíden –, a türelem lehet a legerősebb. Mert a türelem idővel mindent legyőz.

A zöld szempár tekintete egy hosszú percig megpihent a királynén.

– Valóban – mondta csöndesen a macska. Azután megfordult, és a koronára tette a mancsát.

– Ó, minden uralkodók legbölcsebbike! – kiáltotta el magát. – Senki sem kételkedik benne, hogy te nagy tudós vagy, én meg csak egy közönséges házimacska. Mégis megfeleltem három kérdésedre, te pedig egyetlenegy kérdésemre sem tudtál válaszolni. A párviadal eredménye, úgy gondolom, nyilvánvaló. A korona engem illet.

A király kurtán, megvetően felkacagott.

– Ne beszélj szamárságokat! Mihez kezdenél vele? Nem értesz a törvényalkotáshoz, a kormányzáshoz! Még csak írni-olvasni sem tudsz! Hogy odaadjam királyságomat egy macskának? Itt csapjon belém a mennykő, ha megteszem!

A macska szélesen elvigyorodott.

– Látom, tudományod nem terjed ki a tündérmesék ismeretére. Ellenkező esetben ugyanis nagyon jól tudnád, hogy csak a fejemet kell lecsapnod, és máris visszaváltozom királyfivá!

– Tündérmesék?! Piha! Mit nekem tündérmesék?! Én a királyságomról beszélek!

– Már megbocsáss – szólt a macska –, a királyság már nem rád tartozik. Most nincs is más dolgod, csak gyorsan csapd le a fejemet. A többit bátran rám bízhatod. Továbbá mivel nyilvánvalóan nincs már rájuk szükséged, szolgálatomba fogadom ezt a bölcs embert, a fő-fő miniszteredet, e megértő asszonyt, a feleségedet, valamint e jóeszű gyermeket, az apródodat. Már vehetik is a kalapjukat, és jöhetnek velem, majd négyesben szépen elkormányozzuk a királyságot.

– És velem mi lesz?! – kiabált a király. – Én hova menjek? Miből éljek?

A macska szeme szigorúan összeszűkült.

– Erre hamarabb kellett volna gondolnod. Máskor majd jobban megfontolod, mielőtt alkuba bocsátkozol egy macskával. Nos, ki azzal a karddal, tudós férfiú! Remélem, éles a penge.

– Állj! – kiáltott a fő-fő miniszter, és a király kardmarkolatára tette a kezét. Azután a macskához fordult, és tiszteletteljesen meghajolt. – Uram – mondta csöndesen –, hallgass meg engem! Igaz, elnyerted a koronát, igazságos és tiszta küzdelemben. Talán az is igaz, hogy elvarázsolt királyfi vagy. Az ajánlatodat azonban nem fogadhatom el. Hűségesen szolgálom a királyt, amióta csak az édesapja udvarába kerültem apródnak. S koronát visel-e vagy sem, birodalom ura vagy a magányos utak vándora, én szeretem őt, neki pedig szüksége van rám. Én nem megyek veled.

– Én sem – mondta a királyné, és felállt aranyos trónusáról: – A király oldalán állok, amióta ifjú volt és szemrevaló. Némán vártam rá hosszú, magányos esztendők során. Ha bölcs, ha balga, ha gazdag, ha nincstelen, én szeretem őt, és szükségem van rá. Én sem megyek el veled.

– Sem én – mondta a kis apród, miközben bedugaszolta a tintásüveget. – Amióta az eszemet tudom, mindig ez volt az otthonom. A király az én királyom, és szívemből szánom őt. Azonkívül szívesen töltögetem a tintatartókat. Én sem megyek veled.

Erre a macska mosolygott, és zöld szeme a három emberre villant, aki sorra megtagadta őt.

– Mit mondasz erre, ó, király? – kérdezte a macska, és az íróasztal felé fordult.
Kérdésére azonban egyetlen szó választ sem kapott. Mert a király – sírt.
A fő-fő miniszter gyorsan a király kezébe nyomta tulajdon zsebkendőjét. A királyné meg odalépett mellé, és szívére szorította kezét.
– Miért sírsz, ó, bölcs férfiú? – kérdezte a macska.
– Mert úgy szégyellem magam! – zokogott a király. – Mindig csak a nagy eszemmel hencegtem! Azt hittem, mindent tudok, legalábbis majdnem mindent. És most azt kell látnom, hogy egy öregember, egy asszony meg egy fityfiritty kölyök mind okosabb nálam! Ne is próbáljatok vigasztalni! – hüppögte, amint a királyné és a fő-fő miniszter a kezét paskolta. – Nem érdemlem meg! Nem tudok én az égvilágon semmit! Még azt sem, hogy ki vagyok én!
Karjára borult, és elfedte arcát.
– Ó, igen, azt tudom, hogy király vagyok – zokogta. – A nevemet meg a címemet is tudom persze. De ennyi év után nem tudom, hogy valójában ki vagyok én!
– Nézz rám, és megtudod – mondta csöndesen a macska.
– De hiszen már ráháhád néztem! – bőgte a király a zsebkendőbe.
– Nem igaz – rázta a fejét a macska. – Csak hébe-hóba rám pillantottál. Macska is nézhet a királyra, azt mondod. Hanem a király is nézhet a macskára! S ha megteszed, megtudod, ki vagy. Nézz a szemembe, és láss!
A király felnézett a zsebkendőből, és könnyein át a macskára bámult. Pillantása végigvándorolt a nyugodt, fehér arcon, és végül a macska zöld szeméhez érkezett. És a tündöklő, átható tekintetben meglátta a tükörképét.
– Közelebb! Közelebb! – parancsolta a macska.
A király engedelmesen előrehajolt.
És ahogy a kifürkészhetetlen szempárba bámult, egyszerre megváltozott a férfi, akit látott benne. Keskeny, aszott arca lassan kitelt. Sápadt orcája gömbölyded lett, piros és pufók, homlokán kisimultak a ráncok. Feje körül fényes barna fürtök göndörödtek, őszülő álláról barna szakáll fakadt. Szeme megcsillant, felizzott, fénye áthatotta megváltozott arcát. A király meglepetésében felkiáltott, azután elmosolyodott. És a macska tükörszeméből hatalmas, derék, szép szál, rózsás képű férfi mosolygott rá vissza.
– Teringettét! Hisz ez én vagyok! – kiáltott fel.
– Most már végre tudom, ki vagyok én igazában! Dehogyis vagyok én a világ legokosabb embere! – És harsányan hahotázva hátravetette fejét. – Hahaha! Hohoho! Látom már! Nem is vagyok én gondolkodó ember. Nem vagyok más, mint a derék, nagy szakállú, mesebeli Bendegúz király! Széles mozdulattal intett a szájtátva bámészkodó udvaroncoknak.
– Halljátok, mindenki! Tegyétek le a tollat, papírt! Tépjétek el a jegyzetfüzeteket! S ha ezentúl bárki egyetlen adattal mer nekem előhozakodni, ezzel a két kezemmel csapom le a fejét!
És a király megint csak harsány hahotára fakadt, és úgy megölelte a fő-fő minisztert, hogy majd belefojtotta a szuszt.
– Bocsáss meg, hűséges barátom! – kiáltotta a király. – Most pedig ételt-italt ide, és hívjátok udvari muzsikusaimat! Te pedig, angyalom, kincsem, galambom – fordult kitárt karral a királyné felé –, ó, fogd meg újra a kezemet, én legdrágább szerelmem, és ne is ereszd el többé soha!
A királyné arcán a boldogság könnyei gördültek végig, és a király gyengéden letörölgette valamennyit.
– Mit nekem az égbolt minden csillaga – suttogta lágyan. – Hisz itt a világ legfényesebb két csillaga, a te szépséges szemedben!
– Elnézést, hogy közbeszólok. Hát velem mi lesz? – érdeklődött a macska.
– Mit akarsz még? Tiéd a királyságom! Tiéd a koronám! – mondta a király.

– Piha! – legyintett a macska. – Mi hasznát venném? Kérlek, fogadd el tőlem szerény baráti ajándékul. De mivel macska még semmit sem adott semmiért, cserébe két apró kívánságom volna.
– Kívánj csak, kívánj, amit akarsz – mondta nagyvonalúan legyintve a király.
– Szeretnék néhanapján eljönni a palotába – mondta a macska –, meglátogatni…
– Engem? Hát persze, persze! Mindig szívesen látlak! – vágott közbe elégedett mosollyal a király.
– …a királynét – folytatta a macska, mintha nem is hallotta volna a közbeszólást.
– Vagy úgy! A királynét… Hogyne, hogyne. Amikor csak jólesik. Legalább segítsz kordában tartani az egereket.
– Második kérésem – folytatta a macska – az a zöld levelű kék virágokból fűzött lánc, amelyet a királyné visel.
– Vidd csak, vidd, viseld egészséggel! – mondta nagyvonalúan a király. – Hisz úgyis csak olcsó bazáráru!
A királyné a nyakához nyúlt, és lassan kikapcsolta a láncot. Azután a macskára tekerte, áthurkolta prémes testén, át a farka alatt. Majd egy hosszú pillanatig a macska zöld szemébe nézett, és a macska viszonozta a pillantását. És ebben a pillantásban benne foglaltatott valamennyi titok, amely királynék és macskák szívében rejlik, és mindenki más előtt örökre rejtve marad.
– Minden második pénteken fogadom a barátaimat – mondta a királyné, és a macskára mosolygott.
– Eljövök – bólintott a macska.
Majd sarkon fordult, és rá sem nézett senkire, úgy vonult ki a tanácsteremből. A zöld levelű kék virágokból fűzött nyaklánc csillogott a szőrén, farkát ide-oda lengette, mint valami zászlót.
– Halló! – szólt utána a király. – Most jut eszembe: végül is csakugyan elvarázsolt királyfi vagy? Biztos, hogy lecsaphattam volna a fejedet?
A macska hátranézett, komolyan végigmérte a királyt. Azután gúnyosan elmosolyodott.
– Mi biztos ezen a világon? Isten veled! – mondta a zöld szemű macska. Átugrott a napsütötte küszöbön, és lesurrant a palota lépcsőjén.
A palota kertjében egy vörös tehén bámult az aranyhalas medencébe, és a tükörképében gyönyörködött.
– Hát te ki vagy? – kérdezte, mikor a macska odaért hozzá.
– Én vagyok a macska, aki a királyra nézett – felelte amaz.
– Én meg – vetette fel büszkén a fejét a tehén – a tehén, aki átugrotta a holdat!
– Csakugyan? – kérdezte a macska. – És ha szabad érdeklődnöm: minek?
A tehén csak bámult. Soha senki még ilyet nem kérdezett tőle. És egyszeriben eszébe jutott, hogy talán más dolga is lehetne a világon, mint átugrálni a holdat. Életében először bizony meglehetősen nagy ostobaságnak látta az egészet.
– Most, hogy így mondod… – kezdte lassan – igazában nem is tudom. – És elballagott a gyepen, hogy egy kicsit utánagondoljon a dolognak.
A kerti ösvényen jókora kendermagos tyúk kotkodácsolt, verdesett a szárnyával.
– Én vagyok a tyúk, aki aranytojást tojt! – kotyogta nagy büszkén.
– Igazán? – kérdezte a macska. – Hát a kiscsibéid hol vannak?
– A kiscsibéim? – A kendermagos mintha elszürkült volna. – Hát most, hogy így mondod, tulajdonképpen nincs is csibém. Persze, hisz éreztem is mindig, mintha hiányozna valami! – És eltotyogott a fészkére, hogy végre rakjon egy közönséges tojást.
– Cirip! – Fekete pötty szökkent a macska elé.
– Én vagyok a tücsök, aki házasodik! – közölte fontoskodva.
– Igazán? – kérdezte komolyan a macska. – És ha szabad kérdeznem, jól sikerült a házasság?

– Khm… most, hogy így mondod… nem éppen. Szó, ami szó, pocsékul! – vallotta be a tücsök.
– Ejnye! – csóválta fejét a macska. – Hát nem megmondta anyád, hogy kár volt épp a szúnyog lányát kérni?
A tücsök még csak nem is cirpelhetett, a macska már ment is tovább. Végigballagott a kerti ösvényen, bajsza meg-megrebbent a szép napsütésben, zöld levelű kék virágokból fűzött nyakláncán megvillant a napsugár, fehér farka lengett utána, akár a zászló.
S hogy kilépett a palota kapuján, és eltűnt a messziségben, aki csak meglátta, mind gazdagnak és boldognak érezte magát. Csak rájuk nézett fényes zöld szemével, és az életük máris értelmet kapott.
A tehén meg a tyúk meg a tücsök boldog volt, mert nem kellett csupa szamárságot csinálniuk, ami szöges ellentétben áll a természetükkel. Az udvaroncok is egytől egyig boldogok voltak; nappal az udvari muzsikusok húzták a talpalávalót, éjjel folyt az evés-ivás, lakomázás. És boldog volt maga a király is, mert végre nem kellett semmin sem törnie a fejét. A királyné pedig nagyon is alapos okkal volt boldog: azért, mert a király boldog volt. Nem volt híja a kis apród boldogságának sem. Most aztán töltögethette kedvére a tintatartókat, ha pedig mindet megtöltötte, visszaöntötte belőlük a tintát a nagy üvegbe, és nem dorgálta meg senki. Hanem mindőjük között a fő-fő miniszter volt a legboldogabb.
Tudjátok-e, miért?
Mivelhogy kiáltványt bocsátott ki.
A király megparancsolta alattvalóinak – adta hírül a kiáltvány –, hogy emeljenek májusfákat, és táncolják körül; hogy állítsák fel a körhintákat, és éjjel-nappal száguldjanak rajta, hogy táncoljanak, mulassanak, lakomázzanak, gömbölyödjenek, és szeressék egymást nagyon. Mi több – ez is ott állt nagy betűkkel, mindenki olvashatta –, ha bárki megszegné eme törvényeket, a király menten lecsapatja a fejét!
S dolgavégeztével a fő-fő miniszter úgy érezte, eleget tett minden kötelességének. Élete hátralevő napjait semmittevéssel töltötte – csak üldögélt hintaszékében a napon, és pálmalevéllel legyezgette magát.
No és a macskával mi lett? Hát az megjárta a nagyvilág útjait, a királyné csillogó nyakláncával felékesítve. És ami az útjába került, jól megnézte átható zöld szemével.
És vándorol mind a mai napig, mesélik, és nem ismer közelt, és nem ismer távolt. És ahogy megy, mindent megfigyel, legfőképpen azt, aki viszonozza a pillantását. Lehet, hogy király lesz az illető, lehet, hogy pásztor, vagy épp városlakó. Ha ilyen emberrel találkozik, azzal elidőzik egy keveset. Nem sokáig, de azért elegendő ideig. Hiszen csak egy pillanat, míg az ember belenéz abba a mély zöld szempárba, és nyomban meglátja, kicsoda-micsoda ő igazában…

Az álmatag hang elhalkult, elhallgatott. A napfény odébb kúszott az ablakról, lassan alkonyodott. Nem hallatszott más hang a gyerekszobában csak az óra ketyegése. Azután hirtelen, mintha messziről érkezne vissza, Mary Poppins a gyerekekhez fordult. Mérges pillantást vetett rájuk.
– Szabad kérdeznem, mit keresel itt, Michael? Miért nem vagy ágyban? Ha jól tudom, úgy fáj a fogad, hogy majd belepusztulsz! Te meg mit bámulsz rám, Jane? Nem vagyok én idomított fóka!
Azzal felragadta a pamutgombolyagot, és ismét a régi szélvész Mary Poppins lett belőle.
Michael visítva végigrohant a szobán, és bevágódott az ágyba. Jane azonban nem mozdult.
– Vajon ki lehetek én?… – kérdezte halkan, félig magától, félig Michaeltől.
– Én tudom, ki vagyok – jelentette ki büszkén Michael. – Michael Banks, Cseresznyefa utca tizenhét szám alatti lakos. Nem kell nekem semmiféle macska, tudom én magamtól is.

– Persze, nagyokos úrfi mindent a legjobban tud a világon! – vetett rá gúnyos mosolyt Mary Poppins.
– Ha visszajön – suttogta Jane –, egyenesen belenézek a mély zöld szemébe!
– Te meg a mély zöld szemed! Na szép! Nézz inkább a tulajdon szurtos képedbe, és gondoskodj róla, hogy vacsorára tiszta legyen! – És Mary Poppins szipákolt, mint rendesen.
– Talán vissza se jön! – vélte Michael. A macska, aki a királyra nézhet, gondolta, aligha akar élete végéig a kandallópárkányon üldögélni.
– Jaj, dehogyisnem, ugye, visszajön, Mary Poppins? – Jane hangja csupa-csupa aggodalom volt.
– Honnan tudnám? – vetette oda Mary Poppins. – Mi vagyok én: kölcsönkönyvtár?
– De hiszen Michael macskája… – kezdett vitatkozni Jane, ekkor azonban Banks mama hangja félbeszakította.
– Mary Poppins! – kiáltott fel odalentről. – Lejönne egy percre?
A gyerekek kérdő pillantást vetettek egymásra. Anyjuk hangjában félelem csengett. Mary Poppins kisietett. Michael megint ledobta a takarót, és Jane-nel együtt a lépcsőhöz lopakodott.
Lent az előszobában Banks papa egy széken ült összeroskadva. Banks mama aggodalmasan simogatta a fejét, és óvatosan itatgatta vízzel.
– Nagy megrázkódtatás érhette… – magyarázta Mary Poppinsnak Banks mama. – Meg tudnád mondani, George, mi történt? Vajon mi lehet a baj?
Banks papa felemelte mészfehér arcát.
– Idegösszeroppanás… az a baj. Az az iszonyúan sok munka az oka. Látomásaim vannak!
– Látomásaid? – kérdezte Banks mama. – Miért, mit láttál?
Banks papa ivott egy korty vizet.
– Épp befordultam a sarkon, amikor… – Megrázkódott, és lehunyta a szemét. – Ott állt épp a kapunk előtt… Láttam…
– Mit láttál? Mi állt ott? – kiabált rémülten Banks mama.
– Valami fehér. Azt hiszem, párduc lehetett. És a szőrében csupa nefelejcs nyílt. És amikor a kertkapuhoz értem… rám nézett. Vad, zöld szeme volt, és egyenesen a szemembe nézett. Azután bólintott, és azt mondta: „Jó estét, Banks!” – és végigsietett a kerti ösvényen, be a házba.
– De hiszen… – Banks mama ellenkezni próbált.
Banks papa tiltakozó mozdulattal emelte fel kezét.
– Tudom, mit akarsz mondani. Ne is folytasd. A párducokat ketrecben tartják az állatkertben. És különben sem nő a szőrükben nefelejcs. Ezt én is nagyon jól tudom. Sőt azt is tudom, hogy az az izé egyáltalán nem is volt ott. Mindez csak azt bizonyítja, hogy nagyon súlyos beteg vagyok. Legjobb lesz, ha mindjárt el is hívod Simpson doktort.
Banks mama már futott is a telefonhoz. Fentről, a lépcső tetejéről elfojtott kuncogás hallatszott.
– Ti meg mit műveltek odafent? – kérdezte elhaló hangon Banks papa.
Jane és Michael azonban válaszolni sem tudott, annyira elfogta őket a derültség. Visongva hemperegtek a padlón, és pukkadoztak, fulladoztak nevettükben.
Míg ugyanis Banks papa elmesélte rémisztő élményét, a gyerekszoba ablakában felbukkant egy fehér alak. Könnyedén beugrott a párkányról a padlóra, onnan meg fel a helyére, a kandallópárkányra. És most ott ült, farkát szépen a lába köré kanyarítva, szelíden lesimított bajusszal. Fehér bundáját apró, fényes, kék virágok pettyezték, zöld szeme a szobába bámult, s csak ült némán, mozdulatlanul a kandallópárkányon Michael porcelán macskája.
– Nahát, még ilyen kegyetlen, érzéketlen gyerekeket!… – Banks papa döbbenten bámult rájuk. Vérig volt sértve.

De erre csak még harsányabban hahotáztak. Vihogtak és köhögtek, fulladoztak, pukkadoztak, míg Mary Poppins is fel nem nézett, és rájuk nem szögezte legeslegszigorúbb tekintetét.

Akkor aztán csönd lett. Egyetlen kuncogás sem hallatszott. Mert Jane és Michael nagyon is jól tudta, hogy az a pillantás mindenkibe belefagyasztaná a nevetést…

IV. A MÁRVÁNYFIÚ

– És el ne felejtsetek venni egy esti újságot! – figyelmeztette a gyerekeket Banks mama. Búcsúzóul megcsókolta Jane-t, és a kezébe nyomott két pennyt. Michael szemrehányó pillantást vetett anyjára.

– Ennyit adsz csak? – kérdezte. – És mi lesz, ha találkozunk a fagylaltossal?

– Hát jó – mondta kissé vonakodva Banks mama. – Itt van még egy hatpennys. De szerintem ti egy kicsit sok nyalánkságot kaptok. Annyi bizonyos, hogy én nem kaptam mindennap fagylaltot kislány koromban.

Michael kíváncsi pillantást vetett anyjára. Sehogysem hitte, hogy valaha is kislány volt. Mrs. George Banks kurta szoknyában, a hajában masnival? Képtelenség!

– Biztosan azért – mondta önelégülten –, mert nem érdemelted meg.

És gondosan matrózöltönye zsebébe dugta a hatpennyst.

– A fagylalt négy penny – mondta Jane. – És a maradékból megvesszük a Csupa mókát.

– Utat kérek, kisasszony, ha meg nem sértem! – hallatszott mögötte egy gőgös hang.

Takarosan, csinosan, mintha divatlapból lépett volna elő, jött lefelé a lépcsőn Mary Poppins, Annabellel a karján. A kicsit bepottyantotta a gyerekkocsiba, és eltolta a gyerekek mellett.

– Most pedig futólépés a parkba! – förmedt rájuk. – Semmi bámészkodás!

Jane és Michael végigbaktatott a kerti ösvényen, sarkukban ott botladozott John és Barbara. A nap úgy terült a Cseresznyefa utca fölé, mint valami óriási, fényes ernyő. Csíz és rigó dalolt a lombok között. A sarkon Bumm tengernagy buzgón nyírta kertjében a füvet.

Távolból katonazene hallatszott. A park túlsó végében szólt a térzene. A park útjain virágos napernyők sétáltak, alattuk fecsegő hölgyek váltogatták a legfrissebb híreket.

A parkőr kék nyári egyenruhájában, kabátujján piros csíkkal, mindenkit szemmel tartott, ahogy átcsörtetett a gyepen.

– Ügyeljünk a szabályokra! Fűre lépni tilos! Ne szemeteljünk! – kiabálta.

Jane elnézte a napos, álombéli képet.

– Szakasztott, mint Trilla bácsi zenélődoboza! – sóhajtott fel boldogan.

Michael egy tölgyfa törzséhez hajolt, hallgatózott.

– Azt hiszem, hallom, ahogy nő! – kiáltott fel.

– Olyan fura kis hang, mintha mászna…

– Mászol ám magad, de rögtön, haza, ha nem szeded a lábad! – figyelmeztette Mary Poppins.

– Szemétnek nincs helye a parkban! – kiabált a parkőr, ahogy Mary Poppins végigvonult a hársfasoron.

– Szemét, aki mondja! – vágott vissza Mary, és gőgösen felvetette a fejét.

A parkőr levetette sapkáját, és legyezgette izzadt arcát, úgy bámult Mary Poppins távolodó háta után. És aki Mary Poppins mosolyát látta, tudhatta: nagyon is tudja, hogy a parkőr utána bámul. Hogyne bámulna – gondolta Mary Poppins. Hisz ő az új fehér kabátját vette fel, piros gallérral, piros övvel és négy piros gombbal!

– Merre megyünk ma? – kérdezte Michael.

– Majd kiderül – válaszolta fölényesen Mary Poppins.

– Én csak azért kérdem… – vitatkozott volna Michael.

– Te csak ne kérdezd! – ajánlotta Mary Poppins, és vészjóslóan szipákolt.

– Soha nem hagy szóhoz jutni! – morogta a bajsza alatt Michael Jane-nek. – Egy szép napon megnémulok, és akkor majd megbánja!

Szótlanul baktattak mellette, lágyan simogatta őket a nap. Mary Poppins úgy tolta a gyerekkocsit, mintha akadályversenyen venne részt.

– Erre! – pattant a parancs, és már kanyarodott is jobbra a gyerekkocsi.

És akkor már tudták a gyerekek, merre mennek. Mert a hársfasorról elkanyarodó kis ösvény a tó felé vezetett.

És ott, az árnyas lombok alagútján túl, terült el a fénylő víztükör. Szikrázott, táncolt a napfény hálójában, és a gyerekek érezték, hogy gyorsabban ver a szívük, ahogy az árnyékból a tó felé futottak.

– Vitorlást csinálok, és elküldöm Afrikába! – kiáltott Michael, feledve haragját.

– Én meg horgászom! – kiáltott Jane, amint elnyargalt mellette.

Nevettek, ugráltak, kalapjukat lengették, ahogy a fénylő vízhez értek. A tó partján a poros zöld padok türelmesen várták, hogy valaki rájuk telepedjen. És a kacsák odaúsztak egészen a parthoz, és mohón hápogva várták a kenyérhéjat.

A víz túlsó végén állt a fiú meg a delfin szobra. Vakító fehéren tündöklőit víz és ég között. A fiú orrából letört egy kis darab, és a bokája körül egy vonal húzódott, mint valami fekete cérna. És bal kezének egyik ujjperecé is letört. És repedezett volt valamennyi lábujja.

Ott állott magas talapzatán, könnyedén ölelve a delfin nyakát. Feje márványfürtjeivel a víz fölé hajolt. Elgondolkodva nézte tágra nyílt márványszemével.

Kopott aranyozott betűk hirdették a talapzat tövén a fiú nevét: NELEUS.

– Milyen szép fényes ma! – suttogta Jane, és hunyorogva bámult a csillogó márványra.

És ebben a szempillantásban látta meg az idős urat.

Az idős úr a szobor lábánál ült, és nagyítóüveggel olvasott. Kopasz fejét megcsomózott zsebkendő védte a tűző naptól, fekete cilindere a padon hevert mellette.

A gyerekek megkövültén bámulták a különös alakot.

– De hiszen ez Mary Poppins kedvenc helye! Biztosan mérges lesz! – kiáltott fel Michael.

– Igazán? Ha szabad tudnom, mikor voltam én valaha is mérges? – tudakolta a háta mögött a jól ismert hang.

Michaelt megdöbbentette a kérdés.

– De hiszen nagyon gyakran mérges, Mary Poppins! – mondta. – Napjában legalább ötvenszer!

– Soha! – csattant a mérges válasz. – Türelmesebb vagyok még az óriáskígyónál is! Csak ami a szívemen, az a számon!

Azzal sarkon fordult, és odavonult a szoborral szemközt álló padhoz. Leült, aztán vad pillantást vetett a tó túlsó partjára, az idős úrra. Az ilyen pillantással ölni lehet. Hanem az idős úrról egyszerűen lepattant. Se látott, se hallott, csak bújta, bújta a könyvét. Mary Poppins dühödten szipákolt, azután kivette kézimunkakosarát a gyerekkocsiból, s nekilátott a harisnyastoppolásnak.

A gyerekek szétszóródtak a csillogó víz partján.

– Itt a hajóm! – visított Michael, és kiragadott a szemétgyűjtőből egy darab színes papírt.

– Én meg horgászom – mondta Jane, amint hason feküdt, és kezét a víz fölé nyújtotta. Képzeletbeli horgászbotot tartott, szinte látta a lefutó zsinórt, végén a horoggal, azon meg a kukaccal. Tudta, hogy hamarosan nagy kényelmesen odaúszik a horoghoz egy hal, és bekapja a kukacot, ő pedig megrántja a zsinórt, ügyesen kihorgássza a halat, és hazaviszi a kalapjában. „Nahát! – mondja majd Brill néni. – Hisz ez éppen jó lesz vacsorára!”

Jane mellett vígan paskolták a vizet az ikrek. Michael szörnyű viharban kormányozta hajóját. Mary Poppins egyenes derékkal ült a padon, és fél lábbal ringatta a gyerekkocsit. Ezüst tűje villogott a napfényben. Békés nyugalomban álmodozott a park.

Puff!

Az idős úr becsapta könyvét, és a zaj darabokra törte a csöndet.
– Ejnye! – tiltakozott egy éles, csengő hang. – Igazán megvárhattad volna, míg végigolvasom.
Jane és Michael meglepetten felpillantott. Aztán elnyílt szemük-szájuk. Aztán pislogtak. Aztán bámultak megint. Mert előttük ott állt a füvön a kis márványszobor. A márványdelfint karjában tartotta – és a talapzat üresen maradt.
Az idős úr kinyitotta a száját. Aztán becsukta, de rögtön ki is nyitotta megint.
– Ehm… mondtál valamit? – szólalt meg nagy sokára, és szemöldöke felszaladt a feje búbjára.
– Persze, hogy mondtam – felelt a fiú. – Épp olvastam a könyvedet a vállad fölött, onnan – és az üres talapzatra mutatott –, erre te az utolsó percben becsukod! Még végig akartam olvasni az elefántmesét, mert szeretném tudni, hogyan lett ormánya.
– Ó, elnézésedet kérem – mentegetőzött az idős úr –, nem is sejtettem, hogy… ehm… szóval nem is sejtettem. Ugyanis mindig pontosan négykor hagyom abba az olvasást. Haza kell érnem uzsonnára.
Felállt, összehajtogatta a zsebkendőt, és felemelte a fekete cilindert.
– Nos, mivel befejezted – mondta a fiú nyugodtan –, nekem adhatod a könyvet!
Az idős úr hátrált, és magához szorította a könyvet.
– Azt sajnos nem lehet – mondta. – Tudod, csak most vettem. Fiatalkoromban szerettem volna elolvasni, de a felnőttek mindig megkaparintották. És most, hogy végre van saját példányom, igazán meg kell tartanom.
A szeme sarkából a szoborra sandított, mintha attól tartana, hogy egyszer csak kikapja a kezéből a könyvet.
– Én éppenséggel elmesélhetem neked az elefántkölyköt… – suttogta szégyenlősen Jane a fiúnak.
Az úgy, ahogy volt, halastul, sarkon fordult.
– Jaj, Jane… igazán elmesélnéd?! – kiáltotta meglepetten. Márványarca ragyogott örömében.
– Én meg elmesélem a Sárga dingókutyát – mondta Michael – meg a Pillangót, aki toppantott.
– Nem! – szólalt meg hirtelen az idős úr. – Itt állok talpig felöltözve, kalappal, cipővel, ő meg egészen pucér. Én nekiadom a könyvet. Biztosan úgy volt megírva a csillagokban – tette hozzá bánatos sóhajjal –, hogy ne legyen az enyém soha.
Hosszú búcsúpillantást vetett a könyvre, azután a márványgyerek kezébe nyomta, és gyorsan elfordult. De a delfin úgy tekergett, hogy az idős úr észrevette, és megint a fiúhoz fordult.
– Csak még azt az egyet szeretném tudni – mondta kíváncsian –, hogyan fogtad ezt a delfint: horoggal vagy hálóval?
– Sehogy – válaszolt mosolyogva a fiú. – Akkor kaptam, amikor születtem.
– Aha – bólintott az idős úr, habár az arca most is valóságos kérdőjel volt. – No de most már igazán mennem kell. Viszontlátásra! – Udvariasan megemelte fekete cilinderét, és elsietett az ösvényen.
– Köszönöm! – kiabált utána a márványfiú, és nagy kíváncsian kinyitotta a könyvet. Az előzéklapján hosszú lábú betűkkel ez állt: William Weatherall Wilkins.
– Kihúzom a nevét, és beírom helyette a magamét – mosolygott vidáman Jane-re és Michaelra a fiú.
– De hát mi a neved? És hogyhogy tudsz olvasni?! – kiáltotta ugyancsak meglepetten Michael.
– A nevem Neleus – mondta nevetve a fiú –, és hogy hogyan olvasok? Hát a szememmel természetesen!
– De hiszen te csak szobor vagy! – vitatkozott Jane. – És a szobrok általában nem járkálnak és beszélnek. Hogy jöttél le onnan?

– Leugrottam – felelte Neleus, és mosolyogva megrázta márványfürtjeit. – Annyira elszomorított, amiért nem olvashatom végig azt a mesét, hogy valami történt a lábammal. Először csak mocorgott, aztán már ugrott, és egyszer csak azon vettem észre magam, hogy lent állok a füvön! – Megmozgatta kis márvány lábujjait, és márványlábával toporzékolt. – Jaj de jó az embereknek, hogy mindig ezt csinálhatják! Annyiszor néztelek benneteket, Jane és Michael, és úgy kívántam, hogy bárcsak én is veletek játszhatnék! És most végre teljesült a kívánságom. Ugye, ti. is örültök nekem?

Márványujjaival megérintette arcukat, és örömében kukorékolva körül táncolta őket. És mielőtt még egyetlen kedves szót is kinyöghettek volna, a tóhoz futott, mint a nyúl, és márványkezével belepaskolt a vízbe.

– Hát ilyen a víz! – kiáltott fel. – Mély és kék, és könnyű, mint a levegő! – A szikrázó tó fölé hajolt, a delfin pedig megrebbentette farkát, kiugrott a fiú keze közül, és nagy csobbanással a vízbe vetette magát.

– Fogd meg! Elsüllyed! – kiáltotta rémülten Michael.

A delfint azonban nem kellett félteni. Körülúszott a tóban, csak úgy csépelte a vizet; lebukott, azután szájába kapta farkát, felugrott a levegőbe, majd alábukott megint. Szakasztott, mint a cirkuszban! S ahogy végül csuromvizesen egyenest a gazdája karjába szökkent, a gyerekek akaratlanul is megtapsolták.

– Jó volt? – kérdezte sóváran Neleus. És a delfin vigyorogva bólintott.

– Hogy jó-e? – kiáltott mögöttük egy jól ismert hang. – Énszerintem haszontalanság!

Mary Poppins a tó partján állt, és a szeme éppúgy villogott, mint a stoppolótű. Neleus felkiáltott, talpraugrott, és lesunyta Mary Poppins előtt a fejét. Egyszeriben nagyon fiatal és pici és szégyellős volt, ahogy ott állt, és várta, mit mond majd Mary Poppins.

– Ki mondta, hogy lejöhetsz, ha szabad kérdeznem? – Mary Poppins szemébe a jól ismert vészjósló tekintet költözött. Neleus bűntudatosan rázta meg a fejét.

– Senki – motyogta. – Csak úgy magától leugrott a lábam, Mary Poppins.

– Hát akkor azt ajánlom, ugorjon is mindjárt vissza, egy-kettő! Nincs jogod leszállni a talapzatodról!

Neleus hátravetette márványfejét, és a napfény táncra perdült pici, csorba orrán.

– Jaj, nem maradhatnék lent egy kicsit, Mary Poppins? – rimánkodott. – Igazán engedd meg, hogy egy kicsit játsszam Jane-nel és Michaellel! Nem is tudod, milyen magányos vagyok odafent, nem beszélhetek mással, csak a madarakkal. – A márványszem komoly tekintete könyörgött. – Igazán, Mary Poppins, nagyon kérlek – suttogta lágyan Neleus, és összekulcsolta márványkezét.

Mary Poppins elgondolkozva nézett le egy pillanatig, mintha, azon tűnődnék, mitévő legyen. Azután ellágyult a pillantása. Szájára mosoly szökött, és kis gödröcskét vésett az arcára.

– Nem bánom, de csak ma délután! – mondta. – Most az egyszer, Neleus! Soha többé!

– Soha többé… ígérem, Mary Poppins! – És hamiskásan rámosolygott.

– Ismered Mary Poppinsot? – kérdezte Michael. – Hol találkoztál vele? – tudakolta. Cseppnyi féltékenységet érzett.

– Hogyne ismerném! – nevetett fel Neleus. – Hisz apámnak régi barátja!

– Ki az apád? Hol van? – Jane-t majd szétvetette a kíváncsiság.

– Nagyon messze. A görög szigeteken, ő a Tenger királya. – E szavak közben Neleus márványszemét lassan ellepte a szomorúság.

– És mit csinál? – kérdezte Michael. – Ő is irodába jár, mint apa?

– Ó, dehogy! Nem jár sehova. Magasan a tenger felett áll egy sziklán, háromágú szigonyát tartja, és fújja a kürtjét. Mellette ül anyám, és haját fésüli. És az öcsém, Pelias, a lábuk előtt játszik egy márványkagylóval. És egész nap ott köröznek fölöttük a sirályok, fekete árnyat vetnek márványtestükre, és elmondják, mi újság a kikötőben. Nappal a vörös vitorlás hajókat

nézik, amint az öböl vizén siklanak. Éjjel pedig hallgatják, mint törik meg alant a parton a borvörös víz.

– Jaj de szép lehet! – kiáltott Jane. – De hát te miért hagytad el őket?

Arra gondolt, hogy ő bizony sosem hagyná ott Banks papát és Banks mamát és Michaelt egymagukban a görög szirteken.

– Nem én akartam – mondta a márványfiú. – De hát mit tehet egy szobor emberek ellen? Mindig csak jöttek, bámultak bennünket, leselkedtek, kémkedtek, fogdostak. Azt mondták, valamikor régen egy híres művész alkotott bennünket. És egyszer csak azt mondta valaki: „Őt elviszem!” – és rám mutatott, így el kellett jönnöm. Egy pillanatra a delfin uszonya mögé rejtette arcát.

– És aztán mi történt? – kíváncsiskodott Jane. – Hogy kerültél ide a parkba?

– Ládában – mondta Neleus nyugodtan, és meglepetésük láttán elnevette magát. – Ó, hisz mi mindig ládában utazunk! A családom nagyon népszerű. Parkokba, múzeumokba meg kertekbe kérnek bennünket. Úgyhogy megvesznek, és feladnak, csomagpostával. Az még senkinek sem jutott eszébe, hogy valamelyikünk talán… egyedül érzi magát. – Hangja elfulladt egy kicsit. De aztán fenséges mozdulattal felszegte fejét. – No de ne gondoljunk erre! – kiáltotta. – Sokkal jobban érzem magam, amióta ti ketten ide jártok. Jaj, Jane és Michael, olyan jól ismerlek már benneteket, mintha ti is a rokonaim volnátok! Tudok Michael sárkányáról meg az iránytűjéről meg a finom porcelán tálról meg Robertson Ayről, és tudom, mit szoktatok vacsorázni. Még sose vettétek észre, hogy hallgatózom? És hogy a vállatok fölött belekukucskálok a mesekönyvetekbe?

Jane és Michael a fejét rázta.

– Kívülről tudom az Alice Csodaországban meséjét – folytatta a márványfiú. – Meg a Robinson Crusoe-t is majdnem végig. Meg Amit az előkelő hölgynek tudnia kell, mert az Mary Poppins kedvenc olvasmánya. De legeslegjobban a képregényeket szeretem, kivált a Csupa mókát. Mi történt ezen a héten Tigris Timmel? Megmenekült Morcos bácsitól?

– Még csak ma jelenik meg az új szám – mondta Jane. — Majd együtt elolvassuk!

– Jaj de jó! Milyen boldog vagyok! – kiáltotta Neleus. – Az Elefántkölyök, az új Csupa móka, és ráadásul a lábam olyan, mint a madár szárnya! Nem tudom, mikor van a születésnapom, de fogadni mernék, hogy ma! – Magához szorította a delfint meg a könyvet, és vidáman ugrándozott a füvön.

– Hohó, hohó! Csingiling! Lábad elé nézz! – hangzott a fagylaltos figyelmeztető kiáltása. Épp a tó partján kerekezett a kiskocsijával. A felirat ezúttal így szólt:

MEGJÖTT A JÓ IDŐ, NAHÁT,
VEGYÉL EPRET, VEGYÉL VANÍLIÁT!

– Fagyi, fagyi, fagyi! – kiabálták vadul a gyerekek, és a kocsi felé rohantak.

– Epret kérek! – mondta Michael.

– Én meg vaníliát! – kiabálta Jane. És a dundi kis ikrek kinyújtották kezüket, és boldogan elfogadták, amit kaptak.

– Hát te mit kérsz? – kérdezte a fagylaltos, amikor Neleus odaért, és szégyenlősen megállt mellette.

– Nem is tudom, mit válasszak – mondta Neleus. – Még sosem ettem ilyet.

– Micsoda? Sose ettél fagyit? Ej, hát mi a baj? Nem bírja a hasikád? Ekkora fiúgyerek, és nem ismeri a fagylaltot! Nesze! – Azzal belekotort a tartályába, és kihalászott egy óriási jégrudat. – Ezt kóstold meg, ha jót akarsz!

Neleus márványujjaival kettétörte a jégrudat. Felét a delfin szájába dugta, másik felét maga kezdte nyalogatni.

– Finom – mondta. – Sokkal jobb, mint a hínár.

– Hínár? Meghiszem azt! Hogy jön ide a hínár? No de ha már a hínárról került szó, ez aztán szép kövér csuka! – És a fagylaltos a delfin felé intett. – Szaladj csak el a halárushoz, jó pénzt kapsz érte!

A delfin megrebbentette farkát, és ugyancsak méltatlankodó kifejezés tűnt föl az ábrázatán.

– Ó, nem akarom én eladni! – mondta gyorsan Neleus. – Ő nemcsak hal, hanem jó barát.

– No, ugyancsak hidegvérű barát lehet! – csóválta fejét a fagylaltos. – Ha olyan jó barát, miért nem mondja, hogy végy magadra valamit? Hisz holtra fázol így pucéron! Már elnézést a szóért! Csingiling, csingiling! – És fütyörészve, csilingelve tovakarikázott.

Neleus szeme sarkából a gyerekekre sandított, és mind a hárman harsány nevetésre fakadtak.

– Jaj nekem! – kapkodott levegő után Neleus. – Azt hitte, ember vagyok! Szaladjak utána, s mondjam meg, hogy tévedett? Hogy kétezer esztendeje nincs rajtam ruha, és még csak náthás sem vagyok soha?

Épp a fagylaltos után akart iramodni, amikor Michael elkurjantotta magát:

– Vigyázz! Ott jön Henrik! – És a maradék fagylaltot egyben lenyelte.

Mert Lark kisasszony Henrik kutyájának az volt a szokása, hogy felugrott a gyerekekre, és kikapta az ennivalót a kezükből. Nyers, hirtelen, faragatlan modora volt, nem tisztelt se istent, se embert. De hát mi mást várhat az ember egy olyan kutyától, aki félig kuvasz, félig komondor, s mind a kettőnek a rosszabbik fele?

Már jött is cammogva a füvön, és vigyorgott, és kilógatta a nyelvét. Peti, aki éppoly előkelő származású volt, amennyire Henrik közönséges, kecsesen tipegett a nyomában. Maga Lark kisasszony pedig lélekszakadva csörtetett utánuk.

– Járunk egyet uzsonna előtt – csicseregte. – Micsoda gyönyörű idő! A kutyuskáim mindenáron ki akartak jönni… Uramisten, mit látnak szemeim?

Megállt, lihegett, és Neleusra bámult. Arca már eddig is vörös volt, de most még jobban elvörösödött, és látszott, hogy Lark kisasszony iszonyúan méltatlankodik.

– Haszontalan, komisz gyerek! – kiáltotta. – Mit csinálsz azzal a szerencsétlen hallal? Nem tudod, hogy elpusztul a szárazon?

Neleus felvonta márvány szemöldökét. A delfin meg szájára csapta farkát, hogy leplezze márványmosolyát.

– Látod? – tódította Lark kisasszony. – Ez már a végvonaglás! Ebben a percben tessék visszadobni a vízbe!

– Ó, azt sajnos nem lehet – mondta gyorsan Neleus. – Nagyon magányos lenne nélkülem. – Megpróbált udvarias lenni Lark kisasszonnyal, a delfin azonban kevésbé. Csapkodott a farkával, vonaglott, és merőben udvariatlanul vigyorgott.

– Ne feleselj! A halak sosem magányosak! Ez csak amolyan buta kifogás.

Lark kisasszony mérgesen fordult a zöld pad felé.

– Igazán, Mary Poppins, törődhetne egy kicsit a gyerekekkel! Ez a haszontalan fiú, akárki legyen is az, azonnal vigye vissza a halat oda, ahonnan hozta!

Mary Poppins lesújtó pillantásban részesítette Lark kisasszonyt.

– Sajnos, kisasszony, az lehetetlen. Nagyon messzire kellene mennie.

– Messzire vagy sem, egyre megy! Ebben a pillanatban tessék visszavinni! Ez állatkínzás, és szigorúan tilos! Peti, Henrik, gyertek azonnal velem! Máris megyek, és bejelentem a polgármesternek!

És már szaporázta is a lépteit, sarkában a kutyákkal. Henrik elhaladtában még neveletlenül a delfinre kacsintott.

– És mondja meg neki, hogy öltözzön fel! Leégeti a nap, ha így szaladgál! – sivította Lark kisasszony, és elsietett.

Neleus kurtán felkacagott, és ledobta magát a fűbe.

– Leéget a nap! – fuldoklott. – Jaj, Mary Poppins, hát senki sem veszi észre, hogy márványból vagyok?

– Hrmm! – horkant föl Mary Poppins. És Neleus huncut mosolyt küldött feléje.
– Ezt mondja a fóka is! – mondta Neleus. – Csak ül a sziklán az alkonyaiban, és azt mondja: „Hrmm!”
– Igazán? – kérdezte éles hangon Mary Poppins.
Jane meg Michael reszketve várta az elkerülhetetlent. De nem történt semmi. Mary Poppins arcán válaszul ugyanolyan huncut kifejezés tűnt föl, és a kék szempár szelíden összemosolygott a márvány szempárral.
– Neleus – mondta halkan Mary Poppins –, tíz perced van még. Eljöhetsz velünk a könyvesbódéhoz meg vissza.
– És aztán?… – vetett rá kérdő pillantást Neleus, és szorosan ölelte a delfint.
Mary Poppins nem felelt. Átnézett a csillogó tó túlsó partjára, és a talapzat felé biccentett.
– Jaj, igazán, Mary Poppins, hadd maradjon még! – fogták kérlelőre a gyerekek. De a szó elhalt az ajkukon, mert Mary Poppins ádáz pillantást vetett rájuk.
– Azt mondtam: tíz perc – jelentette ki. – És ha azt mondom, úgy is gondolom. Egészen fölösleges, hogy így nézzetek rám. Nem vagyok én emberszabású majom!
– Jaj, ne vitatkozzunk! – kiáltott fel Neleus. – Minden másodperc drága! – Felugrott, és megragadta Jane kezét. – Gyere, mutasd meg, hol van a könyvesbódé! – És már húzta is magával Jane-t a szétterülő napfényben, át a pázsiton.
Mögöttük Mary Poppins beemelte az ikreket a gyerekkocsiba, és Michaellel együtt utánuk sietett.
Jane és a márványfiú könnyed léptekkel futott a nyári füvön. Neleus haja lobogott a szélben csakúgy, mint Jane-é, és Jane forró lehelete melegítette a fiú márványorcáját, puha, élő keze szorításában egyre melegebb lett a márványkéz.
– Erre – kiáltotta Jane, és karjánál fogva a hársfasorba húzta magával a márványfiút.
A hársfasor végén, a túlsó kapunál állt a tarkabarka könyvesbódé. Fölötte nagy, tarka betűk hirdették:

FOLLY BÁCSI
KÖNYV, HÍRLAP, KÉPES ÚJSÁG,
AMIT KERESEL,
NÁLAM MEGLELED

Színes képes újságok fodra lógott a könyvesbódé körül, s ahogy a gyerekek odaszáguldottak, Folly bácsi kidugta fejét a fodor egy hasadékán. Kerek, nyugalmas, lustaképe volt, mintha széles e világon semmi, de semmi sem tudná kihozni a béketűrésből.
– Nézzenek csak, kit látnak szemeim! Akármi legyek, ha nem Jane Banks ez meg a pajtása! – mondta szelíden. – Sőt még azt is kitalálom, miért jöttök!
– Az Esti Újságért meg a Csupa mókáért – pihegett Jane, és leszámolta a pennyket.
Neleus már meg is ragadta a tarkabarka képes újságot, és gyorsan végigpergette a lapokat.
– Megmenekül Tigris Tim? – pihegett Michael, amint lélekszakadva odaért mögéjük.
– De meg ám! – kiáltotta Neleus. – Ide hallgassatok! Tigris Tim kiszabadul Morcos bácsi karmaiból! Új kalandja Bulldog kapitánnyal! Folytatása következő heti számunkban!
– Hurrá! – kiabált Michael, és a delfin válla fölött igyekezett belekukkantani a képregénybe. Folly bácsi kíváncsian méregette Neleust.
– Ej, de csuda bálnád van, fiacskám! Majdhogy meg nem szólal! Hát ezt meg hol fogtad?
– Nem én fogtam – pillantott fel Neleus. – Ajándékba kaptam.
– Még mit nem! No, jó a háznál az ilyen állatka! Hát téged meg honnan szalajtottak? Hol az anyukád?
– Nagyon-nagyon messze – mondta komolyan Neleus.
– Ejnye! – ingatta fejét Folly bácsi. – Az apukád is?

Neleus mosolyogva bólintott.
– No de ilyet! Uramfia, te aztán egyedül lehetsz! – Folly bácsi a márványtestre pillantott.
– És fázol is, akármi legyek, hisz egy keszkenő nem sok, annyi sincs rajtad! – Megcsörgetett valamit a zsebében, aztán Neleus orra alá dugta a tenyerét.
– Fogjad! Vegyél érte valamit, amit magadra húzhatsz. Nem járhatsz ilyen pucéran! Még tüdőgyulladást kapsz! Meg fagydaganatot.
Neleus a Folly bácsi tenyerén nyugvó ezüstholmira bámult.
– Hát ez meg micsoda? – kérdezte kíváncsian.
– Mi volna? Fél korona! – mondta Folly bácsi. – Csak nem akarod azt mondani, hogy még sose láttál ilyet?
– Pedig nem láttam – mosolygott Neleus. A delfin is nagy érdeklődéssel szemlélte a pénzdarabot.
– Még ilyet se pipáltam! Szegény kis ördög! Tiszta pucér, és sose látott félkoronást! Hát nincs, aki gondodat viselje? – És Folly bácsi szemrehányó pillantást vetett Mary Poppinsra. Az meg felháborodottan viszonozta a pillantását.
– Igenis gondját viseli valaki, köszönöm szépen! – vágta oda. És eközben már gombolta is ki vadonatúj fehér kabátját, és Neleus vállára borította. – Nesze! – mondta mogorván. – Most már nem fogsz fázni. És ezt nem Folly bácsinak köszönheted!
Neleus a kabátról Mary Poppinsra nézett, és márványszeme elkerekedett.
– Úgy érted… hogy megtarthatom? – kérdezte. – Jaj, drága aranyos tengeri fókám, nagyon köszönöm! – kiáltotta, és márványkarját Mary Poppins dereka köré fonta. – Ide nézz, Jane! Hogy tetszem a szép új fehér kabátomban? Ide nézz, Michael, micsoda gyönyörű gombjaim vannak! – Neleus izgatottan futkosott a gyerekek között, mutogatta új kincseit.
– Így már jól van – mondta Folly bácsi, és széles mosoly terült a képére. – Jobb félni, mint megijedni! A fél koronáért meg vehetsz magadnak egy szép nadrágot…
– Ma már nem – szakította félbe Mary Poppins. – Így is késő van. No, szedjétek a lábatokat, indulás haza, és lesztek szívesek nem totyogni!
A nap ugyancsak igyekezett már nyugat felé, ahogy Mary Poppins végiggurította a gyerekkocsit a hársfasoron. A park túlsó végében elhallgatott a térzene. A virágos napernyők is hazamentek. Némán magasodtak a fák az árnyékban. A parkőrnek nyoma sem látszott. Jane és Michael közrefogta Neleust, kétoldalt belekapaszkodtak márványkarjába, úgy mendegéltek. Hallgatott a két embergyerek, és hallgatott kettőjük között a márványgyerek. Kalandjuk, mint a nyári nap, elhalványult, és édes-bús érzés vett erőt mindannyiukon.
– Szeretlek, Neleus – mondta halkan Jane. – Bárcsak mindig velünk maradhatnál!
– Én is szeretlek titeket – felelte mosolyogva a márványfiú. – De vissza kell mennem. Megígértem.
– Nem hagyhatnád itt esetleg a delfint? – kérdezte Michael, és a márványuszonyt simogatta.
Jane haragos pillantást vetett rá.
– Ejnye, Michael, hogy lehetsz ennyire önző! Te talán szívesen álldogálnál életed végéig lélekegyedül azon a talapzaton?
– Igenis szívesen, ha lenne delfinem, és ha tengeri fókának nevezhetném Mary Poppinsot!
– Mondok én neked valamit, Michael – mondta gyorsan Neleus. – A delfint nem kaphatod meg, mert azzal összetartozunk. De a félkoronással nem. Azt neked adom. – És már Michael markába is nyomta a pénzt. – Jane pedig megkapja a könyvet – folytatta. – De ígérd meg, Jane, becsszavadra, hogy olvashatom a vállad fölött. És minden héten eljöttök ide, leültök a padra, és elolvassátok nekem az új Csupa mókát.
Utolsó, hosszú búcsúpillantást vetett a könyvre, és Jane karja alá dugta.
– Megígérem, Neleus, becsszavamra – fogadkozott Jane.
– Várok rátok – mondta halkan Neleus. – És soha el nem felejtlek!

– Szedjétek a lábatokat, és ne fecsegjetek! – sziszegte Mary Poppins, és a tó felé kanyarodott.

Nyikorgott-nyöszörgött a gyerekkocsi, ahogy tovakarikázott az úton. De a keréknyikorgás zajában is megütötte fülüket egy ismerős hang. Lábujjhegyen igyekeztek Mary Poppins mögött, ahogy odalépdelt az árnyas vízpartra.

– Nem én csináltam! – tiltakozott a hang. – A világ minden kincséért se tenném!

A tó partján, az üres talapzat mellett állt a polgármester és két tanácsnoka. És előttük hadonászva, kiabálva és általában felettébb különös viselkedést tanúsítva ki más – mint a parkőr!

– Nem én követtem el, méltóságos uram! – rimánkodott. – Hisz én egyenesen a szemébe tudok nézni!

– Ostobaság, Smith! – mondta zordul a polgármester. – Maga felelős a park szobraiért. Nem tehette más, csak maga!

– Okosabb, ha mindjárt bevallja – tanácsolta az egyik tanácsnok.

– Persze az sem csökkenti a bűnösségét – tette hozzá a második –, de legalább könnyít a lelkiismeretén.

– De ha egyszer mondom, hogy nem én csináltam! – A parkőr kétségbeesetten tördelte a kezét.

– Elég volt a köntörfalazásból, Smith! Csak az időmet fecséreli! – A polgármester türelmetlenül megrázta a fejét. – Először nekiállhatok holmi pucér fiút keresgélni, aki állítólag valami nyomorult halat kínoz. Lazacot vagy lepényhalat… vagy mit mondott Lark kisasszony? Most meg, mintha ez nem volna elég, azt kell tapasztalnom, hogy egyik legértékesebb szobrunk eltűnt a talapzatáról. Meg vagyok botránkozva! Fel vagyok háborodva! Én megbíztam magában, Smith. És maga így hálálja meg a bizalmamat!

– Meg is hálálom! Illetve mindig is megháláltam! Jaj nekem, már azt sem tudom, mit beszélek, kegyelmes uram! Csak azt az egyet tudom, hogy én egy ujjal se nyúltam ahhoz a szoborhoz! – A parkőr szeme rémülten kutatott segítség után, és egyszer csak megpillantotta Mary Poppinsot. Elszörnyedéssel vegyes diadalkiáltást hallatott, és vádlón rászegezte ujját.

– Főméltóságú uram, ott áll a bűnös, ni! Ha nem az ő lelkén szárad a dolog, megeszem a sapkámat!

A polgármester Mary Poppinsra nézett, aztán vissza a parkőrre.

– Szégyellhetne magát, Smith! – csóválta komoran a fejét. – Egy tökéletesen tiszteletreméltó, ártatlan fiatal teremtésre akarja hárítani a felelősséget, aki délutáni levegőzésre hozta a rábízott kicsikéket! Hát hogy tehet ilyet!

És udvariasan meghajolt Mary Poppins felé, aki előkelő hölgyhöz illő mosollyal viszonozta a meghajlást.

– Még hogy ártatlan? Ő! – sivított a parkőr. – Fenséges uram nem tudja, mit beszél! Amint ez a fehérszemély beteszi a lábát a parkba, egyszeriben minden a feje tetejére áll. Ringlispílek felszöknek az égbe, emberek sárkányokon meg rakétákon ereszkednek alá, a miniszterelnök léggömbön ugrabugrál; és ez mind a maga műve… maga szörnyeteg! – Vadul rázta az öklét Mary Poppins felé.

– Szegény, szerencsétlen ember – csóválta a fejét szomorúan az első tanácsnok. – Megháborodott az elméje!

– Talán jobb lenne, ha bilincset hozatnánk – suttogta idegesen a második.

– Kérem, tessék! Csak tegyenek velem, amit akarnak! Még fel is akaszthatnak! Miért ne? De akkor sem én csináltam! – És a parkőr határtalan kétségbeesésében ráborult a talapzatra, és keservesen zokogott.

Mary Poppins megfordult, és hívón intett Neleusnak. Az márványlábán odafutott, és gyengéden hozzásimult.

– Itt az idő? – suttogta és felpillantott.

Mary Poppins gyorsan bólintott. Azután lehajolt, megölelte a márványfiút, és megcsókolta márványhomlokát. Neleus egy pillanatig úgy csüggött rajta, mintha sosem akarná elereszteni. De azután kitépte magát a karjaiból, és elfojtotta feltörni készülő zokogását.

– Isten veletek, Jane és Michael! Ne felejtsetek el! – Hűvös arcát arcukhoz simította. És mielőtt egyetlen szót is szólhattak volna, Neleus már el is iramodott az árnyak közé, a talapzata felé.

– Nekem sosem volt szerencsém! – siránkozott a parkőr. – Amióta az eszemet tudom!

– És most sem lesz, ha vissza nem teszi azt a szobrot! – A polgármester rászögezte haragos tekintetét.

Jane és Michael azonban nem a parkőrt nézte, és nem is a polgármestert. Azt a fürtös fejet bámulták, amely most bukkant ki a talapzat túlsó oldalán.

És már mászott is át Neleus a szegélyén, húzta maga után a delfint. Márványteste fehéren, fényesen csillant a nap halványuló fényében. Megállt a talapzat tetején, és még táncolt egypár búcsúlépést. Aztán vidáman is, szomorúan is felemelte kis márványkezét, és búcsút intett mindannyiuknak. És amikor ők visszaintettek, Neleus mintha megremegett volna – de lehet, hogy csak a szemük volt könnyes, azon át látták úgy. Nézték, amint magához húzza a delfint, olyan közel, hogy kettejük márványa egybeolvadt. Azután Neleus márványkezével lesimította márványfürtjeit, lehajtotta fejét, és nem mozdult többet. Mintha még Mary Poppins piros gombos fehér kabátja is élettelen márvánnyá merevedett volna.

– Hogy tehetném vissza, ha egyszer el se vettem! – zokogott, kiabált egyre a parkőr.

– Ejnye, Smith, hát most már mégiscsak… – kezdte a polgármester. Azután meghőkölt, megtántorodott, kezét homlokára szorította. – Azt a fűzfán fütyülő, jégen kopogó rézangyalát! Visszajött!… – kiáltotta. – És valami megváltozott rajta!

Közelebbről szemügyre vette a szobrot, és harsogó, boldog hahotában tört ki. Levette kalapját, vadul lengette, és hátba veregette a parkőrt.

– Smith… maga nagy kópé! Hát ez volt a titka! De hát miért nem mondta mindjárt, öregem? Hisz ez igazán pompás meglepetés! No de most már elég a színlelésből!

A parkőr ugyanis, akinek szavát vette az ámulat, kigúvadt szemmel bámult fel Neleusra.

– Uraim! – fordult tanácsnokaihoz a polgármester. – Csúnyán félreismertük ezt a szegény embert. Hisz nemcsak a köz kiváló szolgájának bizonyult, hanem vérbeli művésznek is. Látják, uraim, mit csinált ezzel a szoborral? Kicsi márványkabáttal ruházta fel, piros gallérral és kézelővel. Lényeges javítás véleményem szerint, Smith. Sohasem helyeseltem a pucér szobrokat.

– Én sem! – rázta a fejét az első tanácsnok.

– Én meg mégúgysem! – tódította a második.

– Sose féljen, derék Smith. Elnyeri jutalmát. A mai naptól fogva egy shillinggel felemeljük a fizetését, és a kabátja ujjara még egy csíkot varratunk. Továbbá megemlítem a nevét őfelségének a legközelebbi jelentésemben.

Azzal a polgármester szertartásosan meghajolt Mary Poppins előtt, és fenségesen elvonult, nyomában a két alázatosan kullogó tanácsnokkal.

A parkőr szemmel láthatólag azt sem tudta, a fején áll-e avagy a talpán, és csak bámult utánuk, azután megint a szoborra emelte szemét, és a változatosság kedvéért most azt bámulta. A márványfiú meg a márványhal elgondolkodva nézett le a tóra. Hallottak-e valamit az egész felfordulásból vagy sem – ki tudja?… Csöndben, némán álltak, mozdulatlanul, mint mindig.

– Most pedig indulás haza, szaporán! – emelte fel intőn az ujját Mary Poppins, és a gyerekek egyetlen szó nélkül engedelmeskedtek. A félkoronás fényesen, csillogón, kézzelfoghatóan lapult Michael markában. A könyv meg Jane hóna alatt hideg volt, mint Neleus márványkeze.

Hallgattak, miközben végigvonultak a sétányon, csak magában forgatta ki-ki titkos gondolatait. És egyszerre csak mögöttük a füvön lábdobogás hallatszott. Hátranéztek – hát a

parkőr igyekezett utánuk. Levetette kabátját, és a botja végén lobogtatta, mint holmi kék-piros zászlót.
Lihegve utolérte őket, megállt a gyerekkocsi mellett, és a kabátot Mary Poppinsnak nyújtotta.
– Vegye el! – lihegte. – Épp megnéztem amott azt a fiút. Hát nem a magáét viseli a négy piros gombbal? Magának meg nincs kabátja az esti hűvösben!
Mary Poppins nyugodtan elvette a kabátot, és belebújt. Tükörképe öntelten mosolygott rá a fényes rézgombok tükréből.
– Köszönöm – mondta kimérten a parkőrnek.
Az meg ott állott előtte ingujjban, és rázta, rázta a fejét, mint valami kutya, aki sehogy sem érti a dolgot.
– Maga vélhetőleg érti ezt az egészet… – mondta aztán szomorkásán.
– Vélhetőleg értem – felelte öntudatosan Mary Poppins.
Azután egy szót sem szólt többet, hanem megtaszította egy kicsikét a gyerekkocsit, hogy az elgördült a parkőr mellett. Az meg csak állt és bámult utána a fejét vakargatva, amint Mary Poppins kivonult a park kapuján.

Banks papa épp hazafelé tartott az irodából, és rájuk füttyentett, amint átmentek az utcán.
– Ejnye, Mary Poppins – üdvözölte. – De csinos a kék-piros kabátjában! Csak nem lépett be az üdvhadseregbe?
– Nem, nagyságos úr – felelte kurtán Mary Poppins. És feleletét olyan pillantással kísérte, amely egy szemernyi kétséget sem hagyott afelől, hogy Mary Poppins nem óhajt bővebb magyarázattal szolgálni.
– A parkőr kabátja – magyarázta sietősen Jane.
– Épp most adta neki – fűzte hozzá Michael.
– Kicsoda… Smith? Neki adta az egyenruhája kabátját? De hát miért? – kiáltott fel Banks papa.
Jane és Michael azonban egyszeriben megnémult. Szinte érezték, amint Mary Poppins árgus tekintete a koponyájukba fúródik. Nem merték folytatni a történetet.
– No, mindegy – mondta nyugodtan Banks papa. – Bizonyára megérdemelte.
A gyerekek bólintottak. De azt jól tudták, hogy apjuk sose tudja meg, mit csinált Mary Poppins, még ha ötven évig él, akkor sem. Ballagtak mellette a kerti ösvényen, szorongatták a félkoronást és a könyvet.
És ahogy ott ballagtak, az eszük a márványfiún járt, akitől az ajándékokat kapták; a márványfiún, aki egyetlen kurta órácskáig táncolt és játszott a parkban. Arra gondoltak, hogy most ott áll magában a talapzatán, magához szorítja a delfint – és örökké néma, örökké mozdulatlan, és a boldog fény elhagyta az arcát. Sötétség száll majd rá, és beburkolja a csillagfényes éjszaka. És büszkén és magányosan áll ott, lenéz a kis tó vizére, s a nagy tengerről és messzi-messzi hazájáról álmodik…

V. ÁRPACUKOR LOVAK

– Hahó! – kiáltott fel mérgesen Banks papa, amint megcsörgette az előszobában álló elefántlábban az esernyőket.
– Mi baj van, George? – szólt föl Banks mama a konyhalépcső tövéből.
– Valaki elvitte a sétabotjaimat! – hördült fel Banks papa, akár a sebzett tigris.
– Itt vannak, nagyságos úr kérem! – mondta Mary Poppins, amint lefele lépkedett a gyerekszobából. Egyik kezében ezüstfejű ébenfa pálcát vitt. A másikban hajlított végű, görcsös kőrisfa bot himbálózott. Többet nem is szólt, hanem felettébb fölényes pillantással átnyújtotta a két botot Banks papának.

– Ó! – kiáltott fel Banks papa meglepetten. – Magának kellettek a botjaim, Mary Poppins? Csak nem rossz a lába?
– Köszönöm, nem, nagyságos úr – mondta Mary Poppins, és szipákolt. Gőgös hangjából pontosan tudhatta az ember, hogy Banks papa ugyancsak megsértette. Még hogy rossz a lába! Mintha az ő lába vagy akármelyik porcikája nem volna a legeslegtökéletesebb állapotban!
– Nálunk volt! – mondta egyszerre Jane és Michael, és Mary Poppins mögül apjukra kandikáltak.
– Nálatok? Hát a ti vaskos lábatokkal meg mi a baj? Megsántult, megbénult vagy micsoda?
– Semmi baja – mondta panaszos hangon Michael. – Lónak kellett a bot.
– Micsoda-a-a-a? Szeretett Herbert dédnagybácsikám ébenfa pálcája meg az én botom, amit a jótékony célú tombolán nyertem! Megbolondultatok?! – Banks papa nem hitt a fülének.
– Jó, de hát min lovagoljunk? – morgott Jane.
– Hisz ott a hintaló, a jó öreg Dobbin! – kiáltott föl Banks mama a konyhából.
– Ki nem állhatom a jó öreg Dobbint! Nyikorog – mondta Michael, és nem átallt hozzá toppantani is.
– Dobbinnal nem lehet sehova se menni. Nekünk igazi ló kell! – nyafogott Jane.
– És lehetőleg én vegyem meg nektek! – Banks papa füstölögve csörtetett végig az előszobán. – Napi három étkezés nem elég! Meleg ruha, cipő, csupa semmiség! Most meg ló kellene nektek! Nem is egy! Nem óhajtanátok esetleg mindjárt egy tevét?
Michael elgyötört arckifejezéssel nézett apjára. Micsoda felháborító viselkedés – gondolta. De fennhangon csak ennyit mondott végtelen türelemmel:
– Köszönjük, nem. Jó lesz a ló is.
– Hát majd ha a hold kék lesz, megkapjátok! Csak ennyit mondhatok! – vágta oda Banks papa.
– Az milyen gyakran fordul elő? – tudakolta Jane.
Banks papa dühösen nézett rá. „Hogy énnekem milyen buta gyerekeim vannak! – gondolta. – Meg sem értik a képes beszédet!”
– Nagyjából ezerévenként… Egyszer az életben, ha valaki szerencsés! – mondta mérgesen. Aztán bedugta a sétapálcát az elefántlábba, a kőrisfa botot meg karjára akasztotta, és elindult az irodába.
Mary Poppins mosolyogva nézett utána. Különös, titokzatos mosoly volt, és a gyerekek ugyancsak törték a fejüket, mit jelenthet.
Banks mama sietősen jött föl a konyhalépcsőn.
– Jaj, istenkém! Mary Poppins, képzelje, mi történt! Lark kisasszony Henrik kutyája leette a gyerekkocsi kerekéről a gumit!
– Igen, nagysága kérem – felelte nyugodtan Mary Poppins, mintha őt Henriknek semmiféle gonosz tette nem lephetné meg.
– De hát mi lesz a bevásárlással? – Banks mama hangját könnyek fojtogatták.
– Azt én igazán nem tudom. – Mary Poppins felvetette fejét, mint akit kutyák és gyerekkocsik a legkevésbé sem érdekelnek.
– Muszáj elmennünk bevásárolni? – morgott Jane.
– Elegem volt már a járásból – mondta rosszkedvűen Michael. – Meggyőződésem, hogy árt a szervezetemnek!
Banks mama ügyet sem vetett rájuk.
– Talán itthon hagyhatná ma Annabelt, Mary Poppins – ajánlotta idegesen –, és magával vihetné Robertson Ayt, ő majd hazahozza a csomagokat.
– Robertson Ay alszik a talicskában – közölte a többiekkel Jane. Épp reggeli után nézett ki az ablakon, és látta, amint Robertson Ay délelőtti szunyókálását végzi.
– No, nem lesz ott sokáig – jelentette ki Mary Poppins. És nagy léptekkel, egyenesen kicsörtetett a kertbe.

És igaza volt. Robertson Ay valóban nem volt ott sokáig; Mary Poppins valami egészen borzalmasat mondhatott neki, mert ahogy baktattak mögötte a kerti ösvényen, Robertson Ay már a kertkapuban várta őket.

– Szedjétek a lábatokat, ne csoszogjatok, kérlek! Mi ez itt, teknősbéka-parádé? – Mary Poppins kézen fogta az ikreket, és magával rángatta őket.

– Reggeltől estig ugyanaz a nóta. Sose jutok egy perc pihenéshez. – Robertson Ay elfojtott egy ásítást, aztán kalapját Jane kezébe nyomta – vigye ő –, és félig csukott szemmel botladozott a többiek nyomában.

Mary Poppins végigmasírozott a Fő utcán, s olykor-olykor belepillantott a kirakatokba, hogy megcsodálja tükörképét.

Aranyos! – gondolta, ahogy takarosan, csinosan ment, mendegélt, és galambtollas kalapja bókolt minden kirakatban.

Első útjuk Durca úr boltjába vezetett: Vas- és Edényáruk, Kerti Szerszámok.

– Egy egérfogót! – mondta gőgösen Mary Poppins, amint beszáguldott az ajtón, és elővette Banks mama listáját.

Durca úr csontos ember volt, nagy, borvörös arccal. A pult mögött ült, kalapját tarkójára tolta. És a reggeli lap úgy vette körül, mint egy festett kályhaellenző.

– Csak egyet? – kérdezte gorombán, és kikukkantott az ellenző széle fölött Mary Poppinsra. – Sajnálom, kisasszony! – vigyorodott el gúnyosan. – Egyetlen egérfogó nem éri meg a fáradságot!

Azzal megrázta fejét, és épp el akart fordulni, ekkor azonban észrevette Mary Poppins arckifejezését. Borvörös ábrázata menten orgonalilára vált.

– Elnézést, csak tréfáltam – mondta sietősen. – Nem akartam megsérteni. Hisz ha kegyed akarja, adok én kegyednek akár fél egérfogót is! Meg még egy szép darab sajtot is kap ráadásul.

– Egy húsdaráló – folytatta Mary Poppins, és majd átdöfte a pillantásával Durca urat.

– S a tetejébe fél kiló karaj – mondta buzgón Durca úr.

Mary Poppins mintha meg sem hallotta volna.

– Fél tucat mosogatószivacs, egy doboz méhviasz, egy padlórongy – olvasta sebesen.

– Új házasok vagyunk? Berendezkedünk? – tudakolta Durca úr, és ideges mosollyal kötözgette a csomagokat.

– Egy zacskó szög meg egy gereblye – folytatta Mary Poppins. Úgy keresztülnézett a borvörös arcon, mintha üvegből volna.

– Hát a fűrészporral mi lesz? – tudakolta Durca úr. – Már amit a gyerekek kiszórtak.

Mary Poppins sarkon fordult. Jane, Michael és az ikrek kényelmesen üldögéltek egy vaskos papírzsákon, és súlyuk alatt a fűrészpor kis patakban csordogált a földre. Mary Poppins szeme szikrázott.

– Ha föl nem álltok ebben a pillanatban… – kezdte, és hangja olyan iszonyatos volt, hogy a gyerekek meg sem várták a mondat végét, már talpon is voltak. Robertson Ay, aki elszenderedett egy fűnyírógépen, most felriadt, és nekiállt összeszedegetni a csomagokat.

– Csak egy kicsit pihentettük a lábunkat… – magyarázkodott Michael.

– Csak egyetlen szót halljak, és máris pihenhettek a sarokban! Én figyelmeztettelek! – förmedt rá szörnyű haragosan Mary Poppins.

– Nem számítom föl – jelentette ki Durca úr, miközben gyorsan összesöpörte a fűrészport. – Mivelhogy kegyedről van szó – tette hozzá buzgón. Mindenáron kedveskedni akart.

Mary Poppins megvetően végigmérte.

– Festékes az orra – jelentette ki nyugodtan, azután kicsörtetett a boltból.

És mint holmi emberi forgószél, végigszáguldott a Fő utcán. A gyerekek és Robertson Ay pedig a nyomában, mint az üstökös uszálya.

A péknél Mary Poppins vásárolt egy cipót, két doboz vajassüteményt és negyed kiló gyömbéres kekszet.

– Velem ne is törődjön – sóhajtott Robertson Ay, amikor Mary Poppins a karjába tornyozta a csomagokat.

– Nem is törődöm! – vágta rá derűsen Mary Poppins. És már száguldott is a zöldségeshez, ahol borsót, babot és cseresznyét vásárolt.

– Az utolsó csöpptől csordul ki a pohár – mondta Robertson Ay, amikor Mary Poppins a zöldségfélét is rárakta.

– Állítólag! – válaszolt dermesztő mosollyal Mary Poppins, és megint a listát tanulmányozta. Legközelebbi állomásuk a papírkereskedés volt, ahol Mary Poppins egy üveg tintát vett; innen a gyógyszertárba tartottak, egy csomag mustártapaszért. Robertson Ay állával szorította le a csomaghalmot, és elgyötörtén lehunyta szemét. Jane és Michael szívükből szánták, de magukat még sokkal jobban.

Már a Fő utca végére értek, de Mary Poppins még ott sem állt meg. A gyerekek összenéztek és sóhajtottak. Elfogytak a boltok. Vajon hova mehetnek ezután?

– Jaj, istenkém, Mary Poppins, letörik a lábam! – Michael szánalmasan sántikált.

– Nem mehetnénk haza, Mary Poppins? Elkopik a cipőm! – panaszkodott Jane.

Az ikrek meg úgy vinnyogtak, nyüszítettek, mint a nyűgös kiskutyák.

Mary Poppins undorral mérte végig valamennyiüket.

– Egy csapat lepényhal! Azok vagytok, bizony! Hát nincs bennetek gerinc?

Azzal belevágta a bevásárlólistát a szatyrába, megvetően szipákolt, és gyorsan befordult a sarkon. Utána cammogott Robertson Ay; úgy lógtak rajta a csomagok, mint karácsonyfán a díszek. Mögötte pedig ott húzták-vonták magukat nagy morogva a gyerekek, csiszegtek-csoszogtak, lógatták az orrukat.

– A lepényhal úszik – mondta mérgesen Michael. – És nem kell neki bevásárolni! – Annyira elfáradt, hogy már az sem igen érdekelte, meghallja-e Mary Poppins, amit mond, vagy sem.

Szelíd szellő fújdogált a park felől, hozta a délelőtt édes illatait. Babérlevélét, moháét és még valamit, ami mintha ismerős lett volna… Vajon mi lehet? – szimatolt bele a levegőbe Jane.

– Michael! – suttogta. – Árpacukorszagot érzek!

Michael kedve már nem is lehetett volna rosszabb. De azt a világért sem hagyhatta, hogy Jane megszimatoljon valamit, amit ő nem is érez. Szimatolt hát ő is, mint valami mérges kiskutya.

– Ühüm – ismerte el. – Tényleg. Én is érzem.

És egyszerre mind a ketten megpillantották a a vörös-zöld csíkos ernyőt. A park város felőli oldalán állt, a vaskerítés mellett. És előtte nagy fehér tábla hirdette, nagy fekete betűkkel:

KALIKÓ KISASSZONY
CUKORKAÁRUS
LOVAK BÉRELHETŐK

A gyerekek csak bámultak.

Mert a vörös-zöld csíkos ernyő alatt a legislegfurább kis alak üldögélt, akit valaha is láttak. Először nem is tudták, mi lehet az; úgy csillogott-villogott, akár a gyémánt. Aztán lassan meglátták, hogy egy icipici öreg néni az, csupa csont-bőr, aszott, sárga a képe, és rövid, sűrű, ősz a haja. A csillogás-villogás forrása pedig a ruhája volt, amely gallérjától a szegélyéig telis-tele volt szúrva tűvel. Úgy meredeztek belőle, mint a sündisznó tüskéi, s ahányszor megmozdult, megvillantak a napfényben. Kezében lovaglóostort tartott. És az ostort meg-megcsördítette, ha arra járt valaki.

– Itt a finom árpacukor! Alkalmi áron! A legfinomabb árpacukor! – kiáltotta vékony, nyihogó hangján, és az ostorral a levegőbe suhintott.

– Gyere, Michael! – kiáltott fel izgatottan Jane, feledve fáradtságát.
Michaelnak ugyan semmi kedve nem volt barátkozni, azonban kimaradni sem akart semmiből. Megfogta hát Jane kezét, és hagyta, hogy nővére a csíkos ernyő felé rángassa.
Ahogy közeledtek a csillogó-villogó alakhoz, olyasmit láttak meg, hogy egyszeriben megkordult a gyomruk. Mert a néni mellett egy üvegedény állt, ami tele volt árpacukor sétapálcákkal!

A cukrok és a fűszerek
és minden, ami jó,
most egészen különleges
alkalmi áron kapható!

– dalolta az öreg néni, és az ostorát pattintgatta.
És épp ebben a szempillantásban elfordította a fejét, és meglátta a csiszegő-csoszogó társaságot. Fekete szeme úgy villogott, mint az apró szemű ribizli, ahogy kinyújtotta madárkaromra emlékeztető kezét.
– No de ilyet! Hiszen ez Mary Poppins! Ezer esztendeje nem láttam, kedvesem!
– Hasonlóképpen, Kalikó kisasszony! – viszonozta udvariasan az üdvözlést Mary Poppins.
– Nahát, ez is csak arra vall! – mondta Kalikó kisasszony. – Ha érti, mire gondolok, kedvesem! – tette hozzá széles mosollyal. Azután fényes szemének pillantása a gyerekekre esett. – Ejnye, azt a teremburáját! Ez meg micsoda négy búbánatos ábrázat? Reszkess, rosszkedv, hess, innen elsiess! Hisz ti úgy lógatjátok az orrotokat, mintha mindannyian elhagytatok volna valamit!
– El ám, a jókedvüket – mondta komoran Mary Poppins.
Kalikó kisasszony szemöldöke felszaladt, tűi csillogtak-villogtak.
– Azt a szanaszét ugráló zsák bolháját! Még ilyet! No, ami elveszett, annak biz meg is kell kerülni, így írja a törvény! Hát halljam, hol hagytátok el?
És az apró, fényes fekete szempár egyik arcról a másikra vándorolt, és valahogy mindannyiukat bűntudat fogta el.
– Azt hiszem, a Fő utcán – suttogta alig hallhatóan Jane.
– Ejnye, ejnye! Olyan messze? S vajon miért hagytátok el, ha szabad kérdeznem?
Michael a lábát húzogatta, az arca meg egyre vörösebb lett.
– Nem akartunk annyit gyalogolni… – kezdte röstelkedve. Hanem a mondatot nem fejezhette be. Kalikó kisasszony élesen elkaccantotta magát.
– Hát ki akar? Ki akar, azt mondd meg nekem! Senki sem akar gyalogolni. Magam sem akarnék semmi pénzért sem! Ha egy zsák rubintot elébem szórtok, akkor sem!
Michael csak bámult. Igaz lehet ez? Végre egy felnőtt, aki szakasztott úgy vélekedik a gyaloglásról, mint ő!
– Hisz én már évszázadok óta nem gyalogolok – folytatta Kalikó kisasszony. – Mi több, az egész családomból senki. Micsoda… hogy a lúdtalpammal csoszogjak a földön? Hisz ez nem lenne méltó hozzánk! – Azzal megcsördítette ostorát, és a tűi csak úgy villogtak, ahogy ujját felemelve a gyerekekre nézett. – Fogadjátok meg a tanácsomat: mindig csak lovagoljatok! A gyaloglással mire mentek? Megnőttök tőle, de nem juttok messzire. Lóhátra, ha mondom! Lóháton bejárni az egész világot!
– De ha egyszer nincs min lovagolni! – vetette ellen Jane, és jól körülnézett, hogy vajon maga Kalikó kisasszony ugyan min lovagol. Mert a táblán ott állt ugyan, hogy LOVAK BÉRELHETŐK, de még csak egy árva szamár sem legelészett a látóhatáron.
– Hogy nincs min lovagolni? Láncos teremtettét! Ez már öreg hiba!

Kalikó kisasszony hangja gyászosan csengett, de fekete szeme huncutul csillogott, ahogy Mary Poppinsra pillantott. Kérdőn bökött feléje a fejével, Mary Poppins pedig igenlően bólintott.

– No, ennél nagyobb baj is lehetne! – kiáltott Kalikó kisasszony, és felmarkolt egy csomó árpacukor botot. – Ha már lovatok nincs, mit szólnátok ehhez? Egy darabon ez is elvisz. Szerencse, hogy ma minden alkalmi vétel. Darabját megszámítom nektek egy tűért!

Az árpacukor édes illata átjárta a levegőt. Az elhagyott négy jókedv észrevétlenül visszasompolygott, ahogy a gyerekek végigtapogatták ruhájukat: nem akad-e benne gombostű. Mocorogtak, mosolyogtak, kerestek és kutattak, de bizony egyetlen tű nem sok, annyit sem találtak.

– Jaj, Mary Poppins, mit csináljunk? – kiáltott Jane. – Hisz egyetlen tűt sem találunk!

– Remélem is! – vágta oda Mary Poppins, és felhorkant. – Ha egy gyereknek én viselem a gondját, az biztos, hogy a ruhája tisztességesen meg van foltozva! Nem kell megtűzködni a ruháját!

És Mary Poppins utálkozva szipákolt. Azután kifordította kabátja hajtókáját, és mindegyik gyereknek átnyújtott egy gombostűt. Robertson Ay eddig a korlátnak dőlve szunyókált, de most felriadt, ahogy Mary Poppins feléje is nyújtott egy tűt.

– Szúrjátok be! – sipította Kalikó kisasszony, és feléjük hajolt. – Ne féljetek, nem fáj, meg sem érzem!

A gyerekek tehát beszúrták a tűiket a többi közé, és Kalikó kisasszony ruhája mintha még az eddiginél is jobban csillogott volna, miközben mindegyikük kezébe nyomott egy-egy botot.

Nevetve, kiabálva ragadta meg ki-ki a magáét, meglengették, és az árpacukorillat még édesebb, még erősebb lett.

– Most már a gyaloglást se bánom! – kiáltotta Michael, és belekóstolt a piros-fehér csíkos cukorbotba. Éles kis sikkanás hallatszott, mintha ló nyihogott volna a távolban. Michael azonban oly buzgón kóstolgatta az árpacukrot, hogy meg sem hallotta.

– Én nem eszem meg az enyémet – mondta gyorsan Jane. – Megtartom örökre.

Kalikó kisasszony és Mary Poppins különös pillantást váltott.

– Ha tudod! – kurjantotta el magát Kalikó kisasszony. – Csak tartsátok meg mindet, ha tudjátok! Hisz a tiétek. Szúrd csak jó mélyre azt a tűt, engem ne félts! – Azzal átnyújtott egy cukorbotot Robertson Aynek, az meg Kalikó kisasszony ruhaujjába szúrta a tűt.

– Most pedig – mondta udvariasan Mary Poppins – engedelmével, Kalikó kisasszony, hazamegyünk ebédelni.

– Jaj, várjon még, Mary Poppins! – kérlelte Michael. – Hisz magának még nem is vettünk botot! – És ekkor rémes gondolata támadt: mi lesz, ha Mary Poppinsnak nincs több tűje? Akkor neki kell megosztania vele a botját?

– Hm! – mordult egyet Mary Poppins, és felvetette fejét. – Én nem félek, hogy letörik a lábam, mint némelyek, akiket most nem óhajtok megnevezni!

– Hihihi! Hahaha! Elnézést a derültségért! Mintha neki sétabotra volna szüksége! – És Kalikó kisasszony valósággal nyerített neveltében, mintha Michael valami ugyancsak mulatságosat mondott volna.

– Igazán örülök, hogy találkoztunk – mondta Mary Poppins, miközben kezet fogott Kalikó kisasszonnyal.

– Részemről a szerencse, kedves Poppins kisasszony! Ti pedig ne feledjétek: aki lovagolhat, ne gyalogoljon! Isten veletek, isten veletek! – nyihogott Kalikó kisasszony. Mintha el is felejtette volna, hogy egyiküknek sincs lova.

– Árpacukor! Alkalmi áron! A legfinomabb árpacukor! – hallották még távozóban is, ahogy Kalikó kisasszony kínálja a portékáját.

– Van egy tűje? – kérdezte egy járókelőtől. Jól öltözött úriember volt, monoklival. Hóna alatt irattáskát vitt; ez állt rajta aranybetűkkel:

ÁLLAMTITKÁR
ÁLLAMTITKOK

– Tűm? – hökkent meg az úriember. – Hogy volna? Honnan vegyek én mégis egy tűt?!
– Valamit valamiért, ez a törvény! Ha nincs tűje, nem kap botot!
– Itt van, aranyom, adok én magának! Van énnekem elég! – mondta egy terebélyes asszonyság, aki épp arra cammogott. Hóna alá kapta kosarát, kendőjéből kiszedett vagy fél marék tűt, és az Államtitkár elé tartotta.
– Csak egy tűt! Egyetlenegyet! Alkalmi árak! Ha egyet kérnek, ne adj kettőt! Ez a törvény! – nyihogott vidáman Kalikó kisasszony. Adott az Államtitkárnak egy árpacukorbotot, az meg a karjára akasztotta és távozott.
– Maga meg a törvényei! – hahotázott a terebélyes asszonyság, miközben egy tűt szúrt Kalikó kisasszony szoknyájába. – No, nekem jó erőset adjon, aranyom! Nem vagyok én holmi nádszálkisasszony! – És Kalikó kisasszony hosszú, vastag botot adott az asszonyságnak, az meg is markolta mindjárt a fogantyúját, és teljes súlyával ránehezedett.
– Etessétek a madarat, csak két penny minden csomag! Köszönöm, kedveském! – kiáltott vidáman a terebélyes asszonyság.
– Michael! – Jane-nek elakadt a szava meglepetésében. – Hiszen ez a madaras asszony!
Michael azonban még nem is válaszolhatott, amikor ugyancsak fura dolog történt. Ahogy a madaras asszony ránehezedett a botjára, az fogta magát és megugrott. Aztán bebújt az asszonyság szétterülő szoknyája alá, és mindenestül fölemelte a nénit a levegőbe.
– Hoppá! Indulás! – A madaras asszony megragadta az árpacukor fogantyút, és erősen magához szorította a kosarát. És a sétabot szállt, szállt, elszakadt a járdától, átrepült a korláton. Hangos nyihogás hallatszott, és a gyerekek tátott szájjal bámultak.
– Fogódzkodjon! – kiabált aggodalmasan Michael.
– Fogódzkodj magad! – felelte a madaras asszony, mert már Michael botja is ficánkolt.
– Hahó, Jane! Az enyém is indul! – visított Michael, ahogy a bot magával ragadta.
– Vigyázz, Michael! – szólt utána Jane. Ám ebben a pillanatban megingott az ő botja is, és már neki is lódult a levegőnek. Elnyargalt a Michaelé nyomában, és Jane ott lovagolt a piros-fehér csíkos bot hátán. A bot meghőkölt, ágaskodott, mint a valódi ló, ő meg kantár helyett a bot nyakába kapaszkodott. Átlovagolt a babérsövény fölött, s épp az orgonabokrok tetejét kerülgette, amikor elsüvített mellette valaki. Robertson Ay volt az; karja tele csomagokkal. Végighevert a botján, és lovaglás közben is bóbiskolt.
– Versenyezzünk, Jane! Cél a tölgyfa! – kiabált Michael, amikor Jane ügetve utolérte.
– Nyugton maradjatok! Semmi ficánkolás, Michael! Igazítsátok meg a kalapotokat, és gyertek utánam!
Mary Poppins papagájfejű ernyője hátán, rövid vágtában elhúzott mellettük. Takarosan, rendesen, mintha csak a hintaszékben ülne, úgy ülte meg a fekete selyemredőket. Kezében két szalag; a végük az ikrek rózsaszínű cukorbotjára hurkolódott.
– A legfinomabb árpacukor! – lebegett feléjük odalentről Kalikó kisasszony hangja, míg a föld lassan távolodott.
– Százával adja el a botokat! – kiáltott Michael. És valóban: az ég hamarosan benépesült lovasokkal. Láthatatlan patkók dobogtak a levegőben, nyerítés-nyihogás hallatszott mindenfelől.
– Nézzétek! Ott lovagol Flossie néni… a virágágy fölött! – kiáltotta Jane, és lefelé mutatott. Alattuk középkorú hölgy lovagolt. Tollboája lengett utána a szélben, kalapja félrecsúszott.
– Tényleg! – bámult nagy érdeklődéssel Michael. – Ott meg… nézd csak! Lark kisasszony a kutyáival!

A szomorúfüzek fölött helyes kis árpacukor bot ügetett. Hátán Lark kisasszony lovagolt; szörnyen idegesnek látszott. Mögötte a két kutyája ült. Henriknek szemmel láthatólag nem ártott meg az elfogyasztott gumitömlő, és udvariatlanul rávigyorgott a gyerekekre. Peti azonban lehunyta szemét – a magasban mindig szédült.

– Klip-klop! Klip-klop! Klip-klop! – hallatszott a vágtázó paták zaja.

– Segítség! Segítség! Gyilkos! Földrengés! – kiabált kétségbeesetten egy rekedt hang.

A gyerekek hátrafordultak, és ki mást pillantottak meg, mint Durca urat, amint ott galoppozott vadul a nyomukban. Markolászta keservesen az árpacukrot, és az arca holtra vált.

– Meg akartam enni a cukromat, s nézzenek ide, mit művel velem!

– Alkalmi vétel! Egy tű az ára! Egyet ad, egyet kap! – szállt feléjük Kalikó kisasszony hangja.

Olyan volt már az ég, mint a lóversenypálya. Száguldottak mindenfelől a lovasok; a gyerekek egyszeriben azt látták, hogy mindenki, akit csak ismernek, árpacukor lovat vásárolt. Elnyargalt mellettük egy férfi tollas kalpagban – s az egyik tanácsnokra ismertek benne. A távolban meg a Gyufaárust pillantották meg: fényes-piros boton kocogott. Annál sebesebben száguldott azonban kormos seprűivel a kéményseprő, mellette meg kényelmesen poroszkált a fagylaltos, és jóízűen nyalogatott egy jégrudat.

– Félre az útból! Helyet! Helyet! – kiáltotta harsányan egy fontoskodó hang.

És nyaktörő iramban ki más vágtatott el mellettük, mint az Államtitkár! Úgy ráhajolt botja nyakára, mintha a Nagydíj hajrájában lovagolna. Monokliját jó erősen szemére illesztette, irattáskája fel-alá ugrált a nagy nyargalásban.

– Államtitkok! – hallották a kiáltását. – Oda kell érnem ebédre a királyi palotába! Helyet! Helyet! – S vágtatott, vágtatott, és hamarosan el is tűnt a szemük elől.

Micsoda felfordulás volt a parkban! Lökdöste, taszigálta egymást a temérdek lovas.

– Hahó! – meg – Gyű te! – kiáltoztak. És a sétabotok fel-felhorkantak, prüszköltek, akár a dühös paripák.

– Balra tarts! Előzni tilos! – kiabált a parkőr, ahogy közibük csörtetett. Olyan volt a botja, mint egy rendőrló; fogantyúja hátrább taszigálta a lovasokat, az ágaskodó paripákat meg balra terelte.

– Parkolni tilos! – ordította. – Vigyázz a gyalogátkelőhelynél! Megengedett sebesség: óránként húsz mérföld!

– Etessétek a madarat! Csak két penny minden csomag! – A madaras asszony is ott trappolt a tömegben. Körülötte szárnyak örvénylettek: csupa-csupa galamb és seregély, rigó meg veréb. – Etessétek a madarat! Csak két penny minden csomag! – kiabálta a madaras asszony, és marékszám szórta az eledelt a levegőbe.

A parkőr megfékezte botját, és elkurjantotta magát:

– Nahát, mama, hát maga mit keres itt? Miért nincs odalent a Szent Pál-székesegyháznál?

– No né! Fred, fiacskám! Hát a madarakat etetem, hisz látod. Vacsorára hazavárlak. Csak két penny minden csomag!

A parkőr meg elkerekedett szemmel bámult utána, amint tovalovagolt.

– Hogy ilyet csinál a mama! Hisz még hasonlót se művelt soha, amióta az eszemet tudom! Hé! Hő! Neeee! Nézzenek az orruk elé! – kiabált, ahogy egy szép piros sétabot húzott el mellette.

Két lovasa is volt: Ellen meg a rendőr. Ellennek kimenője, a rendőrnek szabadnapja volt.

– Juj! Juj! – sikítozott Ellen. – Nem is merek lenézni! Tisztára elszédülök!

– Hát ne nézz le. Nézz inkább énrám! – ajánlotta a rendőr, és erősen fogta Ellen derekát, ahogy a botjuk hátán elnyargaltak.

És ment, ment a tömérdek árpacukor sétabot, és a délelőtti nap vidáman csillant rózsapirosukon. Vitték a fák fölött lovasaikat, vitték a házak fölött, felhők fölött.

És messze lent mind halkabban hallatszott Kalikó kisasszony hangja:

– Itt az árpacukor! Alkalmi áron! A legfinomabb árpacukor!

Jane és Michael a végén már úgy érezte, nem is Kalikó kisasszony hangját hallják, hanem egy lovacska nyerít valahol a távoli mezőn.

Átcsörtettek a lovasok tömkelegén, árpacukor botjuk toporzékolt alattuk. Arcukat legyezte a fürge szellő, fülükben visszhangzott a patkódobogás. Vajon hová lovagolnak? Haza talán ebédre? Vagy a világ végére?

És előttük, mindig csak előttük, utat vágva a lökdösődő lovasok tömegében, ott haladt Mary Poppins. Könnyedén, előkelően ülte meg esernyőjét. Keze a papagájfejen nyugodott. Kalapján tökéletes szögben szállt a galambtoll; ruhájának minden egyes ránca tökéletesen hullott alá. Hogy min gondolkodott, azt bizony nem tudhatta senki. A száján azonban önelégült mosoly játszadozott, mintha Mary Poppins nagyon is meg volna elégedve magával.

Közeledett, közeledett a Cseresznyefa utca. Bumm tengernagy tengeri látcsövén megvillant a napsugár.

– Jaj, de szeretném, ha sose kéne leszállnunk! – kiáltott Michael.

– Szeretném, ha egész nap lovagolhatnánk! – kiáltott Jane.

– Szeretném, ha egy órára otthon lennénk! Igyekezzetek, kérlek! – mondta Mary Poppins. És papagájfejes ernyőjének csőrét a tizenhetes számú ház felé irányította.

A gyerekek nagyot sóhajtottak, bár tudták, hogy sóhajtozással nem mennek semmire. Megveregették sétabotjuk nyakát, és engedelmesen követték Mary Poppinsot, ahogy aláereszkedett az égből.

Akár a friss zöld legelő, úgy terült elébük a kerti pázsit. Robogtak feléje az árpacukor botok, ágaskodtak, szökdeltek, mint a vidám póni lovak. Robertson Ay ereszkedett le elsőnek. Botja az árvácskaágyásban ért földet, s Robertson Ay kinyitotta szemét, és pislogott. Aztán ásított egy hatalmasat, összeszedte csomagjait, és bebotladozott a házba.

Ügettek, kocogtak a gyerekek a cseresznyefák mentén, lejjebb, egyre lejjebb ereszkedtek, míg végül már a füvet súrolta a lábuk, és a botok végre megállapodtak a pázsiton.

És ugyanabban a pillanatban a papagájfejes ernyő fekete selyemredőin, mint a szárnyakon, lesiklott a virágok közé. Mary Poppins előkelő mozdulattal libbent le a földre. Azután megrázta egy picit az ernyőt, és hóna alá fogta. Aki látta a méltóságteljes hölgyet meg az ernyőjét, bizony nem is sejtette, milyen sajátságos úton-módon keltek át a parkon.

– Jaj de csudás lovaglás volt! – kiáltott Michael. – Micsoda szerencse, hogy annyi tű volt magánál, Mary Poppins! – Átrohant a pázsiton, és karját Mary Poppins dereka köré fonta.

– Hol vagyunk, kertben vagy zsibvásáron? Módfelett hálás lennék, ha eleresztenél! – förmedt rá Mary Poppins.

– Soha többé nem duzzogok! Aranyos és kedves vagyok! – mondta Jane.

Mary Poppins hitetlenkedve mosolygott.

– Ez aztán szokatlan! – állapította meg, és lehajolt, hogy fölszedje a botokat.

– Én viszem a magamét, Mary Poppins! – mondta Michael, és mohón nyúlt az árpacukor fogantyú után.

Mary Poppins azonban magasba lendítette valamennyi sétabotot, és bevonult a házba.

– Nem eszem meg, Mary Poppins! – rimánkodott Michael. – Még a fogantyúját sem harapdálom, igazán!

Mary Poppins rá sem hederített. Egyetlen szót sem szólt, csak bevitorlázott a házba, hóna alatt a sétabotokkal.

– De hisz a miénk! – panaszkodott Michael, és Jane-hez fordult. – Kalikó kisasszony azt mondta, megtarthatjuk!

– Azt nem mondta – rázta a fejét Jane. – Azt mondta csak, hogy megtarthatjuk, ha tudjuk!

– Miért ne tudnánk! – mondta dacosan Michael. – Megtartjuk, és mindig azon lovagolunk majd!

És amikor Mary Poppins ágya mellett, a sarokban megpillantották a sétabotokat, nagyon megnyugodtak. Hisz ki lopna el négy ragadós szál árpacukrot? – gondolták a gyerekek. A piros-fehér csíkok már szinte hozzátartoztak a gyerekszoba berendezéséhez.

Ott állt összebújva a négy bot, fogantyújuk egymásba kapaszkodott – akárcsak négy hűséges jóbarát. Szakasztott olyanok voltak, mint minden más bot, szép csöndben álltak a poros sarokban, és várták, mikor viszi a gazdájuk sétálni őket…

Eltelt a délután, itt volt már a lefekvés ideje is. A gyerekszobát árpacukor édes illata töltötte be. Michael beleszimatolt a levegőbe, amikor fürdő után besietett. Gyengéd pillantást vetett a botokra,

– Nincs semmi baj! – suttogta, amikor Jane is bejött. – De azért jó lenne ma éjjel fent maradni és vigyázni, hogy ne történjen semmi.

Jane bólintott. Hisz látta ő már, milyen fura dolgokra képesek azok a botok, és igazat adott Michaelnek.

Így aztán jóval azután is, hogy Mary Poppins kiment, ők ébren feküdtek, és a sarokba bámultak. A négy halvány árnyék némán állt a takaros tábori ágy mellett.

– Hova megyünk holnap? – kérdezte Michael. – Azt hiszem, én átlovagolok Flossie nénihez, és megkérdezem, hogy ízlett a portya. – Ásított, és lehunyta jobb szemét. Fél szemmel is pont olyan jól lát – gondolta. A másik meg pihenhet addig.

– Szeretném megnézni Timbuktut – mondta Jane. – Olyan gyönyörű neve van!

Hosszú hallgatás következett.

– Mit gondolsz, Michael? Hát nem remek gondolat?

Michael azonban nem felelt. Lehunyta a bal szemét is – épp csak egy pillanatra. És abban a pillanatban el is nyomta az álom. Jane felült az ágyban, és rendíthetetlenül figyelte a botokat. Figyelt, figyelt, míg félre nem billent a feje a párnára.

– Timbuktu… – motyogta álmosan, és le nem vette szemét a sarokban álló négy karcsú árnyról. De aztán már nem szólt semmit, mert igen nagyon elálmosodott…

Lent a földszinten a nagy állóóra tízet ütött. Jane azonban nem hallotta. És nem hallotta azt sem, amikor Mary Poppins beosont, és levetkőzött a flanel hálóing alatt. Meg azt sem, amikor Banks papa bezárta valamennyi ajtót, és a ház nyugodni tért. Jane gyönyörűségeset álmodott lovakról, és álmában Michael szólongatta.

– Jane! Jane! Jane! – hallatszott a türelmetlen suttogás.

Jane felugrott, és kisimította haját a szeméből. Mary Poppins aludt, de mögötte Michael az ágya szélén ült, és ujját figyelmeztetően az ajkára tette.

– Olyan fura neszt hallottam! – sziszegte Michael.

Jane felült. Bizony! Most már hallotta ő is. Visszafojtott lélegzettel hallgatta a távoli, éles, magas hangú sípszót.

– Vi-uuuu! Vi-uuuu!

A hang közeledett. És egyszer csak egészen közelről hallatszott:

– Ide, Cukor! Ide, Szellő! Ide, Édes! Ide, Tarka! Gyorsan, mert elkéstek! Tudjátok a törvényt!

És felhangzott megint a sípszó, de most már közelebbről, hangosabban. És ebben a pillanatban neszezés, dobogás hallatszott a Mary Poppins ágya melletti sarokból.

Klip-klop! Trapp-trapp! Huss!

És a négy sétabot sorra felemelkedett, és kiszökkent az ablakon!

A gyerekek villámgyorsan kiugrottak az ágyból, és kihajoltak az ablakon. Koromsötét éjszaka volt, egyetlen csillag sem fénylett az égen. Hanem a cseresznyefák fölött egyszer csak földöntúli fénnyel felragyogott – valami…

Kalikó kisasszony volt az. Csillogott-villogott, mint holmi kis ezüst sündisznó, ahogy árpacukor boton lovagolt az égen. Meg-megpattintotta ostorát, sípjának szava belehasított a néma, sötét éjszakába.

– Mozogjatok, lajhárok! – sipította Kalikó kisasszony, a négy bot meg vad nyerítéssel követte.

– Táncos, te szamár, hallod-e, gyere már! – kiáltott Kalikó kisasszony. És valahonnan lentről, a konyhalépcső mélyéről, előbukkant még egy bot.

– Ez biztosan a Robertson Ayé! – mondta Jane.

– Hol vagy, Trixi? Gyere már, lányom! – És Kalikó kisasszony megint megcserdítette ostorát. És íme: Lark kisasszony hálószobájának ablakából kiugrott egy bot, és csatlakozott a többihez.

– Ide, Csíkos! Hozzám, Mézes! Nyalka! Fürge! – És száguldottak a botok a szélrózsa minden irányából. Kalikó kisasszony pedig, akár a csillag, úgy tündöklőit köztük.

– Szaporán, Bimbó! Le ne maradj, Cukros! Éjszakára a karámba! Így szól a törvény! – És Kalikó kisasszony fújta a sípját, pattintgatta ostorát, és nevelve várta ménesét, amint fürgén köréje sereglettek a levegőben.

Most már csupa-csupa bot pöttyözte az eget. Vágtázó patkók zajától, árpacukor lovak nyerítésétől visszhangzott az éjszaka. Először csupa kis fekete árnynak látszottak; fényes hátuk színét elnyelte az éj. De azután a kelő hold fénye felizzott a park mögött, és hamarosan teljes színpompában tündökölt a ménes. Ragyogtak-csillogtak vágtázás közben; rózsapiros lábukon megvillant a holdfény.

– Ide hozzám, lovacskáim! Ide, délceg paripák!

– Legfinomabb árpacukor az egész ménes, tetőtől talpig!

Édesen, tisztán csengett Kalikó kisasszony hangja, ahogy hazahívta lovacskáit. Dirr-durr! – cserdült az ostor, ahogy a lovak mögötte ügettek, prüszköltek, felvetették árpacukor fejüket.

És akkor teljes pompájában felkelt a fényes, kerek telihold, felemelkedett a park fái fölé. És amikor Jane meglátta, elakadt a lélegzete, és megragadta öccse kezét.

– Michael! Oda nézz! – kiáltotta. – Kék a hold!

És a hold csakugyan kék volt. A földgolyó túlsó oldaláról egyre közeledett a hatalmas, kék telihold. Fényes kék sugarai elárasztották a parkot, az utcát. Ott függött az ég tetején, és akár a lámpa, megvilágította az alvó világot.

És a hold fényében, mint holmi madárraj, szálltak Kalikó kisasszony meg a lovacskái. Árnyalakjuk elsuhant a hatalmas, kék hold előtt, és egy-egy pillanatra felvillant ragyogó fényében. Aztán tovatűntek a száguldó árpacukor botok, elnyelte őket a fénylő messzi ég. Halkabban, egyre halkabban pattogott az ostor. Messzebbről, mind messzebbről szólt Kalikó kisasszony hangja. Míg végül mintha őt is meg a lovait is elnyelte volna a holdvilág.

– …legfinomabb árpacukor! – szállt feléjük az utolsó pici visszhang.

A gyerekek kikönyököltek az ablakon, és egy pillanatig nem szóltak egy szót sem.

Michael törte meg a csendet.

– Hát mégsem tudtuk megtartani – suttogta gyászosan.

– Nem is szánta nekünk – mondta Jane, és csak bámulta a végtelen eget.

Aztán elfordultak az ablaktól, és nézték, amint a kék holdvilág beárad a szobába. Akár a víz, úgy lepte el a padlót. Egészen a gyerekek ágyáig kúszott, de ott sem állt meg, míg el nem érte a sarokban álló ágyat. Azután teljes fényével, tisztán, bátran, kéken ráragyogott Mary Poppinsra. De ő nem ébredt fel. Csak elmosolyodott, titokzatos, öntelt mosollyal, mintha legmélyebb álmában is tökéletesen elégedett volna önmagával.

A gyerekek pedig ott álltak mellette, lélegezni is alig mertek, úgy figyelték azt a különös mosolyt. Azután összenéztek, és bölcsen bólintottak.

– Ő tudja – suttogta Michael. És Jane csak lehelte a választ:

– Igen.

Egy pillanatig az alvó alakra mosolyogtak. Azután lábujjhegyen visszaosontak az ágyukhoz.
A kék holdfény a párnájukra terült. Körülnyaldosta a gyerekeket, amint lehunyták a szemüket. Megvillant Mary Poppins arcán, ahogy ott feküdt az öreg tábori ágyon. És akkor, mintha semmibe venné a kék holdat, Mary Poppins elfordította arcát. Fejére húzta a takarót, és jól elfészkelődött alatta. A gyerekszobában nemsokára más hang sem hallatszott, mint Mary Poppins horkolása…

VI. DAGÁLY

– Vigyázz, le ne ejtsd! – figyelmeztetette Mary Poppins Michaelt, és egy nagy fekete üveget nyomott a kezébe.
Michael elkapta Mary Poppins szemének fenyegető villanását, és komolyan megrázta a fejét.
– Extra-különlegesen vigyázok – ígérte. Ha besurranó tolvaj, akkor sem lépkedhetett volna óvatosabban.
Michael, Jane és Mary Poppins átlátogatott Bumm tengernagyhoz; Banks papa küldte őket, hogy kérjenek kölcsön egy üveg portóit. Az üveg most Michael karjában nyugodott, ő meg olyan óvatosan lépdelt – tip-top, tip-top –, mint a macska a forró háztetőn. Mögötte Jane ballagott, hozta a pöttyös tengeri kagylót, amit Bumm nénitől kapott ajándékba.
Csudálatos délutánt töltöttek Bumméknál. A tengernagy eldalolta a Három nyalka vitorlást, és megmutatta nekik a palackba zárt, teljes vitorlázattal felszerelt hajót. Bumm néni meg gyömbérsörrel és mogyorós csókkal kínálta őket. Szextáns pedig, a nyugalmazott kalóz, a tengernagy szakácsa és mindenese, megmutatta nekik a mellére tetovált koponyát és lábszárcsontokat.
Bizony – gondolta Michael, és lenézett az üvegre – csudálatos délután volt.
Hangosan pedig ennyit mondott nagy sóvárogva:
– Bárcsak ihatnék egy pohár portóit! Biztosan csuda finom.
– Szaporábban, kérlek! – szólt rá Mary Poppins. – És ne kapirgáld azt a címkét, Michael! Mi vagy te, piros sapkás harkály?
– Nem tudok gyorsabban menni – morgott Michael. – Különben is miért kell úgy sietni, Mary Poppins? – Ha majd kiürül az üveg – gondolta –, csinál ő is egy hajót, és beleteszi. Gyönyörű kis vitorlást, teljes kötélzettel, mint amilyet a tengernagynál látott.
– Azért kell sietni – mondta félelmetesen szótagolva Mary Poppins –, mert ma van a hónap második csütörtökje, és nekem kimenőm van.
– Jaj! – nyögött fel Michael, mert erről bizony elfelejtkezett. – Akkor Ellen lesz velünk egész este!
Jane-re pillantott részvétért, de ő oda sem figyelt. Füléhez szorította a kagylót, és hallgatta a tenger zúgását.
– Nem bírom Ellent! – morgott Michael. – Mindig náthás, és olyan nagy a lába!
– De szeretném látni a tengert! – suttogta Jane, és belekukkantott a kagylóba.
Mary Poppins türelmetlenül felhorkant.
– Nézzék csak! Ezt szeretném, azt szeretném, ez megy egész áldott nap! Egyszer egy pohár portóit, másszor a tengert! Ilyen kívángató társaságot még életemben nem láttam!
– Hát magának nem is kell semmit kívánnia – mondta Michael. – Maga úgy tökéletes, ahogy van!
Ez biztos tetszik majd neki – gondolta, és hízelgő mosolyt vetett Mary Poppinsra.
– Hm! – mondta Mary Poppins hitetlenkedő pillantása. De az arcán hirtelen felbukkant egy gödröcske. – Mozgás, mozgás, Michael Banks! – kiáltotta Mary Poppins, és sietősen beterelte őket a kapun…

Michael nagy meglepetésére kiderült, hogy Ellen nem náthás. Ezúttal más betegsége volt, amelyet szénaláz néven emlegetett, és úgy prüszkölt, hogy valósággal belekékült. Michael úgy látta, még a lába is megnőtt.

– Mindjárt szétmegy a fejem! – közölte gyászosan Ellen. Michael titokban már azt sem bánta volna.

– Ha sose volna csütörtök – mondta Jane-nek –, Mary Poppins sose menne el!

Sajnos azonban csütörtök minden héten volt, és mihelyt Mary Poppins kilépett a házból, hiába is próbálták volna visszahívni.

Ott ment most is, kényesen tipegett a Cseresznyefa utcán. Százszorszépekkel díszített fekete szalmakalapját viselte, és legszebb, ezüstgombos kék kabátját. A gyerekek kihajoltak a szobájuk ablakából, és figyelték Mary Poppins távolodó hátát. Még esernyőjének papagájfeje is mintha helykén tekingetne a világba, Mary Poppins meg olyan peckesen, elégedetten lépkedett, mintha tudná, hogy a sarkon túl valami kellemes meglepetés várja.

– Vajon hová megy? – tűnődött Jane.

– Bárcsak én is elmehetnék! – nyöszörgött Michael. – Jaj, Ellen, hagyja már végre abba a prüszkölést!

– Hideg a szíve ennek a fiúnak, akár a kőszoboré! – közölte Ellen a zsebkendőjével. – Mintha jókedvemben tüsszögnék! Háp-ci!

Úgy prüszkölt, hogy beleremegett a gyerekszoba valamennyi bútora. Végigprüszkölte a délutánt, végig a vacsorát. Beletüszkölte mind az ötüket a fürdőbe, s amikor lefektette őket, akkor is tüsszögött. Aztán feltüsszentette az éjszakai kislámpát, betüsszögte az ajtói, és leprüszkölt a lépcsőn.

– Hála istennek! – sóhajtott Michael. – Most aztán már csináljunk valamit!

Bezzeg Mary Poppins jelenlétében eszükbe sem jutott volna, hogy bármit is csináljanak! De ki törődött Ellennel?

Jane odacsoszogott a kandallópárkányhoz, és levette a tengeri kagylót.

– Még most is szól! – közölte boldogan. – Énekel és zúg!

– Uramisten! – kiáltott Michael, miután ő is meghallgatta. – Még azt is hallom, hogy úsznak a halak!

– Ne beszélj szamárságokat! Micsoda butaság ez? Ki hallotta már, amint a hal úszik?

Jane és Michael gyorsan körülnézett. Kinek a hangja szólt? És honnan?

– No, ne bámuljatok már egymásra, mert még kipotyog a szemetek! Gyertek inkább beljebb! – kiáltott egy ismeretlen hang. És most már egészen úgy hangzott, mintha a kagylóból szólna.

– Egyszerű, mint a pofon! Hunyjátok be a szemeteket, tartsátok vissza a lélegzeteteket, és ugorjatok fejest!

– Fejest? Hova?! – kérdezte hitetlenkedve Michael. – Nem akarjuk belevágni a fejünket a szőnyegbe!

– Szőnyeg?! Hahaha! Ne szamárkodjatok már! Fejest, ha mondom! – parancsolta ismét a hang.

– Na gyere, Michael. Állj mellém! Legalább megpróbálhatjuk! – mondta Jane.

Így aztán kétfelől fogták a kagylót, behunyták a szemüket, visszafojtották a lélegzetüket, és fejest ugrottak, ahogy a hang parancsolta. És nagy meglepetésükre a fejük nem ütközött semmibe. Hanem a kagyló zúgása erősödött, és arcukat szél súrolta. És zuhantak, zuhantak lefelé, suhantak, akár egy fecskepár, és egyszer csak víz csobbant, és elborította őket a hullám. Michael kinyitotta a száját, és bugyborékolt egyet.

– Nini! – kiáltott. – Hiszen ez sós!

– Miért, mit gondoltál? Édes? – kérdezte mellettük ugyanaz a hangocska.

– Nincs semmi bajod, Michael? – kiáltott aggodalmasan Jane.

– N-nincs! – felelte bátran Michael. – De azért jobb, hogy te is itt vagy!

Jane megfogta jó erősen a kezét, és együtt vetették magukat a zúgó habokba.

– Most már nem tart soká – biztatta őket a hang. – Máris látom a fényeket.
Fényeket? A vízben? De fura! – gondolta Jane. És kinyitotta a szemét, hogy egy kicsit kukucskáljon.
Alattuk színes fényben hullámzott a víz – kék, piros, ezüst, lila és zöld habok fodrozódtak.
– Ugye, szép? – kérdezte mellette a hang. És amikor megfordult, meglátott egy tengeri pisztrángot, amint vígan pislogott rá. Úgy ült egy faágon, mint a madár, és a fa ága mind csupa-csupa karmazsinvörös volt.
– Hisz ez korall! – kiáltott fel meglepetten Jane. – Akkor mi lent vagyunk a tenger fenekén!
– Miért, tán nem ezt kívántad? – kérdezte a pisztráng. – Mintha azt mondtad volna, hogy látni szeretnéd a tengert!
– Tényleg – mondta Jane, és ugyancsak elámult. – De egy pillanatig sem hittem, hogy a kívánságom valóra válik!
– Feneketlen óceán! Hát akkor meg minek vesződsz a kívángatással? Hisz ez tiszta időpocsékolás! No de most már gyerünk! Még elkésünk a bálról.
Még csak el sem kezdhették törni a fejüket, hogy vajon hol lehet a bál, a pisztráng már a korallsűrűbe vetette magát, ők meg a lehető legkönnyedébben követték.
– Juj, de pompás! – visított Michael, ahogy a pisztráng nyomában tovaúszott.
– Kacskaringós kecsege! – kiáltott fel egy rémült hang. – Hogy megijesztettél! Azt hittem, háló! – Egy jókora hal suhant át Jane egy hajfürtjén, és már tova is száguldott. Látszott, hogy nagyon megrémült.
– Ez a tőkehal – magyarázta a pisztráng. – Kicsit ideges. Ugyanis odafent annyi barátját vesztette már el… – És uszonyával felmutatott a vízre. – Mindig retteg, hogy ő lesz a következő.
Jane elgondolta, hányszor evett már reggelire tőkehalat, és elfogta a bűntudat.
– Igazán sajnálom… – kezdte, amikor egy nyers, harsány hang szakította félbe:
– Mozgás, kérem! Ne torlaszoljuk el a tengert! Húzzuk összébb az uszonyokat! – Egy jókora potyka furakodott közéjük, és vadul csapkodott a farkával. – Egyesek azt hiszik, övék az óceán! Micsoda tolakodás ez, kérem! A végén még elkésem a bálról! – És mérges pillantást lövellt a gyerekekre. – Egyáltalán kik vagytok ti? – kérdezte.
Épp be akartak mutatkozni, a pisztráng azonban odaúszott a potykához, és valamit súgott neki.
– Aha! Már értem. No, remélem, van pénzük a jegyekre!
– Hát… nem hiszem… – kotorászott a zsebében Jane.
– Cc-cc-cc! Mindig így van ez. Egy kis rendszer, egy kis józan ész sehol! No, nesztek! – És a potyka a farka alatti zsebből kirántott két lapos, fehér korongot. – Homokdollár – magyarázta fontoskodva. – Mindig van nálam egy pár. Sose lehet tudni, mikor lesz rá szükség. – Odadobta a pénzt a gyerekeknek, és tovaficánkolt az ágas-bogas korall között.
– Buta vén pottyondi! – mondta a pisztráng. – Sose aggódjatok a jegy miatt. Díszvendégek vagytok, ingyen bemehettek.
Jane és Michael csudálkozva nézett össze. Soha, sehol nem voltak még díszvendégek, úgyhogy most módfelett büszkék és boldogok voltak.
– Kicsoda mehet be ingyen, azt szeretném tudni! Amíg én itt vagyok az óceánban, nem lesz itt semmiféle ingyen bemenetel! De ki sem, ha már épp arról van szó – közölte velük egy reszelő, fűrészelő hang.
Jane és Michael megpördült. Óriási szempár bámult rájuk. Egy iszonyú száj szörnyű vigyorra nyílt, és egy csomó, szőrös, mohó csáp nyúlt ki mindenfelé. Polip!
– Ham, ham! – nyalogatta a száját a polip, míg Michaelre bámult. – Finom kövér karja, lába éppen jó lesz vacsorára! – Iszonyú csápjaival már nyúlt is feléje, Michael pedig rémülten felsikoltott.

– Hogyisne! Azt már nem! – szólt közbe gyorsan a pisztráng. És a polipnak is súgott valamit, Jane meg közben elrántotta a karja ügyéből Michaelt.
– Mit mondasz? Egy kicsit hangosabban! Nagyothallok! Aha, értem. Szóval hogy ők a… na jól van, jól van!
És a polip vonakodva visszahúzta karját.
– Mindig nagyon örülünk – folytatta fennhangon –, ha dagály idején magunk közt üdvözölhetünk bárkit, aki a…
– Mi a tengert fecsegtek itt össze! Már egy pillanat nyugta sem lehet a szegény ráknak? – szólt közbe egy nyűgös hang.
A gyerekek a hang irányába fordultak, de nem láttak mást, csak egyetlen apró karmot, amint kinyúlt egy páncél mögül.
– A remeterák! – magyarázta a pisztráng. – Magányosan él, és nem csinál egyebet, csak zsörtölődik. Ha megszólítják, becsukódik, mint az osztriga. No de most már jó lesz igyekezni! Már rákezdte a zene!
És elsuhant a víztömegeken át. Édes muzsika hallatszott, ahogy egy sziklaalagúton át követték a pisztrángot. Az alagút túlsó végén halvány fény piskákolt, ahogy feléje úsztak, mind hangosabban szólt a zene. Hirtelen vakító világosság tört rájuk, hogy csak úgy pislogtak. Az árnyas alagút végére értek, és egyszer csak a világ legeslegszebb látványa tárult elébük. A végtelen tengerfeneket, akár a pázsit, lágy zöld hínár borította. Közötte aranyhomok-ösvények kanyarogtak, és a pázsitot tarka-barka virágok pöttyözték: fehér tengeri százszorszép és piros tengeri pipacs, vízililiom és piros meg sárga rózsák. A homokból korallfák nyújtózkodtak felfelé, tengeri páfránylegyezők simogatták a vizet. A sötét sziklákon ezernyi kagyló villogott, a legnagyobbikukat tiszta gyöngyház borította. A szikla mögött mély, sötét üreg nyílt, fekete, akár a holdatlan ég. És messze bent a barlang mélyén halvány fény pislákolt, mintha a tenger mélyén csillagok ragyognának.
Jane és Michael az alagút szájánál körülnézett, aztán felsikoltottak gyönyörűségükben.
Mert a gyönyörűséges táj – élt és mozgott. Még a sziklák is mintha hajlongtak, lengtek volna a szüntelenül fodrozódó vízben. Akár a pillangóraj, úgy özönlöttek körül az ingó-bingó virágszálakat az apró halak. Hínárfüzérek függtek a korall ágán-bogán, s mindegyiküket ezernyi mozgó lámpácska világította meg.
Lampionok – gondolta Jane. Hanem ahogy jobban szemügyre vette a tömérdek kis lámpást, észrevette, hogy valójában megannyi világító hal. Szájukkal kapaszkodtak a hínárfüzérekbe, és ragyogó fényük megvilágította a pázsitot.
Egyre hangosabban szólt a zene. Egy kis korallteraszról hallatszott – rákok hegedültek. Egy lepényhal felpuffasztotta orcáját, úgy fújt egy hatalmas kagylót, a kürthal ezüstkürtön játszott, a négyszarvú hal a szarvát pengette. És a zenészek fölött ott úszkáltak a tenger ragyogó élőlényei, illantak-villantak a sziklák meg a korall között, felszöktek, alábuktak a zene ütemére. Gyöngysorral ékes hableányok úszkáltak kecsesen a halak között. Csak úgy villogott a sok ezüstfarok, -uszony.
– Ó! – kiáltott fel egyszerre Jane és Michael, mert más nem telt tőlük meglepetésükben.
– Csakhogy végre megjöttetek! – hangzott egy zengő hang, és egy hatalmas bronzfőka úszott feléjük. – Mindjárt kezdődik a kerti mulatság! – Uszonyát nyújtogatta a gyerekeknek, és eltotyogott kettőjük között.
– Gyakran rendeztek kerti mulatságot? – tudakolta Michael. Azt kívánta, bárcsak ő is a tengerfeneken élhetne.
– Ó, dehogy! – tiltakozott a főka. – Csak amikor a dagály éppen a… Ejnye! Ejnye! Önt talán meghívták? – fordult egy hatalmas szürke alakhoz. – Úgy tudom, bálnáknak tilos a bemenet!
– Ki innen! Ki innen! Bálnáknak nincs bemenet! – Valóságos tiltakozó halkórus zúdult fel.
A bálna megrebbentette iszonyatos farkát, és két szikla közé kullogott. Szánandó volt nagy feje, bánatos szeme, amint a gyerekekre pillantott.

– Mindig ugyanaz a nóta – mondta, és szomorúan csóválta a fejét. – Hogy nagyon nagy vagyok, hogy nagyon falánk vagyok. De hát végtére is aki ilyen nagyméretű, annak valamivel tartania kell a kondícióját! Nem tudnátok kivételesen rábeszélni őket, hogy engedjenek be? Annyira szeretném látni a távoli rokont!

– Kinek a távoli rokonát? – kérdezte Jane, de a fóka nagy hangosan félbeszakította: – Ejnye, bálna, ne sajnáltassa magát, kérem. Indulás! Ne feledje a legutóbbi kellemetlen közjátékot. Ugyanis egy szálig megette az összes szardíniás szendvicset – magyarázta uszonya mögött suttogva Jane-nek a fóka.

– Belépés csak hivatalos ügyben. A csőcselék kívül marad! Takarodj innen! Úszás! Elég a locsogásból!

Egy hal, orrán éles karddal, előcsörtetett a pázsit végéből.

– Én soha nem szórakozhatom! – hüppögött a bálna, miközben a fóka meg a kardhal elkergette.

Jane-nek megesett rajta a szíve.

– De hát az igaz, hogy nagyon sok helyet foglal el – fordult Michaelhez.

Michaelnek azonban hűlt helyét lelte. Elúszott ugyanis egy hableánnyal, aki kis rózsaszín szivaccsal ápolgatta az arcát.

– Hát, azt hiszem, szoknyát. Meg blúzt meg cipőt – hallotta Jane Michael szavait, amint feléjük úszott.

A hableány mosolyogva fordult Jane-hez.

– Épp az odafenti divat iránt érdeklődöm – biccentett a tenger felszíne felé. – Azt meséli, hogy blúzt meg cipőt hordanak… – És elnevette magát, mintha valami hihetetlen csudát hallott volna.

– Meg kabátot. És persze sárcipőt!

– Sárcipőt? – A hableány kérdőn felvonta szemöldökét.

– Hogy ne legyen vizes a lábuk – magyarázta Jane. A hableány csengő hangon felkacagott.

– Nahát, ilyet se hallottam még! Idelent meg azon igyekszünk, hogy minél vizesebbek legyünk! – Farkon fordult, hogy elússzék, de egy tiszta hang hirtelen megállásra késztette.

– Hahó, Sellőrózsa! – hallatszott egy liliomágyás mögül, s egyszerre felbukkant egy ezüstös alak. A gyerekek láttára azonban a víz kellős közepén megtorpant, és hatalmas ragyogó szemét rájuk meresztette. – Azt a tengeri csillagát! – kiáltott föl meglepetten. – Hát ezeket meg ki fogta?

– Senki – csilingelt vidáman a hableány, és kuncogva, suttogva magyarázott valamit.

– Igazán? Nagyszerű! – mondta fölényes mosollyal a hal. Aztán megrebbentette farkát, és a gyerekekhez úszott.

– Engedjétek meg, hogy bemutatkozzam. Mélytengeri Lazac vagyok – mondta, szép ezüst uszonyát fitogtatva. – A halak királya, ugyebár, ezt mondanom sem kell. Bizonyára hallottatok már rólam! – S ahogy pöffeszkedett, parádézott, az ember azt gondolta volna, más nevezetesség nincs is, se égen, se földön, se a tenger fenekén!

– Frissítők! Frissítők! – szólt egy komor hang, s egy csuka, szakasztott, mint valami vén komornyik, lebegett előttük egy tálcával.

– Parancsolj – fordult udvarias meghajlással Jane-hez a lazac. – Szardíniás szendvicshez vagy garnélarákhoz volna kedved? Netán egy falat medúzát… És te? – fordult Michaelhoz. – Tengeri tehéntejet parancsolsz, vagy sügérsört? Avagy tiszta tengervizet?

– Úgy értesültem, fenség, hogy a fiatalúr portóit kívánt! – A csuka komoran bámult maga elé, ahogy feléjük nyújtotta a tálcát.

– Nos, legyen portói – mondta fenségesen a lazac, és gyors uszonymozdulattal egy sötétvörös itallal telt poharat emelt le a tálcáról.

Michael összerezzent meglepetésében, ahogy eszébe jutott a kívánsága. Elvette a poharat, és mohón belekortyolt.

– Hiszen ez pont olyan, mint a málnaszörp! – kiáltotta.
– Nagyon örvendek – bólintott öntelten a lazac, mintha ő maga készítette volna az italt. – Most pedig akartok netán egy pillantást vetni a Fogásra? Valószínűleg épp most húzzák be az utolsókat, és ha sietünk, még idejében odaérünk.
– Vajon mit foghattak? – tűnődött Jane, ahogy a lazac oldalán tovasiettek. A tengeri ösvényeken most már hal hátán hal tolongott, s mind a pázsit felé szökdécseltek.
– Ejnye, ejnye! Talán nézzen maga elé, mielőtt tolakszik! – mondta fennhéjázón a lazac, ahogy utat tört a halnép sűrűjében. – Uszonyaimra és kopoltyúimra! Nézzétek azokat a kölyköket! – Egy csomó tengeri sünre mutatott, amint lármásán tolongtak mellettük. – Tanító úr! Miért nem tartja szemmel a növendékeit? Ez az óceán már valóságos állatkert!
– Hogy tetszik mondani? – kérdezte szórakozottan egy hal, amely orrát a könyvébe dugta, úgy úszott el mellettük. – Szúrós, Bökős, hallod-e! És te, Dárdás! Viselkedtek mindjárt tisztességesen! Különben nem mehettek el a bálba.
A sünök meglökdösték egymást, és kuncogtak. Aztán komoly képpel tovaúsztak a tanítójukkal, és úgy néztek, mintha kettőig se tudnának számolni.
– No végre! Megérkeztünk! – kiáltott vidáman a lazac, és a gyerekeket bevezette egy hatalmas korall mögé.
Egy nagy, lapos sziklán egy sor hal ült, és mind ünnepélyesen felfelé bámult. Mindegyiknek horgászbot volt az uszonyában, és komoly tekintettel bámulta a vízben felfele futó horgászzsinórt.
– Ezek a horgászhalaink – magyarázta a lazac.
– Csitt! Halkan! Nem szeretik, ha zavarják őket.
– Igen, de… – suttogta Jane, és ugyancsak elbámult. – Hiszen a horgászzsinórok felfelé futnak!
A lazac rámeredt.
– Hát mégis hova futnának? – tudakolta. – Aligha futhatnának lefelé, nem? Ott a csalétek – tette hozzá, és egy csomó vízhatlan zacskóra mutatott, amely tele volt cukrászsüteménnyel.
– De… de hát mit fognak? – suttogta rekedten Michael.
– Ó, többnyire embereket – magyarázta a lazac. – Egy szelet dobostortával jóformán mindenkit horogra lehet csalni. Máris elég szép a fogás. Nézzétek, hogy vergődnek, vonaglanak! És farkával egy közeli üreg felé intett, és a gyerekeknek megdöbbenésükben elakadt a lélegzetük. Mivel az üregben egy csomó, szemmel láthatólag dühös és megtépázott emberi lény zsúfolódott. Napszemüveges, szalmakalapos férfiak az öklüket rázták, ordítoztak, toporzékoltak. Három idősebb hölgy az esernyőjével hadonászott, egy fiatalabb, gumicsizmában, kétségbeesetten tördelte a kezét.
– Nos, hogy tetszik? – kérdezte gúnyos mosollyal a lazac, és hatalmas, fényes szemével bekandikált az üregbe. – Mondhatom, vicces látvány vagytok! Szakasztott, mint a partra vetett halak!
Az emberek dühösen felhorkantak, és hátat fordítottak a lazacnak. S ebben a pillanatban valahonnan fentről velőtrázó kiáltás hasított a tenger csendjébe.
– Eresszenek el! Tessék rögtön kiszedni azt a horgot! Hogy merészelnek ilyet tenni velem!
Az egyik horgászhal csöndesen mosolyogva a farkára állt, és feltekerte a zsinórt.
– Vegyétek ki, ha mondom! – hallatszott újra az iménti hang.
És óriási bugyborékolás közepette ugyancsak fura alak törte át a tenger, vizét, és ereszkedett alá. Testét vastag szövetkabát borította, kalapjáról szürke fátyol lebegett, lábán vastag gyapjúharisnya volt és ormótlan gombos cipő.
Michael eltátotta száját, úgy bámult, és meglepetésében gurgulázott.
– Jane! Látod? Hiszen ez…
– …Andrew kisasszony! – fejezte be a mondatot Jane, és ő is gurgulázott.

Valóban nem más volt, mint Andrew kisasszony. Jött, jött lefelé, köhögött, köpködött, szitkozódott. Az egyik horgászhal kirántotta a szájából a horgot, és az üreg felé terelte.

– Felháborító! Vérlázító! – köpködött Andrew kisasszony. – Épp halat fogtam magamnak vacsorára! Honnan tudhattam volna, hogy abban a dobostortában horog van? Gazfickók! – És az öklét rázta a horgászhalak felé. – Írok a Timesnak! Kirántatlak benneteket!

– Nézzétek, hogy vonaglik! – hahotázott a lazac. – Micsoda fogás! Órák hosszat fog még vergődni.

Jane úgy érezte, Andrew kisasszony rászolgált a sorsára, de aggodalmas pillantást vetett a többi emberre. Milyen borzasztó is lenne – gondolta –, ha őt fogják ki, vagy Michaelt!

– Mit csinálnak velük a horgászhalak? – kérdezte reszkető hangon a lazactól.

– Ó, hát visszadobják őket, mi mást! Csak szórakozásból fogdossuk őket. Nagyon rágós a húsuk… ehetetlen.

– Hé! Gyere már, lazac! – hallották messziről a fóka ugatását. – Még lekésik a gyerekek a Köszöntést! Minden percben megjöhet a Nagyasszony!

Jane arca egyetlen kérdőjel volt, ahogy némán Michaelra nézett. Vajon ki az a Nagyasszony, aki minden percben megjöhet? Tán a hableányok hercegasszonya? Vagy éppenséggel a tenger királynője?

– Ezer süllő és rája! Hát nem elfelejtettem? Gyertek már, halljátok! – kiáltott a lazac.

És már surrant is előttük, fel-felszökött, kanyarodott, ezüst vízben ezüst árny. Mellettük sebesen ügetett egy tengeri csikó. És a halak úszkáltak közöttük, ahogy a pázsit felé siettek.

– Hahó, Jane és Michael! – kiáltott rájuk egy barátságos kis hang. – Emlékeztek rám? Ott laktam az aranyhalas medencében. Végre megint itthon vagyok. Sokszor üdvözlöm az édesanyátokat! – Az aranyhal mosolyogva elsuhant, mielőtt még válaszolhattak volna.

Most már harsányan zengett a muzsika. A pázsiton egyre sűrűbb lett a tömeg, ahogy halak és hableányok, sünök és fókák üdvözölték egymást kitörő örömmel.

– Micsoda zsúfoltság! Tisztára, mint a szardíniásdobozban – mondta a lazac, és a farkával igyekezett utat törni.

– Frissítők! Frissítők! – hangzott a csuka rekedt kiáltása.

– Jo-ho-hó! Meg egy üveg rum! – felelt egy ismerős hang. És ki más csörtetett elő, s ragadott feli egy poharat a tálcáról, mint Bumm tengernagy! Mellette meg a kis dundi Bumm néni úszott, a nyomukban pedig maga Szextáns.

– Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! Felszedni a horgonyt, legénység! Irány a Rio Grande! – harsogott a tengernagy.

A csuka utána bámult, és a fejét csóválta.

– Huligánok… bizony azok – mondta komoran. – Hogy mivé lett az óceán, igazán borzasztó!

– Hát itt vagytok, gyerekek! – kiáltott a bronzfóka, ahogy átnyomakodott a lármázó tömegen. – Kapaszkodjatok a farkamba, majd áthúzlak benneteket. Bocsánat! Helyet kérek, halaim! Ez itt Jane és Michael, a két díszvendég!

A halak hátrább húzódtak, és rájuk meresztették szemüket. Udvarias üdvözlések hangzottak a lárma közepette. A fóka úszólábával utat tört a sokadalomban, és magával vonszolta a gyerekeket a csillogó gyöngyházsziklához.

– Még épp ideértünk a Köszöntésre! – lihegte. A nagy nevetésben, kiabálásban alig hallották dörmögő hangját.

– Miféle köszöntésre? – kérdezte volna Jane, hanem akkor mintegy varázsütésre elhallgatott a lárma, és áhítatos csönd borult a tengerre. Mozdulatlanná dermedt minden egyes hal. Még az imbolygó vízinövények is felegyenesedtek. Maga a tenger is elnyugodott.

– Jön! – suttogta a fóka, és a barlang felé biccentett.

– Jön! – visszhangozta a várakozó tömeg. Jane meg Michael visszafojtott lélegzettel figyelt a várakozó halakkal együtt.

És akkor a fekete, titokzatos barlang mélyéből egy ráncos fej bukkant elő. Ősöreg, álmos szempár pislogott a vakító fényben. Két ráncos láb nyúlt ki a sötétségből, és egy domború, fekete héj emelkedett fel mögöttük.

A gyerekek megragadták a bronzfóka úszólábát.

– Ki ez? – susogta a fülébe Jane. Talán egy teknősbéka – gondolta.

– A Páncélteknőc – felelte mogorván a fóka. – A világ legöregebb és legbölcsebb teremtménye.

Remegő lábain apránként kúszott elő a Páncélteknőc a gyöngyházsziklára. Félig leeresztett szemhéja mögül mint két apró fekete csillag villogott a szeme. Egy pillanatig az összegyülekezett teremtményeken nyugtatta tekintetét, azután felemelte aszott, ősöreg fejét.

– Barátaim – kezdte fenségesen, s a hangja úgy kongott, mint valami vén, repedt harang –, üdvözöllek benneteket, tenger teremtményei! És mindnyájatoknak boldog dagálybált kívánok!

Ráncos fejét a sziklára hajtotta, és valamennyi hal tisztelettudóan meghajolt a vízben.

– Nagy esemény ez mindannyiunknak – folytatta halkan a Páncélteknőc. – Boldog vagyok, hogy ma este ennyi régi ismerőst látok itt. – Fekete csillagszeme végigsiklott a zsúfolt pázsiton, mintha egyetlen pillantással felismerné a tenger minden teremtményét. – De valaki – húzta fel ráncos szemöldökét –, valaki mégis hiányzik közülünk!

A fóka az alagút felé pillantott, és diadalmasan csendült a kiáltása:

– Itt van, uram! Épp most érkezett!

Szavait valóságos hangorkán követte. Az egybegyűltek mind tapsban, éljenzésben törtek ki. És a gyerekek, nagy ámulatukra, egy különösen ismerős alakot láttak felbukkanni az alagút végén. Ott állt legszebb kék kabátjában, százszorszépekkel díszített fekete szalmakalapban. Azután kecsesen, finoman, takarosan, csinosan átlibbent a fénylő kerten. Az éljenzés örömkiáltássá dagadt, ahogy az ismerős alak leszállt a Páncélteknőc sziklájára.

– Köszöntünk, Mary Poppins! – hangzott ezer hangon, de szinte egy torokból.

Mary Poppins üdvözlésül meglengette papagájfejes ernyőjét, aztán megfordult, és bókolt a Páncélteknőc előtt.

Az egy hosszú percig merőn nézte, mintha ősöreg, csillogó szeme egyenesen a szívébe látna. Azután megbiccentette apró, csupasz fejét, és barátságosan elmosolyodott.

– Drága ifjú rokonom! – mondta nyájasan a Páncélteknőc. – Örömteljes nap ez a mai. Rég nem látogatott meg senki a víz fölötti világból, és még régebben esett a te második csütörtököd épp a dagály napjára. Ezért hát, a mélység gyermekeinek nevében, köszöntelek, Mary! – És pislogva felemelte apró, ráncos lábát.

Mary Poppins megszorította, és tiszteletteljesen meghajolt. Azután porcelánkék szeme a fekete szempárba mélyedt, és különös mosolyt váltottak. Mintha mindegyikük szíve tárva-nyitva állana a másik előtt.

– Most pedig, drága Mary – folytatta a Páncélteknőc –, mivel a tenger mélyéből senki sem távozik üres kézzel, hadd adjak neked egy kis ajándékot.

Azzal hátranyúlt a barlangba, és előhúzott egy kicsiny, fényes tárgyat.

– Fogadd el ezt emlékeztetőül látogatásodra. Csinos melltű lesz belőle, vagy talán kalaptű. – Azzal előrehajolt, és egy tengeri csillagot illesztett Mary Poppins kabátjára. A csillag pedig úgy csillogott-villogott a kék alapon, mint egy bokorra való apró gyémánt.

– Ó, köszönöm! – kiáltott fel boldogan Mary Poppins. – Mindig ilyenre vágyódtam!

A Páncélteknőcre mosolygott, azután a csillagra, majd a gyerekekre siklott a tekintete. A mosoly abban a pillanatban eltűnt. Mary Poppins megvetően szipákolt.

– Hányszor mondtam neked, Jane, hogy ne bámészkodj! Csukd be a szád, Michael! Mi vagy te, potyka?

– Szívből remélem, hogy nem! – morogta felháborodva a potyka a gyerekek háta mögül.

– Úgy, tehát ők Jane és Michael! – mondta a Páncélteknőc, és feléjük fordította álmos szemét. – Nagyon örülök, hogy végre megismerhetlek benneteket. Köszöntelek, gyermekeim, a mi dagálybálunkon!

Ünnepélyesen meghajolt a gyerekek pedig, Mary Poppins sürgető pillantásának engedelmeskedve, viszonozták a meghajlást.

– Látjátok – folytatta öreg, kongó hangján a Páncélteknőc –, én tudom, kicsoda Jane és Michael. Csakhogy vajon tudják-e ők, hogy ki vagyok én?

Megrázták a fejüket, és némán bámultak rá.

A Páncélteknőc megigazgatta kicsit a teknőjét, és elgondolkodva pislogott. Aztán megszólalt:

– Én vagyok a Páncélteknőc. A világ gyökerénél lakom. Városok alatt, hegyek alatt, mi több, a tenger alatt van az én otthonom. Sötét gyökereimből a vízen át emelkedett ki a föld, a virágos-erdős föld. Belőle fakadt az ember és a hegy. A vadállatok is meg az ég madarai.

Egy pillanatra elhallgatott, és a tenger teremtményei némán figyelték. Azután folytatta:

– Öregebb vagyok minden dolgoknál. Hallgatag, sötét és bölcs vagyok, nyugodt és végtelenül türelmes. Itt, az én barlangomban veszi kezdetét minden dolog. És végül minden visszatér ide hozzám. Én várok. Tudok várni…

Szemhéja leereszkedett, csupasz, ráncos feje bólogatott – úgy látszott, magában beszél.

– Nincs több mondanivalóm – szólt és pislogott. – Így tehát – és felséges mozdulattal felemelte rövid lábát – csendüljön fel a zene! – parancsolta a főkának. – És perdüljön táncra a tenger népe. Mit táncoltok ma, gyermekeim?

– Tarara um-tatta, tarara um-tatta! – zümmögött egy hang, mint a palackba zárt méhecske.

– Ó, csakugyan, derék tengernagyom! – biccentett a Páncélteknőc. – Felettébb alkalmatos ajánlat. Zendüljön hát fel a matróztánc!

Egyszeriben vad hangzavar támadt. A zenekar gyors, víg muzsikára zendített, az eddig mozdulatlan halak megrebbentették farkukat. Lárma, nevetés töltötte be a tengert, és hullámzott megint a víz.

Tarara um-tatta! Tarara um-tatta! És járták a halak meg a hableányok, főkák és tengeri sünök. A zöld pázsit rengett az uszonyok, úszólábak alatt, ezüst alakok cikáztak az ágas-bogas korall között.

– Tarara um-tatta! – zengte Bumm tengernagy, és láthatatlan kátrányos kötelet huzigált.

– Tarara um-tatta – dalolta Bumm néni, és tapsolt, hajladozott.

– Tarara um-tatta! – zengte harsányan Szextáns, a nyugalmazott kalóz, és elérzékenyülten gondolt a régi szép időkre. Közöttük vígan ropták a halak, és még a vízinövények is táncra perdültek.

A bronzfóka ide-oda billegett a farkán, a lazac meg úgy surrant a pázsit fölött, akár a madár. A horgászhalak egy pillanatra le nem tették a horgászbotjukat, de a kardhal a tanítóval kapaszkodott össze, és járták nagy vígan. A pikkelyesek tömegében sötét árny mozgott kecsesen. Kipegősen-kopogósan járta Mary Poppins a tenger fenekén a matróztáncot. A halak fényes karikában lebegtek körülötte, pikkelyük ezerszeresen verte vissza a fényt.

A gyerekek pedig álltak a gyöngyházszikla mellett, és bámulták a csudálatos látványt.

– Ugye, különös? – kérdezte a Páncélteknőc. – Látom, úgy érzitek, kicsúszott a lábatok alól a talaj! – És göcögősen nevetett a saját viccén.

Jane bólintott.

– Azt hittem, a tenger egészen más, pedig igazában nagyon hasonlít a földhöz.

– Miért is ne? – pislogott a Páncélteknőc. – Ne feledd, a szárazföld is a tengerből emelkedett ki. A földön mindennek megvan itt a testvére: oroszlánnak, kutyának, nyúlnak, elefántnak. A drágaköveknek is vannak rokonaik a tengerben, de még a csillagképeknek is. A rózsa emlékszik a sós vizekre, és a hold máig is emlegeti a tenger árapályát. Ne feledjétek el ti sem, Jane és Michael! Több dolgok vannak a tengerben, gyermekeim, mint ami valaha kikerült

belőle. És nemcsak a halakra gondolok – mosolygott a Páncélteknőc. – No de látom, viszket már a talpatok. Hát rajta, rajta, járjátok ti is a táncot!

Jane megragadta Michael kezét. De még idejében eszébe jutott, hogy a Páncélteknőc milyen nagyon öreg, hát szépen bókolt előtte, és csak azután iramodott tova.

A zene ütemére a táncoló halak közé vegyültek. Ó, hogy járta, hogy ropta meztelen lábuk! Ó, hogy ingott-lengett karjuk a vízben! Testük úgy ingott-bingott, mint a vízinövények, ahogy járták, járták ők is a matróztáncot.

– Tarara um-tatta! – zengte a víg zene, ahogy Mary Poppins feléjük lebegett. Kézen fogta őket, és együtt táncoltak, bújócskáztak, imbolyogtak az ágas-bogas korall között. Körbe-körbe, egyre gyorsabban pörögtek az örvénylő vízben, akár a búgócsiga. Végül úgy elszédítette őket a tánc, elvakította a fény, hogy lehunyták szemüket, és Mary Poppinsra támaszkodtak. A karja erősen, keményen átölelte a gyerekeket, úgy emelte át őket a zajló áradaton.

– Tarara um-tatta! – Lebegtek, ringtak, és a zene egyre halkabban szólt. Tarara um-tatta! Ó, az örvénylő tenger, mely elringat óriási bölcsőjében! Tarara um-tatta! Ó, Mary Poppins, forgass, akár a buborékot az apadó vízben! Forgass, pörgess… um-tatta… Pörgess, pörgess… tatta… Pörges… Pörge…

– Fogjon szorosan, Mary Poppins! – motyogta álmosan Michael, és az erős kart kereste tapogatózva.

Nem felelt senki.

– Itt van, Mary Poppins? – kérdezte, ásított, és beledőlt a ringó tenger hullámaiba.

Csak nem felelt senki.

Michael csukott szemmel újra meg újra szólongatta, és a tenger mintha visszhangozta volna a szavát. – Mary Poppins, hol van? Mary Poppins, hova lett?

– Ahol mindig vagyok ilyenkor reggel! – felelte egy mérges hang.

– Jaj, de szép ez a tánc! – mondta álmosan Michael. És kinyúlt, hogy Mary Poppinsot magához húzza.

De a keze csak a levegőt markolta. Keresgélő ujjai csupán holmi meleg, dagadozó puhaságot markoltak, ami gyanúsan hasonlított a párnához.

– Végtelenül hálás lennék, ha egy-kettő kitáncolnál az ágyból! Mindjárt kész a reggeli!

Hangja fenyegető volt, akár a távoli mennydörgés. És Michael ijedten kinyitotta a szemét.

Uramisten! Hát hol van? Csak nem a gyerekszobában? Márpedig ott áll némán a jó öreg Dobbin a sarokban; és ott van Mary Poppins takaros tábori ágya, ott vannak mind a játékok, a könyvek, a papucs. Mind-mind csupa jól ismert holmi, pedig Michael most egyáltalán nem a régi, jól ismert holmikra vágyott.

– Hova lett a tenger? – kérdezte morcosán. – Vissza akarok menni a tengerbe!

Mary Poppins feje kibukkant a fürdőszoba ajtaján, és Michael nyomban látta, hogy Mary Poppins éktelenül mérges.

– A tenger Brightonnál van, mint mindig! – közölte vészjósló lassúsággal. – Most pedig egy-kettő felkelni! És szót ne halljak!

– De egy perce még benne voltam! És maga is, Mary Poppins! Táncoltunk a halakkal, jártuk a matróztáncot!

– Hm! – horkant föl Mary Poppins, és megrázta a fürdőszobaszőnyeget. – Remélem, jobb dolgom is akad, mint matrózokkal táncolni.

Michael úgy érezte, összezsugorodik Mary Poppins szigorú tekintete alatt, de akárhogyan is: folytatnia kellett.

– No és a halak? – tudakolta. – Meg a fóka meg a lazac meg az a furcsa vén teknőc? Hisz odalent voltunk közöttük, Mary Poppins, a tenger legislegfenekén!

– A tenger fenekén? Valami fura vén lazaccal? Na, mondhatom, neked aztán szép kis álmaid vannak! Alighanem túl sok gombócot ettél vacsorára. Matrózok meg teknőcök, na szép,

mondhatom! Mi jöhet még ezután? – És még a köténye is haragosan suhogott, ahogy Mary Poppins zsörtölődve kiperdült a szobából.

Michael utána bámult, összevonta a szemöldökét, és megrázta a fejét. Nem mert szólni többet, az igaz, de azt már nem akadályozhatja meg Mary Poppins, hogy törje a fejét.

Így aztán törte, törte, míg felkelt az ágyból, és lábát beledugta a papucsába. És fejtörés közben a pillantása találkozott Jane-ével, aki épp kikukucskált a takaró alól.

Jane elejétől végig hallotta a vitát, s amíg hallgatta, ő is gondolta a magáét, és a szeme észrevett valamit. Most rejtélyesen Michaelre mosolygott, és bölcsen bólogatott hozzá.

– Furának fura volt – mondta –, de nem álom. – A kandallópárkányra mutatott, és gyorsan kicsusszant az ágyból.

Michael felnézett. Aztán meglepetten felkiáltott, majd diadalmas mosoly terült szét az arcán.

Mert a kandallópárkányon, a tengeri kagyló mellett, két homokdollár hevert, meg egy rózsaszínű kis tengeri csillag.

– Emlékszel, mit mondott a Páncélteknőc? A tenger fenekéről senki sem tér vissza üres kézzel – emlékeztette Jane.

Michael biccentett, és csak nézte a homokdollárokat. Ebben a pillanatban felpattant az ajtó, és fürge léptekkel bejött Mary Poppins. Felkapta a tengeri csillagot a kandallópárkányról, és a gallérjára tűzte. Ott csillogott-villogott, amíg ő a gyerekszoba tükre előtt illegett-billegett.

Michael elfojtott egy kuncogást, ahogy Jane-hez fordult.

– Tarara um-tatta! – zümmögte igen-igen halkan.

– Tarara um-tatta! – suttogta válaszul Jane.

És Mary Poppins háta mögött nagy merészen eljárták a matróztáncot.

Azt már nem vették észre, hogy Mary Poppins csillogó szeme figyeli őket a tükörből, aztán nagyon-nagyon fensőbbséges mosolyt vált tulajdon tükörképével…

VII. ÉS BOLDOGAN ÉLTEK

Az óesztendő utolsó napja volt.

Fent a gyerekszobában Jane, Michael meg az ikrek a vetkőztetés varázslatos szertartását élvezték. Amikor Mary Poppins nekilát, akárha bűvészt figyelne az ember!

Csak jött-ment a gyerekek előtt, és a ruhák szinte a puszta érintésére lehullottak. John fején át olyan gyorsan húzta le a pulóvert, mintha nyulat nyúzna. Jane ruhája egyetlen érintésre lepottyant. Barbara zoknija valósággal leszaladt a lábáról. Michael meg úgy érezte, Mary Poppins úgy vetkőzteti le, hogy egyszerűen csak ránéz.

– Most pedig egy-kettő ágyba! – parancsolta Mary Poppins.

És a szavait olyan fenyegető pillantás kísérte, hogy ahányan voltak, annyifelé menekültek nagy sikítozva, és már bent is voltak a takaró alatt.

Mary Poppins fel-alá járkált a gyerekszobában, összehajtogatta a szétszórt ruhákat, elrakta a játékokat. A gyerekek feküdtek kényelmes ágyukban s hallgatták Mary Poppins köténye suhogását, ahogy a szobában sürgött-forgott. Szeme kék volt, arca piros, orra helykén kunkorodott, mint egy hollandi fababáé. Ha az ember ránéz – gondolták a gyerekek –, azt hinné, hogy tökéletesen mindennapi személy. Hanem amint ti is tudjátok, én is tudom, a gyerekeknek bőséges okuk volt hinni benne, hogy a látszat csal.

Michaelnek hirtelen támadt egy gondolata, méghozzá, úgy vélte, igencsak fontos gondolata.

– Ide figyeljetek! – mondta, és felült az ágyban. – Mikor van pont vége az óesztendőnek?

– Ma este – felelte kurtán Mary Poppins. – Amikor elkezdi ütni a tizenkettőt.

– És mikor kezdődik? – folytatta Michael.

– Mi mikor kezdődik?! – förmedt rá Mary Poppins.

– Az újesztendő – felelte türelmesen Michael.

– Amikor elütötte a tizenkettőt – vágta rá Mary Poppins, és kurtán, megvetően szipákolt.

– Igen? És mi történik közben? – tudakolta Michael.
– Mi közben? Nem tudnál értelmesen beszélni, Michael? Vagy tán azt hiszed, gondolatolvasó vagyok?
Michael legszívesebben azt mondta volna: igen, ugyanis pontosan azt hitte. De kimondani mégsem merte.
– Az első és az utolsó óraütés között – magyarázta sietősen.
Mary Poppins feléje fordult és rámeredt.
– Kavarod a bajt, kavarod, amíg egyszer föl nem zavarod! – mondta fenyegetően.
– Dehogy kavarom én a bajt, Mary Poppins. Csak arra vagyok kíváncsi… – Gyorsan elhallgatott, mert Mary Poppins arca ugyancsak baljós kifejezést öltött.
– Aki kíváncsi, hamar megöregszik! Most pedig, ha csak egy árva szót is hallok… – És a hangja hallatán Michael már el is tűnt a takaró alatt. Nagyon jól tudta, hogy ez a hang mit jelent.
Mary Poppins megint szipákolt, azután végigment az ágyak mellett, és jól betakargatta valamennyi gyereket.
– Ezt köszönettel elveszem! – közölte, és kitépte John karjából a kék kacsát.
– Nem, nem! – kiabált John. – Kérem szépen vissza!
– De nekem kell a majmom! – nyafogott Barbara, ahogy Mary Poppins lefejtette az ujjacskáit Pinnie molyette testéről. Pinnie, az öreg, szőrös majom még Banks mamáé volt kislány korában, s azóta sorra végigjárta valamennyi gyereket.
Mary Poppins azonban rá sem hederített. Már ott is termett Jane ágyánál, és kiragadta a takaró alól Alfrédet, a szürke posztóelefántot. Jane erre hirtelen felült.
– De hát miért veszi el a játékainkat? – kérdezte. – Miért nem alhatunk velük, mint máskor?
Mary Poppins válaszul mindössze egy dermesztő pillantást vetett rá, aztán Michael ágya fölé hajolt.
– A malacot kérem! – csattant a szava szigorúan. És kinyújtotta a kezét a kis aranyozott papírmasé malacért, amit Michael Flossie nénitől kapott karácsonyra.
A malac eredetileg tele volt csokoládéval, de már rég kiürült. Hátán, körülbelül ott, ahol a farkának kellett volna lennie, jókora lyuk tátongott. Michael még karácsony napján letépte a malac farkát, mert meg akarta nézni, hogyan ragasztották rá. Azóta a farok a kandallópárkányon hevert, a malac meg farkatlan maradt.
Michael magához ölelte az aranymalacot.
– Nem adom, Mary Poppins! – jelentette ki halálmegvető bátorsággal. – Ez az én malacom! Kell nekem!
– Mit mondtam?! – kérdezte Mary Poppins. És a pillantása olyan iszonyú volt, hogy Michael szorítása nyomban engedett, és hagyta, hogy Mary Poppins elvegye a malacot.
– De hát mit csinál velük? – kérdezte kíváncsian.
– Ne tudj mindent, mert megnő az orrod! – mondta foghegyről Mary Poppins. És megint csak sustorgott, ropogott a köténye, ahogy átment a szobán a könyvespolchoz.
Nézték, amint levesz három jól ismert könyvet: a Robinson Crusoe-t, A Zöld Tündér könyvét meg a Lúdanyó meséit. Kinyitotta mind a hármat, és a négy játék állat elé rakta.
„Azt akarja talán, hogy az állatok olvassanak?” – tűnődött magában Jane.
– Most pedig – szólt Mary Poppins, miközben peckesen az ajtó felé indult – tessék betakarózni, ha lennétek szívesek, és elaludni, egy-kettő!
Michael szálegyenesen ült az ágyban.
– De én ébren akarok maradni, Mary Poppins! És megvárom az új esztendőt!
– Három dolog a legnehezebb: várni, nem jönni; menni, nem haladni; lefeküdni, nem aludni! – emlékeztette Mary Poppins. – Most pedig kérlek, Michael, azonnal feküdj le, és meg ne halljak még egy szót!

Hangosan szipákolt, eloltotta a villanyt, és a gyerekszoba ajtaja mérges kis kattanással becsukódott mögötte.
– Én akkor is megvárom – jelentette ki Michael, amint Mary Poppins eltűnt.
– Én is – fűzte hozzá gyorsan Jane, igencsak eltökélt hangon.
Az ikrek nem szóltak egy szót sem. Mélyen aludtak. De abba tíz perc is beletelt, mire Michael feje a párnára hanyatlott. És tizenöt is elmúlt, mire Jane pillái a szemére ereszkedtek.
A gyerekek lélegzetének egyenletes ütemére emelkedett-süllyedt a négy takaró.
Sokáig-sokáig semmi sem mozdult a gyerekszoba csöndjében.

– Bimm-bamm! Bimm-bamm! Bimm-bamm! Bimm-bamm!
Harangszó kondult hirtelen a néma éjszakában.
– Bimm-bamm! Csingiling! Bimm-bamm!
Zengett-kongott valamennyi toronyban valamennyi toronyóra. A városi harangok hangja táncolt, lebegett, kergetőzött a park meg a Cseresznyefa utca fölött. Csak úgy zengett, kongott, bongott észak és dél, kelet és nyugat. Az emberek kikönyököltek az ablakon, és kis csengettyűket ráztak. Akinek meg nem volt csengettyűje, megkongatta a kapu kopogtatóját.
A fagylaltos vígan kerekezett a Cseresznyefa utcán, és nagy élvezettel csengette, csengette a biciklicsengőjét. Bumm tengernagy kertjének sarkában megkondult a hajóharang, belehasított a fagyos levegőbe. A szomszédban pedig Lark kisasszony a szalonban megcsendítette reggelire hívó csengettyűjét, amire a kutyák ugatása-vonítása válaszolt.
– Bimm-bamm! Csinn-csinn! Csingilingi! Vau-vau!
Csengett-bongott az egész város. A visszhang egymásba botlott, csöngött, felelgetett az éjfél hideg sötétjében.
Aztán egyszercsak csend támadt. És a csend mélyéből ünnepélyesen, mélyen megdöndült a nagy toronyóra.
– Buuummm! – mondta a Big Ben.
Elütötte az elsőt.
És ebben a pillanatban moccant valami a gyerekszobában. Aztán patkócsattogás hallatszott.
Jane és Michael abban a szempillantásban felébredt. Ijedten felültek.
– Szentséges… – mondta Michael.
– …egek – mondta Jane.
Bizony döbbenetes látvány tárult a szemük elé. A padlón ott állt az aranymalac, hátsó lábain egyensúlyozva, és ugyancsak fontoskodó képet vágott.
Plump! Súlyos, tompa puffanással földet ért mellette Alfréd, az elefánt. Aztán könnyed mozdulattal leugrott a polc tetejéről Pinnie majom, végül pedig a jó öreg kék kacsa.
S ekkor a gyerekek legnagyobb megdöbbenésére, megszólalt az aranymalac.
– Lenne valaki olyan szíves felrakni a farkamat? – tudakolta magas, éles hangon.
Michael már ugrott is ki az ágyból, és a kandallópárkányhoz rohant.
– Így már jobb – jegyezte meg mosolyogva a malac. – Karácsony óta bizony meglehetősen kényelmetlenül éreztem magam. Farkatlan disznó, majdnem olyan komisz dolog, mint a disznótlan farok. Most pedig – folytatta és körülnézett – készen vagyunk valamennyien? Akkor siessünk, ha szabad kérnem!
Eközben már ugrált is helykén az ajtóhoz, a nyomában pedig Alfréd, Pinnie meg a kacsa igyekezett.
– Hova mentek?! – kiáltott fel ámulva Jane.
– Mindjárt meglátjátok – felelte a malac. – Gyertek csak ti is!
Egy pillantás nem sok, a gyerekek már magukra kapták köntösüket, papucsukat, és szaladtak lefele a lépcsőn a négy játék állat nyomában, azután ki az előszoba ajtaján.
– Erre! – szólt hátra a malac, ahogy átugrabugrált a Cseresznyefa utcán, egyenesen be a park kapuján.

A sarkában táncolt Pinnie meg a kék kacsa; az egyik makogott, a másik hápogott. Utánuk ott cammogott Alfréd, az elefánt, az ő szürke posztósarkában pedig Jane és Michael. A fák fölött fehér telihold függött. Villogó ezüstsugarai a park széles útjaira zúdultak. És a füvön valóságos tömeg nyüzsgött, hullámzott fel-alá a villózó fényben.

Alfréd égnek emelte posztóormányát, és izgatottan beleszimatolt a levegőbe.

– Hah! – kiáltott fel boldogan. – Benne vagyunk végre, ugye, malac?

– Miben? – érdeklődött kíváncsian Michael.

– A Hasadékban – felelte Alfréd, és meglebbentette fülét.

A gyerekek egymásra bámultak. Vajon miről beszél Alfréd?…

A malac hívogatólag intett aranycsülköcskéjével. Mögöttük, körülöttük csupa fényes alak villózott, ahogy átsiettek a pázsiton.

– Bocsánat! – kiáltott három aprócska alak, amikor beleütköztek a gyerekekbe.

– A három kis vak egér – magyarázta mosolyogva Alfréd. – Mindig láb alatt vannak.

– Biztosan a gazdasszony elől futnak! – kiáltott izgatottan Michael.

– Ó, dehogy! Ma éjjel nem – mondta Alfréd. – Éppen hogy elébe futnak! A három kis vak egér meg a gazdasszony a késsel, mind bent van a Hasadékban!

– Hahó! Alfréd! Épségben megjöttél?

– Nini, hiszen ez a jó öreg Pinnie!

– Mi a csuda? A kék kacsa!

– Hurrá! Hurrá! Itt az aranymalac!

Örömteljes köszöntések szálltak, vígan kiáltozva üdvözölték egymást. Egy ólomkatona masírozott el mellettük, és tisztelgett a malacnak, az meg a csülköcskéit lengette. Pinnie két aranytollú madárral parolázott, a kacsa meg víg hápogással köszöntötte az aranyszóló pintyőkét. Alfréd pedig mindenfelé lengette ormányát, és harsány üdvözlést trombitáit.

– Nem fázik, kedveském? Hűvös az este! – szólalt meg egy nyers hang Jane háta mögött.

Hátrafordult, és egy ugyancsak fura ruhába bújt, szakállas férfit pillantott meg. Kecskebőr nadrágot viselt, hódprém föveget és nyúlfarokból varrt esernyőt. Mögötte, karján nagy halom szőrmével, egy félmeztelen, fekete alak állt.

– Péntek – szólt a szakállas férfi –, szíveskedjél egy köpenyt nyújtani a kisasszonynak.

– Igen, gazda! Megcsinálni, gazda! – És a hatalmas fekete ember kecses mozdulattal Jane vállára borított egy fókaprém köpenyt.

Jane csak bámult.

– Hiszen akkor maga… – kezdte, és félénken felmosolygott a magas férfira.

– Mi sem természetesebb – mondta az, és meghajolt. – Kérem, kisasszony, szólítson bátran Robinsonnak. A barátaim rendszerint úgy szólítanak. „Crusoe úr” valahogy mereven hangzik.

– De hiszen mindig azt hittem, hogy maga egy könyvben van! – álmélkodott Jane.

– Ott is vagyok – mosolygott Robinson Crusoe. – De ma este valaki volt oly szíves és nyitva hagyta, így tehát, mint láthatja, kedves kisasszony, kiszöktem.

Jane a játékpolc tetején hagyott könyvekre gondolt. És eszébe jutott, hogy Mary Poppins mindegyiket kinyitotta, és csak azután oltotta el a villanyt.

– Gyakran megtörténik? – tudakolta kíváncsian.

– Fájdalom, nem. Csak az esztendő végén. A Hasadék a mi egyetlen lehetőségünk. De most szíves engedelmével, beszélnem kell a…

És Robinson Crusoe megfordult, hogy üdvözöljön egy fura, tojásfejű emberkét, aki pipaszárlábacskáin elsietett mellettük. Tojásfeje kopasz volt, nyakán meleg sálat hordott. Üdvözölte Robinson Crusoe-t, és kérdő pillantást vetett a gyerekekre.

– Jóságos ég! – kiáltott föl meglepetten Michael. – Hisz te szakasztott olyan vagy, mint Tojás Tóbiás!

– Hogy olyan?! – méltatlankodott éles hangján az emberke. – Megmondanád, kérlek, hogyan lehet valaki olyan, mint saját maga? Azt már hallottam, hogy valaki nem olyan, mint máskor, de hogy olyan, azt még soha! Micsoda szamárságokat beszélsz, hallod-e!

– De hiszen egyben vagy! – ámult-bámult Michael. – Én mindig azt hallottam, Tojás Tóbiás összetört, és senki sem tudta összeragasztani!

– Ezt meg kitől hallottad? – fortyant fel a kis ember.

– Hát csak úgy gondoltam, mármint hogy a király össz lova és gyalogosa… össze nem ragasztja Tóbiást soha… – magyarázkodott hebegve Michael.

– Piha… még hogy a lovak! Talán azt hitted, hogy értenek hozzám? Ami meg a király gyalogosait illeti, azok csak a puskájukhoz értenek! És mert ezek nem tudtak összeragasztani, te mindjárt azt hiszed, hogy más sem képes rá, igaz?

Jane és Michael nem mert ellentmondani, némán rázták a fejüket.

– Hát ha éppen tudni akarjátok – folytatta Tojás Tóbiás –, maga a király ragasztott össze! Igaz-e, komám?

Az utolsó szavakat egy pocakos bácsinak kiáltotta oda, aki fél kézzel a koronáját tartotta a fején, a másikban egy jókora tálat egyensúlyozott, rajta kaláccsal.

– Nézd csak! Szakasztott, mint Mary Poppins meséjében a király! – mondta Jane. – Biztosan ő lesz Bendegúz!

– Mit kérdeztél, kis komám? – tudakolta a király, és óvatosan fogta a koronáját meg a kalácsos tálat.

– Hogy te ragasztottál-e össze! – sipította Tojás Tóbiás.

– Hát persze! Ki más? Természetesen csak ma éjszakára. Méghozzá mézzel. A királyné szalonjában. De most ne is haragudjatok, mennem kell. A huszonnégy rigónak már fütyörészhetnékje van, sürgősen fel kell szelnem a kalácsot.

– Na, mit mondtam?! – visított diadalmasan Tojás Tóbiás. – Meritek még azt állítani, hogy törött tojás vagyok?!

És gorombán hátat fordított nekik, úgyhogy hatalmas, toldott-foldott koponyája fehéren csillogott a holdfényben.

– Ne vitatkozzatok vele, nem mentek semmire – mondta Alfréd. – Kényes pontja az a bizonyos puffanás. Héhéhé! A magad lábán járj, ne a másén! Mit lökdösődünk itt? – Sarkon fordult, nagyot suhintott az ormányával, és egy koronás oroszlán könnyed mozdulattal elugrott az útjából.

– Elnézést! – szólt udvariasan az oroszlán. – Olyan szörnyű tolongás van ma itt. Nem látták véletlenül az egyszarvút? Ó, látom már! Halló! Várj egy pillanatra! – És gyengéd morgással szökkent egy ezüstös alak felé, aki kecsesen tipegett a tömegben.

– Jaj, állítsa meg valaki! – kiáltott aggodalmasan Jane. – Mindjárt összeakaszkodnak, hogy melyik itt a nagyobb úr!

– Ó, ma éjjel nem! – nyugtatta meg Alfréd. – Nézzetek csak oda!

Jane és Michael döbbenten bámulta, amint az oroszlán kecsesen meghajolt. Azután levette aranykoronáját, és átnyújtotta az egyszarvúnak.

– Most rajtad a sor – mondta udvariasan. Aztán nyájasan összekapaszkodtak és eltáncoltak. Hamarosan elnyelte őket a tömeg.

– Szót fogadnak a gyerekek? – hallották messziről az egyszarvú hangját. Egy öregemberhez intézte a kérdést, aki táncos léptekkel közeledett, kezében furulyával. A nyomában csupa-csupa nevető gyerek.

– Ó, nagyon jók! – kiáltott vidáman a fura öreg. – Még csak bele sem fújtam a furulyámba! Tohonya Berci rengeteget segít. A lányok majd megbolondulnak érte! Csak úgy tolonganak, mert mindegyik csókot szeretne kapni tőle. A fiúcskák meg kezesek, akár az aranyszőrű bárányok. Nézzétek, hogy ölelgeti Piroska a farkast! Meg akarja tanítani, hogy szépen pitizzen! Picuri, ne maradj el! Gyere szépen utánam!

Meglengette furulyáját egy szép, szőke, picurka lány felé, aki komoly beszélgetésbe merült egy nagy fekete pókkal, s miközben elvonultak mellettük, a kislány kinyújtotta kezét, és szeretettel megpaskolta a pókot.

– Hogyhogy Picuri nem fut el?! – kiáltott fel Michael. – Hisz még csak nem is fél a nagy fekete póktól! Hogy lehet ez? – kíváncsiskodott.

– A Hasadék miatt – mondta megint Alfréd, és sietősen terelte őket maga előtt.

Jane és Michael akaratlanul is Piroska meg Picuri után bámult. Hogy nem félnek a gonosz farkastól, sem a nagy fekete póktól! Aztán csipkefátyol simított végig az arcukon, s amikor hátrafordultak, egy gyönyörű szép királykisasszonyt pillantottak meg, amint épp nagyot ásított – persze illedelmesen eltakarta közben a száját.

– Álmos vagy, Rózsika? – trombitálta Alfréd, és ormányát a királykisasszony dereka köré kanyarította.

Csipkerózsika megpaskolta az ormányt, és Alfrédnak támaszkodott.

– Épp mélyen aludtam – mesélte halk, puha hangján. – De szerencsére az első óraütésre felébredtem!

Ennek hallatára Michaelben felülkerekedett a kíváncsiság.

– De hát én ezt nem értem! – kiáltotta. – Hisz ma éjjel minden a feje tetején áll! Miért nem fél Piroska, hogy bekapja a farkas? És az oroszlán meg az egyszarvú miért nem vív párviadalt?

– Alfréd már megmondta – szólt Csipkerózsika. – Mert mindannyian a Hasadékban vagyunk.

– De hát miféle Hasadék ez? – tudakolta Michael.

– Az óesztendő meg az újesztendő közötti Hasadék. Az óesztendő meghal, amikor az óra tizenkettőből elüti az elsőt, s amikor elüti az utolsót, akkor születik meg az újesztendő. A kettő között pedig – amíg a többi tízet üti el az óra – ott van a titkos Hasadék.

– És? – firtatta izgatottan Jane. Már alig várta, hogy mindent megtudjon.

Csipkerózsika bájosan ásított, azután a gyerekekre mosolygott.

– A Hasadékban minden-minden egyetért. Az ellentétes végletek találkoznak és összecsókolóznak. A farkas meg a bárány összebújik, a galamb és a kígyó megosztja fészkét. A csillagok lehajolnak, és megérintik a földet, az öregek és a fiatalok megbocsátanak egymásnak. Éj és nap találkozik itt, és az Északi-sark a Déli-sarkkal. A kelet a nyugat felé hajol, és a kör bezárul. Ez az az idő és ez az a hely, kedveseim, az egyetlen idő és az egyetlen hely, ahol mindenki boldogan él. Nézzétek csak!

És Csipkerózsika ujja nyomán Jane és Michael három medvét látott meg, amint bumfordi táncra keltek egy aranyhajú kisleány körül.

– Az aranyhajú királyleány – magyarázta Csipkerózsika. – Nézzétek, milyen nagy barátságban van a gonosz medvékkel! Nini, jó estét, szép királyné! Szervusz, Hófehérke! Hogy vannak a törpék?

És két szép hölgynek integetett, akik karonfogva sétáltak, tereferéltek.

– Látjátok, ma ők is milyen jó barátnők, mert ők is itt vannak a Hasadékban. De nézzétek csak!

Azzal egy óriási nagy figurára mutatott. Hatalmas lába a pázsitot taposta, feje magasabban volt a legmagasabb fa tetejénél is. Fél vállán ormótlan buzogányt egyensúlyozott, a másikon egy kisfiú üldögélt, és kacagva csavargatta az óriás fülét. – Ez Hüvelyk Matyi meg az óriás. Ma éjjel ők is elválaszthatatlan jóbarátok. – Csipkerózsika mosolyogva felpillantott. – No végre, megjöttek a boszorkányok!

Zúgás támadt, s ahogy a gyerekek felnéztek, egy csapat szúrós szemű vén banya ereszkedett alá a levegőből seprűnyélen. Hatalmas üdvrivalgás tört ki, amint földet értek a tömeg kellős közepén.

Mindenki odarohant, hogy megszorongassa a kezüket, és a vasorrú bábák csak úgy kukorékoltak boszorkányos jókedvükben.

– Ma tőlük se fél senki! Ma ők is boldogan élnek! – Csipkerózsika álmos hangja úgy zümmögött, mint valami altatódal. Átkarolta a gyerekeket, s ott álltak hárman, és nézték a tolongó alakokat. Süppedt a pázsit a tömérdek láb alatt, visszhangzóit a lég, ahogy a királyok és királykisasszonyok, nagy erejű legények és boszorkányok üdvözölték egymást az esztendők Hasadékában.

– Utat! Utat! Engedjenek át! – kiáltotta egy magas, tiszta hang.

És messze a pázsit szélén megpillantották az aranymalacot. Merev hátsó lábain átcsörtetett a sokaságon, aranycsülkeivel jobbra-balra taszigálta a tömeget.

– Utat! Utat! – kiáltozta fontoskodva. És a tömeg kettévált és félrehúzódott, hajlongó, bókoló sorfalat alkotva.

És ekkor a malac mögött feltűnt egy jól ismert alak. Fején kalap szalagcsokorral, kabátján fényesen csillogtak az ezüstgombok. Szeme kék volt, akár a nefelejcs, orra felfelé kunkorodott, mint egy hollandi fababáé.

Könnyű léptekkel sietett végig az ösvényen, az aranymalac meg ott szökdécselt előtte. S ahogy a jól ismert alak közeledett, üdvkiáltás tört fel minden torokból. Fövegek, süvegek, koronák, koszorúk repültek a levegőbe. Még maga a hold is fényesebben világolt, ahogy a jól ismert alak végigsietett sugarainak fényében.

– De hát ő miért van itt? – kérdezte Jane, ahogy figyelte az ösvényen közeledő alakot. – Hisz Mary Poppins nem tündérmese!

– Még annál is különb! – mondta a hűséges Alfréd. – Mary Poppins maga a megvalósult tündérmese. Meg aztán – morogta – ő az est díszvendége, ő hagyta nyitva a mesekönyveket.

És a boldog üdvözlések közepette Mary Poppins jobbra-balra hajlongott. Azután a pázsit közepére lépett, kinyitotta fekete táskáját, és elővett egy harmonikát.

– Párválasztás! – kiáltotta el magát az aranymalac, aztán a bőrén levő zsebből kihúzott egy furulyát, és a szájához illesztette.

A vezényszóra mindenki gyorsan a szomszédjához fordult. A furulyán táncba hívó gyors dallam hangzott fel, a harmonika meg a huszonnégy rigó átvette és tovább szőtte, egy muzsikus macska meg hegedült hozzá.

– Csak nem az én macskám? – tűnődött Michael, és a zöld leveles nefelejcsfüzért kereste. Sajnos azonban nem volt ideje eldönteni a kérdést, mert figyelmét Alfréd vonta magára.

Elcammogott előttük a szürke posztóelefánt, boldogan trombitáit, mintha csak az őserdőben volna, és kackiásan lengette ormányát.

– Szabadna egy táncra, drága szép kisasszony? – hajolt meg Csipkerózsika előtt. Az meg a kezét nyújtotta, és már ropták is; Alfréd ugyancsak ügyelt, hogy a lábára ne hágjon, Csipkerózsika meg aprókat ásítgatott és el-elálmodozott.

Mindenki párt keresett és talált a tömegben.

– Csókot nekem! Csókot ide! Engem válassz! – sereglett körül egy csapat lány egy nagy kezű, nagy lábú tohonya legényt.

– Félre az utamból, Tohonya Berci! – kiáltott a gazdasszony, és eltáncolt a három kis vak egérrel.

Mire a tohonya legény belevetette magát a tömegbe, a lányok meg vihogva utána sereglettek.

– Egyet előre, egyet hátra, egyet jobbra, egyet balra – tanította Piroska a farkast, és kézen fogva vezette táncba. A farkas jámborul igyekezett követni; szemét le nem vette Piroska lábáról.

Jane és Michael nem akart hinni a szemének. Mielőtt azonban elgondolkodhattak volna a csudálatos eseményen, egy barátságos hang szólította őket.

– Megengedi, kisasszony? – kérdezte vidáman Robinson Crusoe, aztán táncba vitte Jane-t, kecskebőr kabátjához szorította, és tovapörgött vele. Michael meg Péntek karján lejtett tova.

– Ki az ott? – kérdezte tánc közben Jane. Mert a tömegben a totyogó kék kacsát pillantotta meg, egy jókora fehér madár volt a táncosa.
– Az maga Lúdanyó! – mondta Robinson Crusoe. – Ott meg, nézze csak, Pinnie táncol Hamupipőkével!
Jane gyorsan hátranézett. És bizony az öreg, rongyos Pinnie majom ugyancsak büszkén ropta egy szépséges szép leánnyal.
Mindenki megtalálta a párját. Nem volt magányos senki, nem feledkeztek meg senkiről. Ahány mesét elmondtak a világ kezdetétől fogva, mind ott kerengett, forgott, pörgött a pázsiton, boldog egyetértésben.
– Boldog vagy, Jane?! – kiáltott oda Michael, amint elvágtázott Péntekkel.
– Míg a világ világ! – felelt Jane mosolyogva, és abban a pillanatban tudta is, hogy igaz.
Egyre gyorsult, egyre jobban nekivadult a muzsika. Szinte még a fák is táncra perdültek, s a zene túlharsogta az óraütéseket. Mary Poppins, a malac meg a muzsikus macska hajladozott, ingott-bingott, úgy muzsikált. Rá-rázendített újra meg újra a huszonnégy feketerigó is, mintha soha el nem fáradnának. A mesealakok kerengtek-forogtak a gyerekek körül; édesen daloltak, kacagtak a mesebeli hangok.
– Máig is élünk! Boldogan élünk! – visszhangzott a kiáltás az egész parkban.
– Mi volt ez?! – kiáltotta táncosa fülébe Jane.
Mert a kiáltozás és a zene közepette is meghallotta az óra konduló ütését.
– Mindjárt lejár az időnk – mondta Robinson Crusoe. – Ez lehetett a hatodik ütés.
Egy pillanatra megálltak tánc közben, és hallgatták az órát.
– Hét! – De már el is nyomta a kondulást a tündérzene, s elringatta őket aranyhálójában.
– Nyolc! – kondult állhatatosán messziről az óra. És a táncos lábak még fürgébben ropták.
– Kilenc! – Most már járták a fák is, ágaik a tündérzene ütemére hajladoztak.
– Tíz! – Oroszlán és egyszarvú, farkas és bárány! Jóbarát és ellenség! Sötétség és világosság!
– Tizenegy! – Ó, múló pillanat! Ó, repülő idő! De kurta az idő két esztendő között! Nosza, éljünk még most is boldogan!
– Tizenkettő!
Mélyen, ünnepélyesen kondult az utolsó óraütés.
– Tizenkettő! – szállt a kiáltás szájról szájra és a kör nyomban szétszakadt, a táncoló sokaság szétszóródott. Fénylő alakok suhantak el a gyerekek mellett. Hüvelyk Matyi meg az óriás, Hófehérke és mostohája, a csúf, fekete pók nyomában Picurival, s ott szaporázta vézna lábacskáin Tojás Tóbiás is. Az oroszlán, az egyszarvú, az aranyhajú királyleány, Piroska meg a három kis vak egér – mind, mind tovaáramlottak a füvön, s mintha elnyelte volna valamennyiüket a holdfény.
Eltűnt Hamupipőke, eltűntek a vasorrú bábák. Futott Csipkerózsika, menekült a muzsikus macska, elnyelte őket is a fény. Jane és Michael meg körülnézett, hogy hova lett a táncosuk, és azt vették észre, hogy Robinson Crusoe és a hűséges Péntek beleolvadt a levegőbe.
Elhalt a tündérzene, elnyelte a diadalmas harangszó. Mert most már kongott-bongott a város valamennyi harangja, zengett-csengett a Big Ben, a Szent Pál-székesegyház, a Szent Márton-templom, a Westminster-apátság meg a többi kisharangja, nagyharangja – bimm-bamm, bimm-bamm, bimm-bamm…

Hanem egy harang túlzengte valamennyit, vidáman, tisztán, élesen.
– Csingiling! Csingiling! – Más volt valahogy a hangja, mint az újesztendő harangszava. S a visszhangjába egy jól ismert hang vegyült.
– Ki kér lángost? – kérdezte a hang élesen, mint aki azonnali választ követel.
Jane és Michael kinyitották szemüket. Felültek és körülbámultak. Ágyban voltak, a tulajdon ágyukban, a takarójuk alatt, és John meg Barbara ott aludt mellettük. A tűz vígan pattogott a

kandallóban. A gyerekszoba ablakán csak úgy zúdult be a reggeli napfény. És valahonnan lentről, az utcáról csengő csilingelt.

– Azt kérdeztem: ki kér lángost? Nem hallottátok? A lángosárus lent van az utcán.

Ezt nem lehetett félreérteni. A hang Mary Poppins hangja volt, méghozzá igen türelmetlen hangja.

– Én kérek! – mondta gyorsan Michael.

– Én is! – csatlakozott Jane.

– Akkor miért nem mondjátok rögtön! – förmedt rájuk Mary Poppins. Odalépett az ablakhoz, és intett a lángosárusnak.

Odalent, a szokásos éles nyikordulással, már nyílt is a kapu. A lángosárus felszaladt az ösvényen, és bekopogott a hátsó ajtón. A Cseresznyefa utca tizenhetes számú házban mindig talált vevőt a portékájára, mert a Banks család apraja-nagyja nagy híve volt a lángosnak.

Mary Poppins elfordult az ablaktól, és egy fahasábot dobott a tűzre.

Michael álmosan nézte egy pillanatig. Azután megdörzsölte szemét, megrázkódott, és most már egészen felébredt.

– Hahó! – kiáltott fel. – Nekem kell a malacom! Hol van a malacom, Mary Poppins?

– Bizony – csatlakozott Jane. – Nekem meg Alfréd kell! És hol van a kék kacsa meg Pinnie?

– A játékpolc tetején. Hol lennének máshol? – kérdezte mérgesen Mary Poppins.

Felnéztek. És bizony ott állt egy sorban a négy játék, pontosan ahova Mary Poppins az este rakta őket. És előttük ott hevert a Robinson Crusoe, A Zöld Tündér könyve meg a Lúdanyó meséi. Csakhogy a könyvek már nem voltak nyitva, mint az este. Szép rendesen egymásra rakva feküdtek ott, és szabályosan be volt csukva valamennyi.

– De hát… hogy kerültek vissza a parkból? – kérdezte meglepetten Michael.

– És hova lett a malac furulyája?! – kiáltott fel Jane. – Hát a maga harmonikája?

Most aztán Mary Poppinson volt az ámulás sora.

– Az én… micsodám?! – tudakolta vészjósló pillantással.

– A harmonikája, Mary Poppins. Amin az éjjel játszott a parkban.

Mary Poppins hátat fordított a kandallónak, és villámló tekintettel közeledett Jane-hez.

– Leszel olyan szíves ezt megismételni?! – A hangja halk volt, mégis félelmetes. – Úgy értsem, Jane Banks, hogy én az éjszaka a parkban voltam, és holmi zeneszerszámon játszottam? Én?!

– Igenis maga! – emelte fel szavát bátran Michael. – Mindannyian ott voltunk. Maga meg a játékok meg Jane és én. És táncoltunk a tündérmesékkel a Hasadékban!

Mary Poppins úgy meredt rájuk, mintha nem akarna hinni a fülének. És a pillantása egyenesen iszonyatos volt.

– Tündérmesék a Hasadékban? Hm! Kaptok mindjárt olyan tündérmesét a fürdőszobában, hogy megemlegetitek! Még egy szó, és már zárom is rátok az ajtót! Még hogy Hasadék! Hasad mindjárt a nadrágod, ha sokat ugrálsz!

És undorral elfordult, majd dühösen kinyitotta az ajtót, és lesietett a lépcsőn.

Michael hallgatott egy percig, s gondolkodott, emlékezett.

– Fura – szólalt meg aztán. – Pedig azt hittem, igaz. De hát biztosan csak álmodtam.

Jane nem felelt.

Ehelyett kiugrott az ágyból, és egy széket húzott a játékpolc elé. Gyorsan felmászott rá, felkapta a négy állatot, és Michaelhoz fordult.

– Fogd csak meg a lábukat! – suttogta izgatottan.

Michael végigsimított a malacka csülkein; megtapogatta Alfréd szürke posztópatáját, a kacsa úszóhártyás lábát, Pinnie mancsait.

– Vizesek – jelentette ki csodálkozva. Jane bólintott.

– És nézd csak! – kiáltott fel, és kihúzta a papucsukat az ágy alól, Mary Poppins cipőjét meg a cipőszekrényből.

A papucs csurom víz volt, és megfogta a fű, Mary Poppins cipőtalpára pedig nagyon sok nedves fűszáltöredék tapadt – mint ahogy joggal elvárható az olyan cipőtől, amelyik éjjel a parkban táncolt.

Michael felnézett Jane-re, és nevetett.

– Akkor hát mégsem álmodtam! – mondta boldogan.

Jane mosolyogva rázta a fejét.

Ültek egymás mellett Michael ágyán, sokatmondóan bólogattak, és csak a pillantásuk mondta el mindazt, amit úgysem tudtak volna szavakba foglalni.

És akkor megjelent Mary Poppins, és hozta a lángost.

Ők pedig a papucsok meg a cipő fölött rápillantottak.

És Mary Poppins a lángossal megrakott tányér fölött viszonozta a pillantásukat.

Hosszú-hosszú megértő pillantást váltottak hárman. Tudták, hogy tudja, hogy tudják.

– Ma van újév napja, Mary Poppins? – kérdezte Michael.

– Igen – felelte nyugodtan Mary Poppins, és letette a tányért az asztalra.

Michael ünnepélyesen nézett rá. És közben a Hasadékra gondolt.

– És mi is, Mary Poppins? – bökte ki végre a kérdést.

– Mit ti is? – tudakolta Mary Poppins, és szipákolt.

– Boldogan élünk, míg meg nem halunk? – kérdezte Michael izgatottan.

Mary Poppins ajka körül gyengéd-szomorkás mosoly játszott.

– Talán – mondta elgondolkodva. – Attól függ.

– Mitől, Mary Poppins?

– Tőletek – mondta Mary Poppins csöndesen, és odavitte a lángost a kandallóhoz…

VIII. A MÁSODIK AJTÓ

Télies volt a reggel, hideg és ropogós. A halványszürke világosság átkúszott a cseresznyefák között, és mint a víz, nyaldosta a házakat. Nyögve járta a szél a kerteket. Fütyülve száguldott végig a parkon, jajongva az utcán.

– Brrr! – mondta a Cseresznyefa utca tizenhetes számú ház. – Mit gondol ez az utálatos szél, üvölt, ijesztget mindenkit, akár a kísértet! Hé! Hagyod mindjárt abba? Hisz már reszketek, akár a kocsonya!

– Fuuu! Fuuuu! Fuuu! Nem is szél, ha nem fű! – süvöltőit a szél, mintha nem is hallotta volna a ház panaszát.

Az megrázkódott egy picit.

– Rémképeim vannak, annyi az egész! – mondta józanul. – Biztosan sokáig aludtam. Hát ez meg micsoda?

Kaparászás hallatszott a ház belsejéből. Robertson Ay kitisztította a kandallóból a hamut, és berakta a fát.

– Ez már finom! Ez kell nekem! – mondta a ház, amikor Mary Poppins begyújtott a gyerekszobában. – Hadd melengessem fázós öreg csontjaimat. No, hát nem rákezdte megint az a nyomorult szél?! Bárcsak máshova menne süvöltözni!

– Főő, főő, mikor jő? – jajongott a szél a cseresznyefák között.

Pattogva szökkent fel a láng a gyerekszoba kandallójában. Táncoltak a vidám piros lángok a rács mögött, megcsillantak az ablakon. Robertson Ay lecsoszogott a seprűszekrényhez, hogy reggeli ténykedése után megpihenjen. Mary Poppins sürgött-forgott, mint rendesen, kiszellőztette az ágyneműt, és elkészítette a reggelit.

Jane ébredt fel elsőnek, mert nem hagyta nyugodni a szél üvöltése. Most az ablak előtt üldögélt, szimatolta a pirítós finom illatát, és nézte tükörképét az ablaküvegen. A gyerekszoba fele a kertben csillogott – fényből épült szoba. A tűz lángja melegítette Jane hátát, de előtte is táncolt, villogott a tűz. Táncolt a levegőben a házak között, a kandallópárkány tükörképe alatt.

Odakint még egy hintaló vetette fel tarka fejét, és az ablak túloldalán még egy Jane nézegetett, bólogatott, mosolygott. És amikor Jane az ablaktáblára lehelt, és a párás körbe egy arcot rajzolt, ugyanazt csinálta a tükörképe is. És amíg lehelt és rajzolt, szabályszerűen keresztüllátott magán. A rámosolygó arc mögött ott integettek a cseresznyefák csupasz fekete ágai, és pontosan kettészelte a testét Lark kisasszony házának fala.

Egyszer csak becsapódott az előszobaajtó – Banks papa elindult az irodába. Banks mama besietett a szalonba, mert leveleket akart írni. Lent a konyhában Brill néni sós heringet reggelizett. Ellen megint náthás volt, és szorgalmasan fújta az orrát. Fent a gyerekszobában pedig ropogott a tűz, suhogott Mary Poppins köténye. Ha nem fújt volna a szél, csodálatosan békés lett volna a reggel.

De nem sokáig. Mert Michael hirtelen berontott, és pizsamában megállt az ajtóban. Álmosan csillogott a szeme, ahogy Mary Poppinsra bámult. Nézte, nézte az arcát, aztán nézte, nézte a lábát, fürkésző, méricskélő, kutató pillantással, mintha leltárt készítene valamennyi porcikájáról. Azután csalódottan felsóhajtott, és kidörgölte szeméből az álmot.

– Nos? Mi bajod, ha szabad tudnom? – érdeklődött Mary Poppins. – Fél koronát elvesztettél, egy garast találtál?

Michael bánatosan rázta a fejét.

– Azt álmodtam, hogy világszép királykisasszonnyá változott. És erre szakasztott olyan, mint mindig!

Mary Poppins ingerülten felvetette a fejét.

– Elég szép, aki ép! – mondta gőgösen. – Nagyon jól vagyok én így, ahogy vagyok, köszönöm alássan! Én tökéletesen meg vagyok elégedve, ha te nem is. Még hogy királykisasszony! – Látszott, hogy ez a gondolat jár Mary Poppins fejében: mintha a világ valamennyi királykisasszonya a fél karját nem adná szívesen, ha Mary Poppins lehetne!

Michael valósággal röpült hozzá, úgy igyekezett megbékíteni.

– Jaj, dehogyisnem vagyok én megelégedve, Mary Poppins! – bizonygatta hevesen. – Csak éppen azt gondoltam, ha az álom valóra válna, az… izé… egy kis változatosság lenne.

– Változatosság?! – kiáltott fel Mary Poppins. – Kapsz te változatosságot hamarosan, ígérem, Michael Banks!

Michael kényelmetlenül pillantott rá. Vajon mit akar ezzel mondani? – tűnődött.

– Hisz csak tréfáltam, Mary Poppins. Nem kell nekem igaziban semmiféle változatosság! Nekem csak maga kell – örökre!

És hirtelen úgy érezte, hogy a királykisasszonyok mind buta libák, nincs is semmi épkézláb jó tulajdonságuk.

– Hm! – mordult fel mérgesen Mary Poppins, és a pirítóst lecsapta az asztalra. – Örökre nem lehet a tiéd semmi, ne is képzeljen be magának ilyesmit a fiatalúr!

– Csak maga! – vágta rá magabiztosan Michael, és huncutul elmosolyodott.

Különös kifejezés telepedett Mary Poppins arcára. Michael figyelmét azonban elkerülte; szeme sarkából észrevette, mit csinál Jane. Már mászott is fel melléje, és ő is rálehelt az ablakra.

– Ide nézz! – mondta büszkén. – Hajót rajzolok. És ott kint a másik Michael pont ugyanolyan hajót rajzol!

– Ühüm! – mondta Jane, de fel sem nézett; csak a tükörképét bámulta. Aztán hirtelen elfordult, és Mary Poppinsot szólította. – Melyik az igazi én, Mary Poppins? Az, aki itt van, vagy aki odakint?

Mary Poppins, kezében egy tál zabkásával, megállt közöttük. Ahányszor lélegzett, ripegett-ropogott a köténye, a forró zabkása meg kis gőzfelhőket eregetett. Mary Poppins némán nézte a tükörképét, azután elégedetten elmosolyodott.

– Ez valami találós kérdés? – kérdezte végül, és szipákolt.

– Dehogyis, Mary Poppins – sietett a válasszal Jane. – Igazán szeretném tudni.

S ahogy felnéztek rá, egy pillanatig azt hitték, hogy talán válaszol a kérdésre. Mert a pillantása ellágyult, és a kezét felemelte, mintha Jane vállára akarná tenni. De aztán láthatólag meggondolta a dolgot, mert mérgesen felvetette fejét, és az asztalhoz fordult.

– Hogy veled mi a helyzet, azt nem tudom – mondta öntelten –, de magamról örömmel állíthatom, hogy én valóságos vagyok, akárhol is vagyok. Most pedig légy szíves felöltözni végre, Michael! Te meg, Jane, gyere reggelizni!

És a kék szempár acélkemény pillantására sürgősen szót fogadtak. Mire pedig megreggeliztek, és a gyerekszoba padlóján ültek, és színes kockákból várat építettek, tökéletesen megfeledkeztek a tükörképükről. Még ha történetesen oda is néznek az ablakra, akkor sem látták volna már, mert a tűz rózsapiros parázzsá szelídült, a fényes lángok elpihentek.

– Ez igen! – mondta a ház, és még jobban belefészkelte magát a földbe.

A tűz melege átjárta öreg csontjait, és a ház megelevenedett, ahogy Mary Poppins sürgött-forgott benne.

Mert ma még a szokásosnál is több volt a dolga. Rendbe rakta a ruhákat, a fiókokat, gombokat varrt fel, harisnyát stoppolt. Tiszta papírt rakott a polcokra, leeresztette Jane és Barbara kinőtt ruháit, új gumit varrt John és Michael kalapjába, összeszedte Annabel régi holmiját, és batyuba kötötte, hogy Brill néni elvihesse az unokahúga kisbabájának. Kitisztította a szekrényeket, rendet csinált a játékpolcon, szépen sorba rakta valamennyi könyvet.

– Mennyit sürög-forog! Egészen beleszédülök! – suttogta Michael.

Jane azonban nem szólt semmit. Csak bámulta a sustorgó-ropogó, sürgő-forgó alakot. És egy nem egészen megfogható, kósza gondolat motoszkált az agyában. Valami – talán az emlékezete – egy szót suttogott, de Jane nem értette, mit mond.

És a seregély egész délelőtt ott ült a szomszéd ház kéményén, és szüntelen fújta panaszos dalát. Olykor-olykor átrebbent a kerten, és fényes, szorongó szemmel bekukkantott az ablakon Mary Poppinsra. És a szél sóhajtva, sírva kergetőzött a ház körül.

Teltek-múltak az órák, eljött az ebéd ideje. Mary Poppins még akkor is járt-kelt, mint a motolla, sürgött-forgott-pörgött, mint valami különlegesen rendszerető forgószél. Friss százszorszépet tett a lekvárosköcsögbe, helyre tolta valamennyi bútort, még a függönyöket is kirázta. A gyerekek úgy érezték, nyughatatlan keze alatt valósággal reszket az egész gyerekszoba.

– Hát soha nem lesz nyugovása?! – panaszkodott Michael Jane-nek, ahogy még egy szobával megtoldottak a várat.

S e pillanatban, mintha csak meghallotta volna a szavait, Mary Poppins hirtelen megállt.

– No, kérem! – kiáltott fel, és elégedetten szemlélte művét. – Rend a lelke mindennek! És remélem, meg is marad!

Azután elővette legszebb kék kabátját, és alaposan kikefélte. A gombokra sorra rálehelt, úgy fényesítette ki, a tengeri csillagot pedig a gallérjára tűzte. Addig illesztgette-húzogatta fekete szalmakalapját, míg a százszorszépek úgy nem álltak glédában, akár a díszszemlén. Aztán levetette suhogó fehér kötényét, és a kígyóbőr övet felcsatolta a derekára. Jól olvashatták a ráírt szavakat: „Állatkerti emlék” – ez állt rajta girbegurba kígyózó írással.

– Milyen régen nem viselte ezt! – kiáltott fel Michael, és nagy érdeklődéssel szemlélte.

– Csak kivételes alkalmakkor hordom – válaszolt nyugodtan Mary Poppins, és helyreigazította az övet.

Azután elővette a sarokból az ernyőjét, és méhviasszal kifényesítette a papagájfejet. Ezután pedig csöndes mosollyal elvette a mérőszalagot a kandallópárkányról, és kabátja zsebébe süllyesztette.

Jane felkapta a fejét. Annak a dagadozó zsebnek a látványa valahogy nyugtalanította.

– Miért nem hagyja ott a mérőszalagot, Mary Poppins? Hisz jó helyen van ott!

Kis csönd támadt. Mary Poppins mintha fontolóra vette volna a kérdést.
– Megvan rá az okom – mondta végül, és fölöttébb gőgösen szipákolt.
– De hisz mindig is ott volt a kandallópárkányon, amióta csak visszajött!
– Ez még nem jelenti azt, hogy ott is lesz mindig. A jót is elhagyjuk a jobbért! – felelte Mary Poppins jól ismert fölényes mosolyával.
Jane elfordult. Mi baja van ma? Úgy érezte, egyszeriben úgy megnőtt a szíve, hogy nem fér el a mellében.
– Egyedül érzem magam – suttogta Michaelnek, de vigyázott, hogy ne nézzen rá.
– Amíg én itt vagyok, nem lehetsz egyedül! – És az utolsó építőkockát a vár tetejére illesztette.
– Nem úgy egyedül. Az az érzésem, hogy el fogok veszíteni valamit.
– Biztosan a fogadat – mondta nagy érdeklődéssel Michael. – Próbáld csak, nem mozog-e!
Jane gyorsan megrázta a fejét. Akármit fog is elveszíteni, nem a fogát, az bizonyos.
– Jaj, csak legalább még egy építőkockánk volna! – sóhajtott Michael. – Kész az egész, csak épp a kémény hiányzik!
Mary Poppins gyors léptekkel átszelte a szobát.
– Nesze! Ez hiányzik éppen! – mondta. Azzal lehajolt, és az egyik dominókövet a kémény helyére illesztette.
– Hurrá! Most már egészen kész! – kiáltott fel Michael, és boldogan felnézett Mary Poppinsra. Aztán észrevette, hogy Mary Poppins letette melléje a dominós dobozt a földre. És a dominók látványára Michael szíve is elszorult.
– Úgy gondolja… – szólalt meg, és nagyot nyelt. – Úgy gondolja… hogy megtarthatjuk?
Mindig is fájt a foga arra a dominóra. De Mary Poppins mostanában azt sem engedte meg, hogy hozzányúljon a kincseihez. Mit jelenthet ez? Nem vall Mary Poppinsra a dolog! És ahogy Mary Poppins némán bólintott, Michaelre is egyszeriben rászakadt a magányosság.
– Jaj! – tört ki belőle a panaszos kiáltás. – Mi baj van, Mary Poppins? Miféle baj lehet?
– Baj? – villant rá mérgesen Mary Poppins szeme. – Gyönyörű ajándékot kapsz tőlem, és ez a köszönet? Még hogy mi a baj! No, legközelebb okosabb leszek! – Michael vadul odarohant hozzá, és megragadta a kezét.
– Jaj, igazán nem úgy gondoltam, Mary Poppins! Igazán… igazán nagyon köszönöm. Csak hirtelen az a gondolatom támadt…
– Azok a támadó gondolatok egy szép napon még nagy bajba kevernek! Csak emlékezz a szavamra! – förmedt rá Mary Poppins. – Most pedig vegyétek a kalapotokat, ahányan vagytok! Elmegyünk sétálni a hintákhoz!
És ennek a jól ismert fenyegető pillantásnak a láttán egyszeriben elszállt a szorongásuk. Mary Poppins annyira a régi felháborodott önmaga volt, hogy úgy érezték, itt nem lehet semmiféle baj. Szinte röpültek nagy igyekezetükben, kiabáltak, nevettek, és futtukban még a várat is ledöntötték.
A híg tavaszi napfény megvilágította a parkot, ahogy végigsiettek az utcán. Eltűnt a reggeli szürkeség s vele együtt a síró-jajgató szél is. Zöld pára borult a cseresznyefákra, ahol már kibújtak a zöld levelek. Kankalin illata úszott a levegőben, és a madarak már nyári dalukat próbálták.
– Fussunk versenyt a hintákig! – kiabált Michael.
– Mienk lesz valamennyi! – kiáltott Jane. Mert a tisztáson, ahol öt hinta állt, nem volt egy teremtett lélek sem.
Nem telt bele egy szempillantás, máris felmásztak a hintákra, Jane és Michael, John és Barbara – ki-ki a magáéra. Annabel, aki olyan volt, mint egy fehér pamutgombolyag, Mary Poppinsszal osztozott.
– Rajta, egy, kettő, há-rom! – kiáltott harsányan Michael, és a hinták meglendültek a keresztgerendán. Először lassan, szelíden lengtek. Aztán, ahogy a gyerekek mind nagyobb

lendülettel lóbálták a lábukat, egyre sebesebben szálltak a hinták. Kezükben megremegett a feszes kötél, az ülés lengett a zúgó levegőben. Magasabbra, mind magasabbra szálltak a gyerekek, akár a madár, úgy szárnyaltak a simogató napfényben. Fejük szinte az égbe fúródott, aztán lábuk a földet vette célba. A fák valósággal szétterjesztették alattuk ágaikat, bókoltak-bólogattak a háztetők.

– Mintha repülnénk! – kiáltott boldogan Jane, ahogy a föld bukfencet vetett a lába alatt. Átpillantott Michaelre. A haja szerteszét szállt, ahogy a levegőben lovagolt. Az ikrek cincogtak, mint az izgatott egerek. Alattuk pedig méltóságteljesen ingott-lengett Mary Poppins. Fél kézzel tartotta az ölében Annabelt, a másikkal az esernyőjét markolta. Szállt, szállt, egyre feljebb, míg végül fekete szalmakalapja már a fáknál is magasabban volt, azután lefele, takaros fekete cipője hegyét a pázsitnak szegezve. Szemében pedig, ahogy ott szállt a repülő hintán, különös, fényes szikra villant. Szeme kékebb volt, mint amilyennek Jane valaha is látta, olyan kék, mint maga a messzeség. Mintha elnézett volna a fák, a házak fölött, el a tengerek fölött, a hegyek fölött, túl a világ peremén is.

Nyögve ringott egy ütemre az öt hinta. Halványult a délután, szürkült a park, ahogy ott billegett a lábuk alatt. De Jane és Michael észre sem vette. Beburkolta őket az álom, álomban lengtek Mary Poppinsszal, fel-le, föld és ég között, imbolygó, lebegő, zsongító álomban, amely nem ér véget soha.

De aztán mégis véget ért nagy sokára. Lement a nap, és elvitte az álmot. Ahogy utolsó sugarait a parkra vetette, Mary Poppins a földre tette lábát, és a hintája nagy rándulással megállt.

– Ideje menni – mondta halkan. És mert a hangjában ezúttal nyoma sem volt szigorúságnak, a gyerekek abban a pillanatban megállították a hintájukat, és egyetlen szó ellenvetés nélkül engedelmeskedtek. A gyerekkocsi, mint mindig, most is felnyögött, ahogy Mary Poppins belerakta az ikreket és Annabelt. Jane és Michael hallgatagon lépkedett mellette. A föld még most is ingott a lábuk alatt. Boldogság, nyugalom és csönd töltötte el őket.

– Nyikk-nyekk! – nyekergett végig a gyerekkocsi az ösvényen.

– Tipp-topp! – kopogott Mary Poppins cipője. Michael felpillantott, ahogy az utolsó fény a cseresznyefák halványzöld levélkéire hullott.

– Azt hiszem – mondja elábrándozva Jane-nek –, Nellie-Rubina járt itt.

– Ma itt, holnap ott, én bizony! – kiáltott egy csilingelő hang.

Sarkon fordultak, és csakugyan, magát Nellie-Rubinát pillantották meg, amint feléjük gördül fakorongján. Mögötte pedig ott gurult a vén Finta bácsi.

– Micsoda gurulás! – kiáltott Nellie-Rubina. – Mindenhol kerestelek benneteket – pihegte. – Hát hogy vagytok, hogy vagytok? Remélem, jól. Annyira szerettem volna találkozni kegyeddel, drága Poppins kisasszony, hogy még egyszer…

– No meg – tette hozzá buzgón Finta bácsi – hogy nagyon szerencsés u…

– Fin-ta bácsi! – szólt Nellie-Rubina, és a szeme figyelmeztetőn villant.

– Ó, elnézést, elnézést! Ne haragudj, aranyom! – mondta gyorsan az öreg.

– Csak egy kis emlék – folytatta Nellie-Rubina. Faarcára mosoly terült. Azután kinyújtotta fakarját, és egy apró, fehér valamit pottyantott Mary Poppins kezébe.

A gyerekek mind köréje sereglettek, hogy megnézzék.

– Hisz ez egy szíves üzenet! – kiáltott fel Michael.

Jane az alkonyi fényben a betűket böngészte.

– Isten veled, édes, isten veled, kedves – olvasta.

– Hát elmegy, Nellie-Rubina?

– Ó, hogyne, hát persze! Még ma este! – És Nellie-Rubina csilingelő hangon felkacagott, ahogy Mary Poppinsra pillantott.

– Jó lesz útravalónak, Poppins kisasszony! biccentett a szíves üzenet felé Finta bácsi.

– Fin-ta bácsi! – kiáltott Nellie-Rubina.

– Jaj nekem, jaj nekem! Már megint eljárt a szám! Pardon, grácia szegény öreg fejemnek, aranyom! Megbocsássanak, ostoba vénember vagyok én.
– Igazán nagyon kedvesek mind a ketten – mondta Mary Poppins udvariasan. Mosolyából látszott, hogy őszintén örül. Azután zsebre dugta a szíves üzenetet, és meglódította a gyerekkocsit.
– Ó, egy pillanatig várj még, Mary Poppins! – kiáltotta pihegve egy hang a hátuk mögött. Léptek kopogtak az ösvényen, és a gyerekek gyorsan hátranéztek.
– Nini! Bucska úr meg a felesége! – kiáltott Michael, ahogy egy hosszú, sovány alak meg egy kicsi, gömbölyű közeledett kéz a kézben.
– Henger-Bucskára változtattuk a nevünket, így ugyanis jobban hangzik! – Bucska úr a szemüvege fölött pillantott rájuk, felesége meg sorban kezet fogott valamennyiükkel.
– Nos, Mary – folytatta gyászos hangján Bucska úr –, gondoltuk, egy pillanatra átugrunk, hogy elbúcsúzzunk, hiszen tudod.
– De reméljük, nem hosszú időre, kedves Mary! – tette hozzá Bucskáné asszony mosolyogva. Kerek kövér képe remegett, akár a kocsonya, és egész lényéből csak úgy sugárzott a boldogság.
– Ó, igazán nagyon köszönöm, Arthur bátyám! És neked is, Gombóc! – mondta Mary Poppins, és kezet fogott mindkettőjükkel.
– Hogyhogy viszontlátásra? – kérdezte Jane, és Mary Poppinsra támaszkodott. Valami, talán a sötétség hatására egyszerre úgy érezte, közelebb kell húzódnia ehhez a meleget, oltalmat kínáló alakhoz.
– Viszontlátásra! Ezt mondják az én lányaim is! – kukorékolt egy hangocska, és az árnyékból előbukkant egy árny. – Az én hosszú, széles, nagydarab, mafla lányaim, ez a két égimeszelő!
És íme, az ösvényen ki más állt ott, mint Corry néni, a kabátján csupa-csupa hárompennys. Mögötte meg ott magasodott Fanni és Anni, a két búbánatos óriás.
– Nos, itt volnánk hát megint! – sipította Corry néni, és a bámuló gyerekekre mosolygott. – Hm! Gyorsan nőnek, igaz-e, Mary Poppins? Már nem sokáig lesz szükségük magára!
Mary Poppins rábólintott, de Michael hangos tiltakozással odarohant hozzá.
– Nekünk mindig szükségünk lesz rá, mindig! – kiáltotta, és olyan szorosan ölelte át Mary Poppins derekát, hogy a csontja is beleroppant.
Mary Poppins fenyegetően nézett rá, akár a dühös tigris.
– Leszel szíves nem összetörni, Michael! Mi vagyok én, szardínia a dobozban? – kérdezte haragosan.
– Nos, én csak egy-két szóra jöttem – kukorékolt tovább Corry néni. – Régi szavak, Mary, s jobb az ilyesmit gyorsan elmondani. Salamonnak is mindig mondogattam, mikor olyan komédiát csapott Sába királynője miatt, ha el kell mondanod, fiacskám, mondd el most mindjárt! – És Corry néni mélyen Mary Poppins szemébe nézett. Azután halkan hozzátette: – Isten áldjon, kedvesem!
– A néni is elmegy? – tudakolta Michael, míg Corry nénire bámult. A néniké vidáman felvisított.
– Hogy el-e? Hát, úgy is mondhatjuk! Ha az egyik elmegy, megy a másik is, ez már így van. Nos, Fanni, Anni – nézett körül Corry néni –, kétbalkezes szamarak, mit csináltatok az ajándékokkal?
– Itt vannak, mama – válaszolta idegesen a két nővér. És az ormótlan kezek két aprócska gyömbéres kalácsot pottyantottak Mary Poppins tenyerébe. Az egyik szív alakú volt, a másik csillagforma. Mary Poppins felkiáltott örömében:
– Nahát, Corry néni! Ez aztán a meglepetés! Ilyen finom csemegét!
– Ó, igazán semmiség! Csak egy kis emlék – legyintett könnyedén Corry néni, és aprócska cúgos cipője táncra perdült a gyerekkocsi mellett.

– Érdekes! Eljött valamennyi barátja! – fordult Michael Mary Poppinshoz.
– Miért, mit gondolsz, mi vagyok én, remete? Gondolom, akkor találkozom a barátaimmal, amikor kedvem tartja! – vetette oda Mary, és felszegte a fejét.
– Én csak úgy mondtam… – kezdte Michael, ám egy örömteli kiáltás félbeszakította.
– Nini, Albert! Kit látnak szemeim! – kiáltott Corry néni. És már futott is egy tömzsi emberke elé, aki feléjük sietett. A gyerekek is felkiáltottak örömükben, amikor felismerték Wigg bácsit.
– Ejnye! Akármi legyek, ha ez nem Clara Corry! – kiáltott Wigg bácsi, és nyájasan rázogatta Corry néni kezét.
– Nem is tudtam, hogy ismerik egymást! – álmélkodott Jane.
– Amit te nem tudsz, abból két lexikon kitelne! – horkant föl megvetően Mary Poppins.
– Hogy ismerjük-e egymást? Még az óvodából, igaz-e, Albert?! – kiáltott föl Corry néni. Wigg bácsi kuncogott. – Azok voltak a szép idők! – felelte nagy vígan.
– Nos, hát hogy vagy, Mary, kislányom?
– Köszönöm jól, Albert bácsi. Nem panaszkodhatom – válaszolt Mary Poppins.
– Gondoltam, átszaladok még egy búcsúszóra. Kellemes utazást meg minden. Szép este van hozzá. – És Wigg bácsi körülnézett a tiszta kék alkonyatban, amely már a park fái közé kúszott.
– Szép este? Mihez? – tudakolta Michael. Remélte, hogy Mary Poppins nem érzi majd nagyon egyedül magát, ha valamennyi barátja egyszer csak faképnél hagyja. „De hát végtére is – gondolta – én még akkor is itt vagyok neki, és ennél többet nem kívánhat!”
– Szép este a hajózáshoz, arra való csak igazán! – bömbölte dörgő hangján Bumm tengernagy. Feléjük csörtetett a fák között, és közben énekelt:

Hajóra, hajóra, no, tartsatok velünk,
ha el is kap még sok vihar,
mire megérkezünk,
hajóra hát, hajóra…

Hahó, legények! Vitorlát felvonni! Horgonyt felszedni, s kifut a hajó! Mert

ha el is kap még sok vihar,
mire megérkezünk:
hajóra csak, hajóra!

Azzal a tengernagy beletrombitált zsebkendőjébe, oly harsányan, hogy a ködkürtöt is megszégyenítette volna, azután Mary Poppinsra nézett.
– Mindenki a fedélzeten? – tudakolta mogorván, és Mary Poppins vállára tette a kezét.
– Mindenki a fedélzeten, kapitány úr! – felelte helykén Mary Poppins, és fura pillantást vetett a tengernagyra.
– Hörröm! Börröm! Nos, akkor…

Hű leszek hozzád, kedvesem,
ha te is hü-hü-hű leszel…

– dalolta Bumm tengernagy szinte gyengéden.
– Teringettét! – váltott át régi modorára. – Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! Tatkötél és vasmacska! Így nem lehet vérbeli tengerésszel bánni!
– Léggömb és léggömb! – kiáltott egy éles hang, s egy aprócska árnyék suhant el mellettük, és leütötte a tengernagy csákóját.

A léggömbös néni volt. Egyetlen kis léggömb röpdösött a kezében, ő meg a zsineg másik végén, s már húzott is el az árnyakon át.
– Istenhozzád és istenhozzád, lelkecském! – kiáltott még eltűnőben.
– Hogy húz el! – kiáltott fel Jane. – Akár a villám!
– Hát nem is mászik, akár a csigabiga! Mint némelyek!… – mondta Mary Poppins. – Szedjétek már a lábatokat! Nem érek rá egész éjszaka!
– Meghiszem azt! – mosolygott fogatlan szájával Corry néni.
És a gyerekek szedték a lábukat. Ez egyszer készségesen szót fogadtak. Mary Poppins a maga fekete kesztyűs keze mellé vonta az ő kezüket is a gyerekkocsi fogantyúján. És a kék esthomály körülnyaldosta őket, akár a folyó, ahogy szaporázták lépteiket a csevegő csoport közepén.
Most már majdnem elérték a park kapuját. Feketén húzódott előttük az utca, s a végéből muzsikaszó hallatszott. Jane és Michael összenézett. Mi lehet az? – kérdezte néma pillantásuk. Azután úrrá lett rajtuk a kíváncsiság. Szerettek volna Mary Poppinsszal maradni, de meg is akarták nézni, vajon mi történik. Egy pillantást vetettek hát a sötétkék alakra, azután futásnak iramodtak.
– Oda nézz! – kiáltott Jane, ahogy a kapuhoz ért. – Hisz ez Trilla bácsi egy verklivel!
És valóban Trilla bácsi volt. Sebesen forgatta, forgatta a doboz fogantyúját, és gyönyörű, gyors dallamot csalt elő belőle. Mellette pedig ismerős apró, fényes kis figura állt.
– …legfinomabb árpacukor! – mondta éppen Trilla bácsinak, amikor a gyerekek átértek az utca túlsó oldalára. És akkor már persze tudták, ki az.

Csak bámulj, mint a medve,
a szemed kikerekedve,
hogy rám ismerhess bármikor,
kedves, a kedvesedre!

– kántálta vígan Kalikó kisasszony, és lelkesen integetett a gyerekeknek.
– Legyetek szívesek, lépjetek arrébb egy kicsit! Épp ráálltatok egy rózsára!
Berti, a Gyufaárus a járdán kuporgott, épp az ő házuk előtt. Hatalmas virágcsokrot rajzolt színes krétával az aszfaltra. Ellen meg a rendőr ott állt és bámulta. Lark kisasszony meg a kutyái a házuk kapujában álltak, és hallgatták a zeneszót.
– Várjon egy percet! – kiáltott oda Lark kisasszony Trilla bácsinak. – Mindjárt beszaladok egy shillingért!
Trilla bácsi hamiskásan elmosolyodott, és szelíden megrázta fejét.
– Sose vesződjék, nagysád – mondta Lark kisasszonynak. – A shilling nekem mire való? Én tiszta szívből muzsikálok! – És a gyerekek látták, amint felnéz, és sokatmondó pillantást vált Mary Poppinsszal, aki épp előbukkant a parkból.
Trilla bácsi teljes erejéből forgatta a fogantyút, és a dallam egyre hangosabban, egyre gyorsabban zengett.
– Még egy nefelejcs, aztán kész – motyogta magában a Gyufaárus, és odabiggyesztett még egy virágot a csokorhoz.
– Ez aztán csudaszép, Berti! – mondta elismerően Mary Poppins. Épp odaért a Gyufaárus mögé a gyerekkocsival, és bámulta a képet.
A Gyufaárus elkiáltotta magát, felugrott, letépte a csokrot a járdáról, és Mary Poppins kezébe nyomta.
– A tiéd, Mary – mondta pironkodva. – Neked rajzoltam!
– Igazán, Berti? – mosolygott Mary Poppins. – Nem is tudom, hogyan köszönjem meg! – Piruló arcát a virágok közé rejtette, és a gyerekek orrát megcsapta a rózsaillat.
A Gyufaárus Mary Poppins csillogó szemébe nézett, és csupa szeretet volt a mosolya.

– Ma este… ugye, Mary? – kérdezte.
– Igen, Berti – bólintott Mary Poppins, és kezet nyújtott. A Gyufaárus szomorúan nézte egy pillanatig, azután lehajtotta fejét, és megcsókolta Mary Poppins kezét.
– Isten veled, Mary! – hallották a suttogását. Mary Poppins pedig halkan válaszolt:
– Isten veled, Berti.
– Mi ez a sok beszéd a ma estéről? – tudakolta Michael. – Az ember azt hinné, sosem volt még este, akkora hűhót csap itt ma mindenki!
– Életem legboldogabb estéje! – sóhajtott fel Lark kisasszony, míg a verkliszót hallgatta. – Soha még ilyen gyönyörű muzsikát nem hallottam! Csak úgy bizsereg tőle a talpam!
– Bizsereg az enyém is! Járjuk együtt, nagysád! – bömbölt a tengernagy. Derékon kapta Lark kisasszonyt, és végigpolkázott vele az utcán.
– Juj, tengernagy úr! – hallották a sikítását, amint a tengernagy fáradhatatlanul pörgette. Wigg úr Corry nénihez fordult.
– Clara, szabad kérnem egy fordulóra? – Corry néni boldogan repült Wigg bácsi karjába.
– Uccu, szentem, járjuk mi is! – turbékolta Bucskáné asszony, Bucska úr pedig igen-igen zavartan hagyta magát megforgatni. Bucskáné bő szoknyája csak úgy kerengett a lába körül, s fürtjei a maguk táncát járták.
– Na, mit szólnál hozzá? – somolygott a rendőr, s Ellennek még az orrát kifújni sem maradt ideje, már ragadta is magával a forgatag kellős közepébe.
Egy-két-hár! Egy-két-hár! Szállt, szállt az édes muzsika, zengett a verkliszó. Hirtelen felragyogtak az utcai lámpák, s fénnyel-árnnyal pettyezték a Cseresznyefa utcát. Egy-két-hár – ropta Kalikó kisasszony Trilla bácsi karján. Olyan szép, olyan víg volt ez a tánc, hogy Jane és Michael sem maradhatott ki belőle. Táncra perdültek hát ők is, járták, járták, egy-két-hár, járták a táncot, hogy zengett belé a járda.
– Hohó! Hát ez meg micsoda? Ügyeljünk a szabályokra! Utcán, téren tilos a tánc! Igyekezzünk, kérem, ne akadályozzuk a forgalmat! – A parkőr bosszúsan, mint mindig, átverekedte magát a Cseresznyefa utca nyüzsgő sokaságán.
– Uramfia! Hisz épp magára vártam! – rikkantotta el magát Kalikó kisasszony, és mielőtt még a parkőr észbe kaphatott volna, már magával is ragadta a víg forgatagba, hogy a jóember alig győzött hápogni, prüszkölni, pörögni.
– Körbe, Clara, karikába! – kurjantotta Wigg bácsi, és ropta Corry nénivel.
– Utoljára Nyolcadik Henrikkel táncoltam polkát, hej, micsoda mulatság volt! – sipította Corry néni. – Szedjétek a lábatokat, maflák! A magatokén járjatok, ne a másén! – tette hozzá egészen más hangon, amikor Fanni és Anni, mint két gyászos elefánt, elcammogott mellette.
– Ilyen boldog sose voltam! – csendült Lark kisasszony izgatott kiáltása.
– Tengerre, drága Lucinda, ott volna a helye! Mindenki boldog, aki tengerre száll! – bömbölte a tengernagy, és vadul járta táncosával a polkát.
– Tengerre is szállok! – felelte Lark kisasszony.
Két kutyája pedig döbbenten összenézett, és szívből remélte, hogy ezt még azért meggondolja az úrnőjük.
Egyre sűrűbb, egyre sötétebb lett az est, ahogy a táncosok nagy karikába összefogózva ropták a táncot. És a kör közepén ott állott Mary Poppins, karjában a virágcsokorral. Szelíden ringatta a gyerekkocsit, lábával verte a taktust. A Gyufaárus a járdáról nézte. És ahogy a párok elviharzottak Mary Poppins előtt, mindenki gyorsan megérintette a vállát, mintha üdvözölnék.
S ő egyenesen, mereven állt ott, és mosolygott, csak a szeme vette sorra valamennyit: Lark kisasszony a tengernaggyal, Henger-Bucskáék, a két Noé a fakorongjukon, Kalikó kisasszony karján a parkőr, Corry néni Wigg úr karján, meg Corry néni két ormótlan lánya. Mary Poppins fényes szemének tekintete ezután a két gyerekre siklott: ők a körön kívül járták.

Rajtuk elidőzött a szeme egy hosszú-hosszú pillanatra, nézte a ragyogó, elragadtatott arcokat, összekulcsolódó kezüket.

És mintha hirtelen megérezték volna a pillantását, egyszer csak megtorpantak tánc közben, és nevetve, pihegve odafutottak hozzá.

– Mary Poppins! – kiáltottak mind a ketten, és hozzásimultak. Nem tudtak semmi egyebet mondani. Elég volt a puszta neve.

És Mary Poppins a vállukra fektette a karját, és a szemükbe nézett. Hosszú, mély, fürkésző pillantás volt, egyenesen a szívükbe hatolt, és meglátta, mi rejlik benne. Azután elmosolyodott Mary Poppins, és elfordult. Papagájfejű ernyőjét kiemelte a gyerekkocsiból, és karjába vette Annabelt.

– Most már mennem kell, Jane és Michael! Ti hozhatjátok később is az ikreket.

Bólintottak, még akkor is pihegtek a tánctól.

– Jók legyetek, gyerekek! – mondta csöndesen Mary Poppins. – És ne feledjétek, amit mondtam nektek.

Megnyugtatóan mosolyogtak rá. Milyen furákat is mond Mary Poppins – gondolták. Mintha el mernék feledni!

Mary Poppins gyengéden felborzolta az ikrek haját; begombolta Michael kabátját, megigazgatta Jane gallérját.

– Most aztán egy-kettő, megyünk! – kiáltotta vidáman Annabelnek. És már ment is befelé a kertkapun, a kisbabával, a virágcsokorral meg a papagájfejű ernyővel a karján. Felment a lépcsőn a takaros, csinos alak, könnyed léptekkel, mint aki tökéletesen elégedett önmagával.

– Isten veled, Mary Poppins! – kiáltották a táncosok, amikor megállt egy pillanatra a bejáratnál.

Mary Poppins hátranézett és bólintott. Azután harsányan rázendített a verkli, Mary Poppins mögött pedig becsukódott az előszobaajtó.

Jane megborzongott, amikor elhallgatott a zene. Talán a fagy lehelete érzik a levegőben, attól támadt olyan magányos érzése.

Michael kinyújtotta kezét, és szorosabban bedugdosta a takarót az ikrek körül.

– Várjunk, míg mindenki elmegy, aztán menjünk mi is – mondta Jane.

Körülnézett a táncosok csoportján. Némán álltak a járdán, mintha várnának valamire. Minden arc a tizenhetes számú ház felé fordult.

– Vajon mit néznek? – kérdezte Michael, és ő is arra nézett.

És akkor felizzott a fény a gyerekszoba ablakában, és sötét árnyék vonult át rajta. A gyerekek tudták, hogy Mary Poppins gyújtott tüzet a kandallóban. És már fel is szökkentek a lángok. Megcsillant a fényük az ablak üvegén, megvilágította a sötétedő kertet. Magasabbra, egyre magasabbra szökött a láng, fényesebben, mind fényesebben villogott az ablak. És egyszercsak meglátták a gyerekszoba tükörképét Lark kisasszony házának falán. Ott villogott, magasan a kert fölött, ott pattogott a tűz, ott volt a kandallópárkány, az öreg karosszék, és ott volt…

– Az ajtó! Az ajtó! – futott végig a bámészkodó tömegen az izgatott kiáltás.

– Miféle ajtó? – Jane és Michael egymásra bámult. És egyszerre csak – tudták!

– Ó, Michael! Nem a barátai mennek el! – kiáltott fel rémülten Jane. – Hiszen… jaj, siessünk! Meg kell keresnünk!

Reszkető kézzel kapták fel az ikreket, és berángatták őket a kapun. Izgatottan lihegve futottak a kerti ösvényen. Berontottak az előszobába, feliramlottak a lépcsőn, valósággal beestek a gyerekszobába.

Leesett az álluk, úgy bámulták a szobát. Minden csöndes és békességes volt, mint rendesen. Pattogott a tűz a kandallórács mögött. Annabel szépen betakargatva duruzsolt, gügyögött magában. A délelőtti várépítéshez használt építőkockák szép rendesen tornyosultak a sarokban. Mellettük pedig ott hevert Mary Poppins kincset érő dominós doboza.

– Ó! – sóhajtottak a gyerekek. Meglepte és megzavarta őket, hogy mindent ugyanúgy találtak.

Mindent? Nem! Valami hiányzott.

– A tábori ágy! – kiáltott fel Michael. – Eltűnt! Akkor… hova lett Mary Poppins?

Hangosan szólongatta, aztán berontott a fürdőszobába, ki a folyosóra, vissza megint a gyerekszobába.

– Mary Poppins! Mary Poppins! Mary Poppins! És ekkor Jane a tűzről felpillantott az ablakra, és felsikoltott.

– Ó, Michael, Michael! Ott van! És ott a Másik Ajtó!

Michael Jane ujjának irányába nézett, és eltátotta a száját.

Mert az ablak külső oldalán még egy gyerekszoba villogott. A tizenhetes számú háztól egészen Lark kisasszony házának faláig ért, és ebben a fényes szobában tükröződött az igazi gyerekszobának minden egyes darabja. Ott volt Annabel fényes kiságya és a fényből szőtt asztal. Ott volt a tűz, lángja magasra szökött a levegőben; és végezetül ott volt a Másik Ajtó, pontosan olyan, mint mögöttük az igazi. Úgy csillogott, mint egy fénytábla, a kert túlsó oldalán. És mellette ott állott az ő tükörképük, és a légi padlón át e felé az ajtó felé lépkedett Mary Poppins. Kezében vitte a szőnyegtáskát, hóna alatt pedig a Gyufaárus virágcsokrát meg a papagájfejes ernyőt. Ment, ment végig a gyerekszoba tükörképén, távolodott a régi, jól ismert holmik villódzó másai között. És ahogy távolodott, fekete szalmakalapján bókoltak, hajladoztak a százszorszépek.

Hangos kiáltás tört fel Michael torkából, ahogy az ablak felé rohant.

– Mary Poppins! – kiabált. – Jöjjön vissza! Jöjjön vissza!

Mögötte szepegni kezdtek az ikrek.

– Ó, kérem, Mary Poppins, jöjjön vissza hozzánk! – kiáltott az ablakülésről Jane.

De Mary Poppins ügyet sem vetett rájuk. Csak ment, ment gyors léptekkel az ajtó felé, amely ott csillogott-villogott a levegőben.

– Hisz azon nem jut sehová! – mondta Michael. – Hisz ott nincs más, csak Lark kisasszony fala.

Csakhogy Mary Poppins eközben már el is érte a Másik Ajtót, és kitárta. Meglepett sóhajtás tört fel a gyerekekből. Mert a fal, amelyre számítottak, eltűnt az ajtó mögül. Mary Poppins egyenes, kék alakja mögött nem volt más, csak ég hátán ég meg a végtelen éjszaka.

– Jöjjön vissza, Mary Poppins! – kiáltották együtt, utolsó kétségbeesett sóhajtással.

És mintha meghallotta volna őket, megállt egy pillanatra, fél lábbal a küszöbön. A tengeri csillag szikrázott a gallérján, ahogy gyorsan visszanézett a gyerekszobába. És Mary Poppins rámosolygott a négy szomorúan figyelő arcra, és intett a virágcsokrával. Azután kinyitotta a papagájfejes ernyőt, és kilépett az éjszakába.

Az esernyő egy pillanatra megingott, a tűz fénye ráesett, ahogy ott lebegett a levegőben. Azután, mintha boldog lenne, hogy elszabadul, egy szökkenéssel felszállott az égbe. És szállt vele Mary Poppins is, fel, fel, egyre feljebb, szorította a papagájfejű nyelet, amint megkerülte röptében a fák koronáját. És amint szállt, a verkli megint rázendített, hangosan, gyönyörűen, diadalmasan, mint holmi nászinduló.

És odalent a gyerekszobában kihunyt a tűz, és már csak a parázs pislákolt vörösen. Elhalványultak a lángok, és velük a másik, a fényes szoba. Hamarosan már csak a cseresznyefák himbálózó ága látszott és Lark kisasszony házának csupasz téglafala.

Ám a tető fölött fényes alak emelkedett, magasabbra, egyre magasabbra. Mintha magába gyűjtötte volna a tűz minden lángját, szikráját. Úgy ragyogott, mint egy kicsiny tűzmag a fagyos fekete égen.

És az ablakülésre támaszkodva négy gyerek kísérte szemmel. Arcuk súlyosan nyugodott a kezükön, és súlyos volt a szívük is. Nem is próbálták megmagyarázni maguknak, mert tudták, hogy több olyan dolog van Mary Poppins körül, amit megmagyarázni nem tud senki sem.

Hogy honnan jött – nem tudta senki, és még csak találgatni sem lehet, hogy hova ment. Csak egyetlen dologban voltak bizonyosak – hogy Mary Poppins megtartotta az ígéretét. Mert velük maradt, amíg ki nem nyílt az ajtó, és csak akkor hagyta el őket. És azt sem tudhatták, hogy látják-e még valaha takaros, csinos alakját.

Michael a dominó után nyúlt. Az ablakdeszkára tette, Jane mellé. És megfogták mind a ketten, és közben nézték, nézték, hogyan száll át az égbolton az esernyő.

Egyszer csak benyitott Banks mama.

– Micsoda… itt csücsültök magatokban, drágáim?! – kiáltott fel, és meggyújtotta a villanyt.

– Hol van Mary Poppins? – tudakolta, és körülnézett a szobában.

– Elment, nagysága kérem – mondta egy neheztelő hang, ahogy Brill néni felbukkant a lépcsőfordulóban.

Banks mama riadtan nézett rá.

– Hogyhogy elment? – kérdezte szorongva.

– Hát a dolog így van – magyarázta Brill néni. – Épp hallgatom a kintornát, ott szólt lent az utcán, és látom ám, hogy üres a gyerekkocsi, s a Gyufaárus tolja az ajtó felé. „Nosza – mondom –, hát hol az a Mary Poppins?” Mire a Gyufaárus aszongya, hogy hát elment megint. Elment mindenestül, el az. Még egy búcsúlevelet se tűzött a tűpárnájára!

– Jaj, mit tegyek? – siránkozott Banks mama, és lecsüccsent az öreg karosszékbe.

– Hogy mit? Gyere velem táncolni! – kiáltotta Banks papa, amint száguldott fölfelé a lépcsőn.

– Ne beszélj butaságokat, George! Tudod, mi történt? Mary Poppins megint elment! – Banks mama arca valóságos tragédia volt. – George, George, az istenért, hallgass már ide! – rimánkodott, és tördelte a kezét.

Banks papa ugyanis rá sem hederített. Körbe-körbe keringőzött, kabátja két szárnyát magasra emelve.

– Nem tudok! Verkli szól az utcán, a Kék Duna keringőt játssza! Tra-ra-ra tamm, ta-tamm, ta-tamm! Tra-ra-ra-ra táram, ta-tamm, ta-tamm!

És már húzta is fel Banks mamát, a székből, megforgatta, és vidáman énekelt. Azután mindketten leroskadtak az ablaküléseré, a figyelő gyerekek mellé.

– De George, ez komoly! – panaszolta Banks mama félig sírva, félig nevetve, és szétzilálódott haját igazgatta.

– Látok én valamit, ami sokkal komolyabb! – kiáltotta Banks papa, amint kinézett a gyerekszoba ablakán. – Üstökös! Oda nézzetek! Kívánjatok valamit gyorsan, gyerekek!

És az égen végigsuhant a fénylő szikra, és utat szántott a sötétségben. És amíg nézték, minden szívet hirtelen csordultig töltött a gyönyörűség. Odalent az utcán elhallgatott a muzsika, és a táncosok is megálltak, és csak bámultak kéz a kézben.

– Drága szerelmem! – mondta gyöngéden Banks papa, és megsimogatta Banks mama arcát. Átkarolták egymást, nézték a csillagot, és kívántak valamit.

Jane és Michael visszafojtotta lélegzetét, ahogy őket is csordultig eltöltötte a gyönyörűség. És mind a ketten azt kívánták, hogy életük végéig emlékezzenek Mary Poppinsra. Hol és hogyan, mikor és miért – mindez nem érdekelte őket. Azt tudták, hogy Mary Poppinsszal kapcsolatban ezekre a kérdésekre nincs felelet. A ragyogó alak, amint ott száguld a fejük fölött, szántja a sötétséget, mindörökre megőrzi titkát. De majd a hosszú nyári napokon és a hosszú téli estéken emlékezni fognak Mary Poppinsra és mindarra, amit mondott nekik. Az eső, a nap – mind őrá emlékezteti majd őket, meg a madarak, a vadak és a váltakozó évszakok. Maga Mary Poppins elrepült, de mindaz, amit kaptak tőle, velük marad.

– Sosem felejtünk el, Mary Poppins! – susogták a gyerekek, és néztek fel a levegőbe.

És a fénylő alak röptében megállt egy szempillantásra, és visszaintett. Azután beburkolta szárnyaival a sötétség, és elrejtette szemük elől.

– Elment! – sóhajtott fel Banks papa, azután összehúzta a függönyt, és maga mellé vonta családját a tűz melegéhez…

A KÖNYVBEN GYAKRABBAN ELŐFORDULÓ ANGOL NEVEK KIEJTÉSE

Mary Poppins – méri papinsz
Banks – benksz
Ay – éj
Jane – dzsén
Michael – májkl
John – dzsan